

EZÉKIEL KÖNYVE

1-5. FEJEZET

Ezékiel így kezdi: „*A harmincadik évben, a negyedik hónap ötödikén,*” – vagyis július 5-én, valószínűleg Ezékiel életének harmincadik évében – „*amikor én a fogságban élő nép között voltam a Kebár folyó mellett, megnyílt az ég, és isteni látomásokat láttam*” (1. vers).

Ezékielt a második hullámban hurcolták el Babilonba, abban az időben, amikor Jójákint is fogságba ejtették.

Nebukadneccár csapatai három különböző alkalommal vonultak fel Jeruzsálem ellen, és sok embert hurcoltak magukkal Babilonba. Dánielnek is így kellett elhagynia hazáját az elhurcoltak első hullámával, Ezékiel pedig a második hullámmal érkezett meg Babilonba, és lényegében a babiloni rabságban élőknek prófétált. Amikor prófétai szolgálatát megkezdte, még állt Jeruzsálem városa.

Babilonban azonban hamis próféták is támadtak, akik arra buzdították a népet, ne telepedjenek le Babilonban, és hosszú távra ne rendezkedjenek be Babilonba, mert Isten hamarosan legyőzi a babiloniakat, és belátható időn belül mindenki visszatérhet Jeruzsálembe.

Jeremiás próféta korábban már figyelmeztette a népet, hogy ne hallgassanak a hamis prófétákra, akik arra bátorítják őket, hogy ne telepedjenek le Babilonban. Igenis telepedjete le – kéri őket Jeremiás -, alkalmazkodjatok az itteni élethez, mert hetven évig itt fogtok lakni, sőt a legtöbben közületek itt, Babilonban is haltok meg. Így jobban tennétek, ha elfogadnátok a helyzetet, és próbáljátok a lehető legjobbat kihozni belőle!

A prófétáknak két csoportja tevékenykedett tehát Babilonban: az igaz próféták és a hamis próféták, és Ezékiel, aki Isten valódi prófétája volt, ugyanazt kezdte hirdetni a népnek, amit Jeremiás is hirdetett: bár Jeruzsálemet nem pusztítják el azonnal a babiloniak, végül mégis lerombolják, az embereket pedig lemészárolják, fogságba ejtik, vagy szétszórják.

Ne feledjük, hogy míg Jeremiás Jeruzsálemben prófétál, Ezékiel Babilonban van, és az ottani foglyokat kéri, hogy figyeljenek az Úr szavára, és nyugodtan telepedjenek csak le azon a földön, mert sokáig tart még fogságuk ideje.

Ezékiel tehát még Jeruzsálem lerombolása előtt, vagyis i.e. 596 előtt kezdett prófétálni, és már az első próféciáiban megjövendöli Jeruzsálem pusztulását.

Ahogy prófécia próféciát követ, Jeruzsálemet pedig valóban lerombolják, változást érezhetünk Ezékiel próféciáiban: Jeruzsálem pusztulását követően bátorítani kezdi az embereket, hogy Isten a maga idejében helyreállítja majd Izráel dicsőségét. Ezékiel látta, ahogy a keleti kapun át eltávozott az Úr dicsősége Izráelből, de ahogy tovább prófétál, és ahogy az emberek egyre elkeseredettebbek Jeruzsálem pusztulása hírének hallatán, Ezékiel bátorítani kezdi őket, hogy Isten újra munkálkodik majd népe között, és egy napon visszatér az Úr dicsősége, hogy újra betöltse a templomot. Sőt, nagyobb lesz a későbbi templom dicsősége, mint a korábbié volt.

Lényegében úgy is fogalmazhatnánk, hogy Izráel még ne élte meg fénykorát – még nem érkezett el a csúcra. Isten később fogja helyreállítani dicsőségét Jeruzsálemben és Izráelben. Nehéz idők is lesznek ugyan, de Isten még nem fejezte munkáját népének körében.

Ezékiel bizonyos próféciái a jövőbe mutatnak, hisz ő előre látta, ahogy újjáéled a nép és a föld. Ezékiel megjövendölte a modern kor cionista mozgalmát, illetve Izráel egységes nemzetként való újjáalakulását, sőt azt is megjövendölte, hogy Izrael létrejöttét követően Oroszország megtámadja Izraelt. Ahogy tehát egyre messzebbre jutunk Ezékiel próféciáiban, rendkívül érdekes és bámulatos dolgokról olvashatunk, miközben a jelenből a jövőbe tekintünk, hiszen Ezékiel olyan dolgokat is meglát, amelyekre a jövőben kerül majd sor. De Ezékiel próféciáiból azt is megláthatjuk, hogy mi történik majd Izráelben a királyság korában, Jézus Krisztus dicsőséges uralkodásának idején, amikor Ő visszatér, a keleti kapun át belép a városba, és megalapítja országát itt a földön.

Ezékiel próféciáinak kezdete tehát nagyjából harminc éves korára tehető, ekkor kapott először üzenetet az Úrtól, és ekkor látott először látomásokat. Ne feledjük tehát, hogy időben Jeruzsálem teljes lerombolása előtt járunk.

Ezékiel a továbbiakban látomását osztja meg velünk. Ézsaiásnak is volt egy látomása Isten trónjáról, János pedig az Újszövetségben szintén egy látomásban látta Isten trónját, és a mennybéli történéseket. E három férfi megfigyeléseiből tudhatjuk mindazt, amit egyáltalán tudunk Isten trónjáról, illetve a mennybéli eseményekről.

Ezen a ponton persze azonnal nehézségeink támadnak, hiszen a menny dolgairól beszélünk, de földi nyelvet használunk azok leírására. Biztosan léteznek olyan, számunkra még ismeretlen szavak, melyek megfelelően írják le a menny dolgait, jelenleg azonban meg kell elégednünk földi nyelvünk kifejezéseivel. Így hát fogjuk az emberi szavakat, és amennyire csak tőlünk telik, igyekszünk azokkal olyasvalamit jellemezni, amit még sohasem láttunk: például furcsa külsejű lényeket, melyeket még csak kitalálni sem tudtunk volna. Ott áll előtted ez az intelligens lény, te pedig igyekszel minél jobban szavakba foglalni azt, amit épp láatsz, de a rendelkezésedre álló szavak határt szabnak jellemzésednek.

Olyan ez, mintha például most, a hetvenes években, hirtelen megláthatnád, hogy milyen is lesz az élet mondjuk 2000-ben. Megpillantanád a sok-sok technikai vívmányt és kütyüt, amit még sosem láttál, sőt még hallani sem hallottál róla soha, és megpróbálnád szavakba önteni amit láatsz, de hamar megállna a tudományod! Csak az általad ismert szavakkal, fogalmakkal próbálhatod meg valahogy elmagyarázni, mi suhant el épp melletted!

Éppen így a menny dolgait is nehéz jellemezni, hiszen az emberi nyelvetet igencsak behatárolt. Meg kell tehát próbálnunk valahogy elképzelni azokat a dolgokat, melyekről Ezékiel ír majd ebben az fejezetben.

Emlékezték, mi történt, amikor Jézus megpróbálta elmagyarázni Nikodémusnak, hogy újjá kell születnie. Ezzel egy teljesen új fogalom elé állította Nikodémust, aki nem is értette, mire céloz Jézus: „De hát hogyan születhetnék meg ismét? Hiszen felnőtt férfiként nem mászhatok vissza édesanyám méhébe! Hiszen ez lehetetlen!”.

Jézus pedig így válaszolt: *„Ha a földi dolgokról szóltam nektek, és nem hisztek, akkor hogyan fogtok hinni, ha majd a mennyiekről szólok nektek?”* (János 3:12).

A Bibliában azt olvassuk, hogy senki sem értheti meg Isten dolgait, hacsak a Lélek ki nem nyilatkoztatja azokat neki. Így hát amikor Isten dolgaival foglalkozunk, bizony szükségünk van a Szentlélek munkájára, hogy legalább valamennyire felfoghassuk és megérthessük az olvasottakat.

Abban biztos vagyok, hogy amikor belépünk a mennybe, látni fogjuk majd mi is mindazokat a dolgokat, amiket ezek a férfiak láttak. Ezért fontos, hogy a lehető legjobban megismerkedj a menny dolgaival, mert bár most nehezen érthetőnek tűnnek, egy napon saját szemünkkel láthatjuk majd, és amikor az Írások alapján felismerünk dolgokat, ámulunk majd, milyen jó munkát végzett Ézsaiás, Ezékiel és János!

Időben tehát Jójákin fogságba hurcolásának ötödik évében járunk. Júdában, melynek fővárosa Jeruzsálem, épp Cidkijjá a király. Jójákin mindössze három hónapig uralkodott, amikor Nebukadneccár fogságba ejtette és magával hurcolta őt, és egész családját.

„A hónap ötödikén, Jójákin király fogságba vitelének ötödik évében, szólt az ÚR igéje Ezékiel paphoz, Búzi fiához, a káldeusok országában, a Kebár folyó mellett, és megragadta őt ott az ÚR” (2-3. vers).

Ezékiel többször is, összesen hét ízben használja a következő kifejezést: „megragadott az Úr”. A 3. fejezetben is előfordul például, a 14. és a 22. versekben, majd a 8. fejezetben bukkan fel újra.

„Láttam, hogy forgószél jött észak felől,” – az észak itt konkrétan Isten lakhelyét jelenti. Amikor Ézsaiás arról ír, hogyan magasztalta fel önmagát a Sátán, megemlíti, hogy a Sátán ezt mondogatta magában: *„Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, odaülök az istenek hegyére a messze északon”* (Ézs. 14:13).

Sokan úgy tartják, hogy Isten mennyei országa a földhöz képest valahol északra található.

Érdekes, hogy épp a múlt héten egy érdekes cikkre bukkantam az újságban. A cikk egy hatalmas kiterjedésű üres területről számol be az űrben, ami komoly fejtörést okoz a tudósoknak, sőt veszélyt jelenthet a korábbiakban kialakított elméletekre is. Ilyen például az ősrobbanás elmélete, a Big Bang, amely értelmében állítólag az ősrobbanás végtermékei egyenletesen oszlottak szét a világűrben. Így hát ebbe az elméletbe már nem fér bele egy óriási kiterjedésű üres terület az űrben. A közelmúltban mégis egy ilyen üres területre bukkantak a tudósok.

Érdekes módon ez a terület irányát tekintve az Északi Sarkcsillag felé húzódik, és igazi rejtély a csillagászok előtt, akik igyekeznek új felfedezésüket valamilyen módon összeegyeztetni a világegyetem kialakulásáról szóló már létező elméletekkel.

Az Ezékielben említett forgószél tehát észak felől támadt – nem Babilonból, Ezékiel ugyanis épp Babilonban volt, amikor megpillantotta a forgószelet. *„Nagy felhővel és egymást érő villámlással, körülötte fényözönnel”* – az angol King James fordítás pedig így fogalmaz: „hömpölygő tűzzel”.

Láttatok már valaha hömpölygő tüzet, például amikor gyúlékony anyagok hirtelen robbanásából hatalmas tűz keletkezik? Felcsap az óriási tűzcsóva, majd mintha saját lábát nyaldosná, hömpölyög és táncol az égen. Bizony nem mindennapi látvány!

Emlékszem egyszer, sok évvel ezelőtt épp Los Angelesből tartottam hazafelé, amikor még oda jártam iskolába, és Santa Anában laktam. La Mirada környékén rengeteg olajfaültetvény állt akkor, sőt volt ott egy olívaolaj-gyár is, amiben épp akkor tűz ütött ki. Épp hazafelé autóztunk a barátommal, amikor megpillantottuk a lángokat, és mivel a tűz valahogy olyan lenyűgöző, kiszálltunk a kocsiból, és figyeltük a tüzet. Egyre közelebb araszoltunk, amikor hirtelen egy robbanást hallottunk, és láttuk, amint hatalmas tűzcsóvák törnek a magasba és nagy erővel hömpölyögnek. Bámulatos jelenség volt.

Ezékiel is egy hatalmas felhőre lesz figyelmes, mely északról érkezik. Érdekes, hogy a Biblia többször is megemlíti, hogy Istent felhő borította – a dicsőség fellege, amely

Őt körülvette a Sínai-hegyen, amikor lejött a földre, hogy Mózesrel beszélgessen. Dicsőségének fellege beborította a Sínai-hegyet, és tűzcsóvák lövelltek ki belőle.

„A közepéből, a villámok közül mintha ezüstös csillogás tündöklött volna. Négy élőlény alakja volt ott. Ilyennek látszottak: emberhez hasonló alakjuk volt,” (4-5. vers). A dicsőséges fényzón közepén tehát ott vannak ezek a hömpölygő tűzcsóvák, középről pedig ezüstös csillogás tündökölt. És négy élőlény is volt ott.

„Négy élőlény alakja volt ott. Ilyennek látszottak: emberhez hasonló alakjuk volt, de mindegyiknek négy arca, és mindegyiknek négy szárnya volt. Lábaik egyenes lábak voltak, de lábfejük olyan volt, mint a borjúláb. Ragyogóak voltak, mint a fénylő réz” (5-7. vers).

Ezékiel itt ismét emberi nyelven próbál leírni olyan lényeket, akiket még sosem látott. Így hát próbáljuk meg képzelőerőnket is bevetni, és lelki szemeink előtt megjeleníteni ezt a négy élőlényt, akik bizonyos értelemben egy emberre hasonlítottak – négy arcuk volt -, de voltak szárnyaik, illetve borjúlábhoz hasonló lábfejük. Mindemellett pedig ragyogtak, mint a fénylő réz.

„Szárnyuk alatt négyfelől emberi kezek voltak. Mind a négynek voltak arcai és szárnyai. Szárnyaik összeértek, egyiké a másikéhoz. Nem kellett megfordulniuk, amikor jártak, mindegyik előre nézve tudott menni” (8-9. vers).

Tehát egyenes vonalban mozogtak. Ahogy továbbolvassuk a négy élőlény leírását, láthatjuk, hogy ez a jellemzés kéz a kézben jár János leírásával.. János ugyanis a Jelenések 4. fejezetében szintén látomásban látta Isten trónját. Ezen kívül négy élőlényt is látott négy arccal, melyek jellemzését ugyanabban a fejezetben olvashatjuk.

Ezékiel a 10. fejezetben újra megpillantja majd ezeket a lényeket, és ismét leírja őket. Sőt mi több, ekkor azt is elárulja nekünk, hogy kerúbokról van szó, az Isten által teremtett intelligens lényekről, akik ott vannak Isten körül a mennyben.

A Jelenések könyve azt írja róluk, hogy szüntelenül, éjjel és nappal kiáltják: „*Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő*” (Jel. 4:8).

Mindez szervesen kapcsolódik azokhoz az utasításokhoz, melyeket Isten Mózesnek adott a Szent Sátor megépítéséhez. A Zsidókhoz írt levél pedig elárulja nekünk, hogy a Szentsátor nem volt más, mint a menny mintája.

Biztosan sokan modelleztetek már életetekben. Modellezéskor ugyebár az ember nem egy eredeti vadászgépet épít, hanem annak egy modelljét, egy miniatúr változatát. A modellrepülőgép pilótaülésébe nem ülhetünk bele, és nem is szállhatunk fel vele a magasba, de attól még vadászgépünk hasonlít az eredetire! A modell az eredetit mintázza.

Ugyanígy a Szent Sátor modellnek számított, mert azt a mennyről mintázták! A Szent sátorban pedig ott állt a Szentek szentje, Isten mennyei trónjának modellje. Isten arra kérte Mózeset, helyezzen színaranyból készült kerúbokat a szövetség ládája fedelének két végére úgy, hogy a kerúbok szárnyukkal egymást, illetve a szentek szentjének falait is érintik. Ez is mind a mennybéli dolgokat mintázta.

Ezékiel tehát megpillantotta ezeket a kerúbokat, akik kétségtelenül intelligens lények, bár kívülről inkább félelmetes mutánsoknak tűnhetnek – gondoljunk csak bele, négy arcuk volt, lábfejük pedig olyan, mint a borjúláb. És mégis, ezeket a lényeket találjuk Isten trónjánál. Ezékiel így folytatja jellemzésüket:

„Ilyen volt az arcuk: volt emberarcuk, de volt oroszlánarca is mind a négynek jobbról, bikaarca is volt mind a négynek balról, és volt sasarca is mind a négynek” (10. vers).
Torzszülöttnek tűnhettek első ránézésre!

Egyesek a négy evangéliumot látják az élőlények négy arcában, illetve azt, hogy az evangéliumok hogyan jellemzik Jézust. Lukács evangéliuma úgy ír Jézusról, mint az Emberfiáról, Márk evangéliuma mint Júda törzsének oroszlánjáról, Máté evangéliuma mint az ökörről, ami a szolgaság szimbóluma, János evangéliuma pedig mint a sasról.

„Ilyen volt az arcuk. Felső szárnyaik ki voltak terjesztve, ez a két szárny összeért, egyiké a másikéval, kettő pedig eltakarta a testüket. Mindegyik előre nézve tudott menni. Ahova a lélek akart menni, oda mentek, nem kellett megfordulniuk, amikor jártak” (11-12. vers).

Mivel mind a négy irányba volt arcuk, nem kellett megforduljanak, és így egyenes vonalakban közlekedhettek. „Ilyenek voltak az élőlények: külsejük olyan volt, mint az izzó parázs, és az élőlények közt, mintha égő fáklyák lobogtak volna. Tűz ragyogott, és a tűzből villámok cikáztak. Az élőlények járása-keleése olyannak látszott, mint a villámlás” (13-14. vers). Csaknem fénysebességgel közlekedtek, rendkívül gyorsan, mint a villám.

„Amikor néztem az élőlényeket, megpillantottam egy-egy kereket a földön az élőlények mellett, mind a négy előtt. A kerekék úgy voltak elkészítve, hogy ragyogó drágaköveknek látszottak, és mind a négy egyforma volt. Úgy készültek, hogy mindegyik kerék közepében egy másik kerék látszott” (15-16. vers). Ezékiel ismét emberi nyelven próbálja leírni, milyenek is voltak ezek a lények.

„Amikor jártak, négy irányban tudtak menni; nem kellett megfordulniuk, amikor jártak” (17. vers) – ezt már harmadszor említi Ezékiel, mert biztosan lenyűgözte a látvány, és semmi ehhez foghatóval nem találkozott még a földön.

„A kerék abroncsai magasak és félelmetesek voltak, és mind a négy abroncs köröskörül tele volt szemekkel. Amikor az élőlények jártak, a kerekék is jártak mellettük; és amikor az élőlények fölemelkedtek a földről, a kerekék is fölemelkedtek. Ahová a lélek akart menni, oda mentek; ahová a lélek akarta. És a kerekék is fölemelkedtek velük, mert az élőlények lelke irányította a kerekéket. Ha azok jártak, ezek is jártak, ha azok megálltak, ezek is megálltak; és ha fölemelkedtek a földről, fölemelkedtek a kerekék is, mert az élőlények lelke irányította a kerekéket. Az élőlények feje fölött valami boltozat volt, amely félelmesen csillogott, mint a jég, és ki volt feszítve a fejük fölött” (18-22. vers).

Ezékiel most már az Isten trónja körül található dolgokat írja le. Ezek a lények Isten trónja alatt voltak, fejük fölött pedig csillogó boltozat. János is látta a mennyben ezt

az üvegtengert ott Isten trónja előtt, és ő is egy kristályhoz hasonlította. Ha elolvassátok a Jelenések 4-et, látni fogjátok Ezékiel és János látomásai közötti párhuzamot. Mindkét férfi a nyelvi korlátoktól akadályozva ugyan, de megpróbálta a lehető legjobban leírni Isten dicsőségben úszó trónját és a mennyben látottakat.

„A boltozat alatt ki voltak terjesztve szárnyaik, egyiké a másiké felé. Mindegyiknek volt másik két szárnya is. Ezekkel eltakarták a testüket elöl is, hátul is” (23. vers). Két szárnyuk összeért, két szárnyukkal pedig testüket takarták.

„Amikor jártak, olyannak hallottam szárnyaik zúgását, amilyen a nagy vizek zúgása,” – ha valaha is jártatok vízesésnél, hallhattátok, hogy milyen hangja van a vaskos víztömegnek, ahogy lezúdul a mélybe - „mint a Mindenható hangja. Hangjuk zúgása olyan volt, mint egy tábor morajlása. Amikor megálltak, leeresztették szárnyaikat”

„És egy hang hallatszott a fejük fölött levő boltozatról amikor megálltak, és leeresztették szárnyaikat. A fejük fölött levő boltozaton fölül egy zafírfényű” – mely kékesen fénylik – „trónus alakja látszott, a trónus alakja fölött pedig emberhez hasonló alak látszott. Ezüstösen csillogónak láttam: derekától fölfelé úgy látszott, mintha tűz fogná körül, derekától lefelé pedig úgy láttam, mintha fényzőn venné körül. A körülötte levő fényzőn olyannak látszott, mint a szivárvány, amely a felhőkön szokott lenni esős napon. Ilyen volt az ÚR dicsőségének a látványa. Amikor megláttam, arcra borultam, és hallottam, hogy valaki megszólal” (25-28. vers).

Arra bátorítanálak benneteket, hogy otthon olvassátok el Dániel 7., 9. és 10. fejezetét, melyben Dániel Istentől kapott látomásai találhatók. Érdeemes továbbá elolvasnunk Ézsaiás látomását Isten trónjáról az Ézsaiás 6-ban, illetve János korábban már említett látomását a Jelenések 4-ben. Ha mindezeket az ígerészeket összerakjuk, meglehetősen jó képet kapunk arról, milyen is lehet a menny.

A Jelenések 4-ben János a trónus körüli szivárvány színét a smaragdéhoz hasonlította - ami zöld fényben pompázik. Ezékiel is szivárványt említ ebben az igeszakaszban. Amikor pedig megpillantották Isten dicsőségét, mindketten ugyanúgy reagáltak: arcra borultak. Dániel esetében pedig azt olvassuk, hogy látomása hatására elhagyta minden ereje.

Ezen a ponton meg kell említenünk, hogy a repülő csészealjok elszánt rajongói úgy vélik, Ezékiel tulajdonképpen repülő csészealjat látott. Az elmélet támogatói azon a véleményen vannak, hogy földönkívüliek látogatták meg földünket, sőt folyamatosan látogatják mind a mai napig. Szerintük a földönkívüliekkel magyarázható például számos megmagyarázhatatlan jelenség az emberiség történetében, mint az ősi civilizációk néhány teljességgel lenyűgöző építménye.

Nagyon sok könyv, cikk és beszámoló született már ebben a rejtélyes témában. A legtöbb UFO-felfedezés valószínűleg mocsári gázokkal is magyarázható, illetve egyéb jelenségekkel, bár akadnak olyan, értelmes emberektől származó beszámolók is, melyeket nehéz lenne csak úgy elvetni.

Lambert Dauphin, a stanfordi egyetem asztrofizikusa, zseniális és rendkívül intelligens ember. Egyszer őt kérték fel arra, hogy egy nagyszabású UFO-konferencián előadást tartson. El is készítette előadását a repülő csészealjokról, melynek egyedüli célja az volt, hogy az UFO-k létezésének elméletét egyszer s mindenkorra elvesse, hiszen jómagam sem tartotta többnek holmi kitalációnál. Előadásában a témát szigorúan a tudomány oldaláról közelítette meg, kitért az UFO-rajongók néhány főbb elméletére is – például a mágneses erővel kapcsolatosra -, és egymás után elvetette azokat. Már ott ült az emelvényen várva, hogy megtarthassa előadását. A konferenciára mintegy 3000 ember jött el, és a professzor nagy meglepetésére sokan közülük egyáltalán nem tűntek örültnek.

Az ember ugye hajlamos azt gondolni, hogy fura emberek lehetnek azok, akik repülő csészealjok után kutatnak az égen, de rá kellett döbbsennie, hogy professzorok, más tudósok, sőt egésze sokféle ember bizonyult a téma lelkes támogatójának. Akkor a konferencia szóvivője megkérdezte a résztvevőket, hányan láttak már közülük repülő csészealjat. A professzor meglepve látta, ahogy a jelenlevők kétharmada a magasba lendíti kezét. Azután az a kérdés is elhangzott, hogy hány embert vittek már a földönkívüliek magukkal fel az űrhajójukra. Ekkor az résztvevők egyharmada emelte fel a kezét. A professzor nyugtalanul fészkelődött.

Amikor végre felállt, hogy előadását megtartsa, hirtelen egy szűnni nem akaró sikítás ütötte meg a fülét, és annyira elvonta a figyelmét, hogy megpróbálta azonosítani a

forrást, hátha megkérhetné a biztonságiakat, vagy valakit, hogy orvosolják a problémát. Abból indult ki, hogy a tömegben hangforráshoz legközelebb állók mostanra biztosan a hangforrás felé fordultak, így alaposan végigpásztázta a tömeget, hogy a forrást beazonosítsa. A professzor saját elbeszélése alapján abban a pillanatba egyszercsak rádöbbsent, hogy a tömegből senki sem nézett másfelé – a sikítást egyedül ő hallotta. És akkor hirtelen a tudomány embere rádöbbsent, hogy az egész dolog démoni. Annyira megrázták a történetek, hogy előadását sem bírta megtartani, amelyben szándéka szerint lerántotta volna a leplet a repülő csészealjok körüli elméletekről.

Számomra az egészben az az érdekes, hogy ezen elméletek támogatói igyekeznek Ezékielre támaszkodni, mondván, hogy Ezékiel leírása tökéletesen ráillik egy repülő csészealjra, hiszen az is hihetetlenül gyorsan mozog, sőt egyenes vonalakban közlekedik, képes egy ideig lebegni, majd óriási sebességgel elrepülni.

De várjunk csak! Mit is jellemez itt Ezékiel valójában? Ahogy korábban is említettem, ezeket a furcsa lényeket könyvének 10. fejezetében is leírja Ezékiel, ott azonban arra is konkrétan rámutat, hogy kerúbokról van szó Isten trónjánál. Vajon elképzelhető-e, hogy azok az emberek, akik repülő csészealjakat látnak, az okkult iránt is érdeklődnek és ilyenkor bukott kerúbokat látnak?

Az Igéből tudjuk, hogy amikor a Sátán elbukott, az angyali seregek egyharmada is vele tartott. Azt is érdekesnek találom, hogy a Biblia a Sátánt is kerúbként említi. Ő volt a felkent kerúb. Elképzelhető tehát, hogy az okkult egy érdekes területéről van itt szó, és hogy számos bukott kerúb például meg is jelenik azoknak, akik az okkult ezen mezsgyéjére merészkednek.

Ezékiel mindenképpen kerúbokat látott Isten trónjánál, azt viszont nem zárhatjuk ki, hogy a bukott kerúbok külsőre hasonlítanak rájuk, és például ugyanúgy képesek az Ezékiel által jellemzett mozgásokat produkálni, mint a mennyben látott kerúbok. Mindezek alapján tehát elképzelhető, hogy magát az UFO-jelenséget nem vethetjük el teljesen, bár lehet, hogy valóban egy démoni eredetű dologgal állunk szemben, hisz az utolsó időkben a Sátán egyre erősebben próbálja fitogtatni erejét. Az Igében

is azt olvassuk, hogy az történik majd az utolsó időkben, ami Noé idejében – akkoriban pedig kifejezetten erős démoni tevékenység folyt.

Mi is egyre közelebb kerülünk ahhoz az időhöz, amit erős sátáni tevékenység jellemez majd. Mindez azonban csak egy ötlet, semmi más. Nem egy nagy és titokzatos igazságot hirdetek most nektek - ez csak egy ötlet, amin ki-ki kedvére elgondolkodhat.

„Ezt mondta nekem: Emberfia,” – Isten gyakran szólítja így Ezékielt. Jézus pedig az Újszövetségben önmagát szólította Emberfiának - *„állj a lábadra,”* – emlékeztek, hogy az előbb arcra borult Isten dicsősége láttán – *„beszélni akarok veled!”* (1. vers). *„Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám”* (2. vers). Először tehát látta, most pedig hallja Isten Igéjét.

„Ezt mondta nekem: Emberfia, elküdelek téged Izráel fiaihoz, a lázadó néphez, amely fellázadt ellenem. Hűtlenek voltak hozzám ők is, őseik is egészen a mai napig. A makacs és konok szívű fiakhoz küdelek. Mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR!...” (3-4. vers).

Istentől tehát azt a feladatot kapja, hogy ne csak Júdához vigye el Isten üzenetét, hanem Izráel teljes népének.

„Akár hallgatnak rá, akár nem törődnek velem, hiszen engedetlen nép ez, de majd megtudják, hogy próféta volt közöttük” (5. vers). *„Elküdelek, hogy elidd hozzájuk üzenetemet,”* – mondja az Úr Ezékielnek - *„akár hallgatnak rád, akár nem. Lázadó nép Izráel népe, de akkor majd megtudják, hogy próféta volt közöttük!”*

„Te pedig, emberfia, ne félj tőlük, beszédüktől se félj! Ha csalán és tövis szurkál is téged, ha skorpiók közt ülsz is, akkor se félj beszédüktől, ne rettegj tőlük, hiszen engedetlen nép ez” (6. vers).

Isten figyelmezteti Ezékielt, hogy a nép valószínűleg nem fog hallgatni szavára, hiszen lázadó, engedetlen nép ez, sőt tövist szúrnak majd Ezékiel testébe – akkortájt Izráelben ez a büntetés egyik formája volt. *„De te ne félj tőlük!”* – bátorítja őt Isten.

„Hirdesd nekik az én igéimet, akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele; hiszen engedetlen nép ez! Te pedig, emberfia, hallgasd meg, amit mondom neked! Ne légy engedetlen, mint ez az engedetlen nép! Nyisd ki a szád, és edd meg, amit adok neked! Láttam, hogy egy kéz nyúlt felém, és egy irattekercs volt benne. Kiterítette előttem, és az tele volt írva mindkét oldalán. Siratóének, sóhaj meg jajszó volt ráírva” (7-10. vers).

Az Úr ezután megkéri majd Ezékielt, hogy egye meg azt, amit elé helyezett, majd egy irattekercset terít ki előtte, telis-tele siratóénekekkel és jajszavakkal.

Az irattekercs elfogyasztása természetesen jelképesen értendő, ahogy azt a Jelenések könyvében is láthatjuk: ott Jánosnak nyújtják át a tekercset, aki meg is ette – a szájában még édes volt, mint a méz, de a gyomrában már keserű.

Ezékiel is azt az utasítást kapja, hogy egye meg a tekercset. Persze amikor egy emberről azt mondjuk, felfalt egy könyvet, nem arra gondolunk, hogy jól megsütötte, rakott rá egy kis kecsapot, felvágta, és falatonként megeszegette! Sokkal inkább azt akarjuk mondani, hogy az az illető teljesen magáévá tette a könyvet, ami így szinte lényének részévé vált, és hatással volt az életére.

Ezékiel tehát azt az utasítást kapja, hogy fogyassza el, falja fel, és lényegében eméssze meg a tekercs szavait. Nekünk is lakmározni kell Isten Igéjéből, hogy részévé válhasson életünknek. Fontos, hogy éhesek legyünk Isten Igéjére, és ahogy bekapkodjuk az Igefalatkákat, látni fogjuk, hogy édesek, mint a méz!

„Ezt mondta nekem: Emberfia, edd meg, amit itt találsz! Edd meg ezt a tekercset, azután menj, és szólj Izráel házához!” (1. vers).

Más szóval: fald fel, majd menj, és adj belőle másoknak!

Erről szól a szolgálat. Felfalod Isten Igéjét, ami így lényed részévé válik, majd adsz belőle az embereknek. Addig olvasod, addig rágod Isten Igéjét, amíg életed részévé válik, aztán pedig adsz belőle másoknak is.

„Kinyitottam a számat, ő pedig megetette velem azt a tekercset. Ezt mondta nekem: Emberfia, rakd tele a hasadat, töltsd meg a gyomrod ezzel a tekercssel, amelyet

adok neked! Meg is ettem, és olyan édes volt a számban, mint a méz. Azután ezt mondta nekem: Emberfia, menj el Izráel házához, és hirdesd nekik igéimet! Nem érthetetlen beszédű és nehéz nyelvű néphez szól a küldetésed, hanem Izráel házához” (2-5. vers).

Vegyük észre, hogy nem idegenekhez küldi őt Isten, akiknek még a nyelvét sem beszéli, hanem Izráel házához.

„Nem ahhoz a sok érthetetlen beszédű és nehéz nyelvű néphez, akiknek a beszédét nem érted. Bizony, ha azokhoz küldtelek volna, ők hallgatnának rád” (6. vers). „Ha a pogányokhoz küldtelek volna, ők hallgattak volna rád, de én Izráel házához küldelek téged, és ők figyelemre sem méltatnak.

„De Izráel háza nem akar majd rád hallgatni, mert énrám nem akarnak hallgatni. Bizony, Izráel egész háza kemény fejű és konok szívű! De én ugyanolyan keménnyé teszem arcodat, mint az ő arcuk, és ugyanolyan keménnyé a fejedet, mint az ő fejük. Olyan keménnyé teszem a fejedet, mint a gyémánt, amely a tűzkőnél is keményebb. Ne félj, és ne reszkess tőlük! Bizony, engedetlen nép ez!” (7-9. vers). „Csúnyán néznek rád, de ne félj, bátran hirdesd üzenetemet!” – buzdítja őt Isten.

„Azután ezt mondta nekem: Emberfia, minden szavamat, amelyet elmondok neked, fogadd szívedbe, és hallgasd figyelmesen!” (10. vers) – engedd, hogy életed részévé váljanak.

„Menj oda fogságban élő néped fiaihoz, szólj hozzájuk, és mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR!... - akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele. Ekkor fölemelt engem a lélek, hátam mögött pedig nagy, döngő hangot hallottam:” – emlékeztek csak a nagy vizek zúgására –

„Áldott az ÚR dicsősége az ő szent helyén! Az élőlények szárnyainak zúgása, amint egymáshoz csapódtak, meg a kerekek robaja volt a nagy, döngő hang. A lélek fölemelt, és elragadott engem. Én pedig mentem keserűen, felindult lélekkel, de az ÚR kemény kézzel tartott engem” (11-14. vers).

Ezékielnek most bámulatos élményben van része. Sok ember mesél arról, hogyan ragadták el őt a földönkívüliek – és Ezékiel élménye is hasonló lehetett a kerúbokkal.

„Így kerültem Tél-Ábíbbá, a fogságban élőkhöz, akik a Kebár folyó mellett laktak. Letelepdedtem ott, ahol ők laktak, és ott ültem közöttük hét napig összetörve” (15. vers).

Ezékiel tehát ott van a tél-abbibiak körében, a fogságban élők között. Annyira meglepi őt mindaz, amit lát, hogy hét álló napig ott ült közöttük néma csendben, kimerülten és összetörve.

Emlékezzünk csak, amikor Jóbot egymás után érték a nehézségek, és eljöttek barátai Jóbot vigasztalni, és hét napig ők is csendben ültek mellette, míg végül Jób törte meg a csendet, és elkezdett panaszkodni. Ezékiel is csendben ül a fogságban élők között, és csak figyel az embereket.

„Hét nap múlva ez történt: Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Őrállóvá tettelek téged Izráel házában. Ha igét hallasz tőlem, figyelmeztess őket az én nevemben!” (16-17. vers).

Isten tehát az őrálló küldetését bízza Ezékielre. „Ezékiel, őrállóvá tettelek téged Izráel házában! Két feladatod van. Először is, halld meg szavamat. Másodsorban pedig továbbítsd szavaimat a néphez”. Isten mindig ezzel a módszerrel dolgozik. Olyan emberek is élnek ezen a földön, akik nem hallgatnak Istenre – nincsenek egy hullámhosszon az Úrral. Isten viszont mindig olyan embereket használ, akik kapcsolatban állnak vele, hogy elérhesse azokat, akik még nem ismerik Őt.

Isten téged is használ, aki kapcsolatban állsz vele, hogy elérje a világban azokat, akik nincsenek vele kapcsolatban! Ez az elsődleges ok, amiért még mindig itt vagy. Istennek feladata van számodra. Isten szeretné megérinteni ezt a szükségben szenvedő világot. Ezt pedig olyanokon keresztül teszi, akik ráhangolódtak Istenre. „Halld szavaimat, majd szöld őket a népnek!” – mondja Isten.

„Ha azt mondom a bűnösnek, hogy meg kell halnia, és te őt nem figyelmezteted, és nem szólsz neki, figyelmeztetve a bűnöst, hogy ne járjon bűnös úton, és így életben maradjon: akkor az a bűnös meghal ugyan bűne miatt, de a vérét tőled kérem számon. De ha te figyelmezteted a bűnöst, és ő nem tér meg bűnéből, és bűnös útjáról, akkor ő meghal a bűne miatt, de te megmented a lelkedet” (18-19. vers).

Isten tehát így szól: „Őrállóvá tettelek téged Izráel házában. A te felelősséged az, hogy meghallgasd szavaim, és szóld azokat a néphez. Ha azt üzenem a bűnösöknek, hogy meg kell halniuk, te figyelmezteted őket, ők pedig hallgatnak rád, nagyszerű! Életben maradnak. Ha azonban nem hallgatnak figyelmeztetésedre, de te figyelmeztetted, akkor legalább megmentetted a lelkedet. De ha nem figyelmezteted őket, ők pedig meghalnak, te leszel felelős halálukért – a vérüket tőled kérem számon!”.

Mit jelent az, hogy a bűnösök vére az én kezemhez tapad? Mit jelent nem teljesíteni a rám bízott feladatot? Ha Isten azt üzeni a bűnösöknek, térjenek meg, és engem hív el, hogy szócsöveként figyelmeztessem őket, én pedig nem figyelmeztetem őket, és ők pedig elpusztulnak bűneikben – ilyen esetben vajon mit jelent az, hogy vérük az én kezemhez tapad?

Annyit jelent, hogy Isten engem von felelősségre halálukért, és nem kapom meg az Isten hűségese szolgálataért járó jutalmat.

De vegyük észre, hogy Isten nem arra kéri Ezékielt, győzze meg a bűnösöket. Nem arra utasítja, hogy szálljon vitába velük. Egyszerűen csak figyelmeztetnie kellett őket. Ennyit kellett tennie.

Keresztényként azonban hajlamosak vagyunk azt gondolni, valamilye úton-módon meg kell térítenünk az embereket Jézus Krisztushoz. Pedig Isten nem arra hív bennünket, hogy megtérítsük az embereket, hanem hogy figyelmeztessük őket. Ez Isten elhívása, hogy figyelmeztessük őket. Fontos, hogy ezt az elhívást komolyan vegyük, és engedelmeskedjünk Istennek.

„Ha az igaz letér az igaz útról, és gonoszságot követ el, akkor én bukását okozom, és ő meg fog halni” – más szóval itt van ez az ember, aki elfordult Istentől, rossz úton jár, és a pokolba kerül, és - „Ha nem figyelmezteted őt, akkor meghal ugyan vétke miatt, és emléke sem marad meg igaz tetteinek, amelyeket véghezvitt, de a vérét tőled kérem számon” (20. vers).

Ennek ugyan mi köze a biztos üdvösséghez? Valójában semmi. Az Ószövetségben vagyunk, ott pedig az számított igaznak, aki a törvénynek engedelmeskedett.

Az Újszövetség szerinti megigazulás viszont már Jézus Krisztusba vetett hitünk által történik. Két különböző fajta megigazulásról van tehát szó, bár van közöttük kapcsolat.

Sok olyan ember él ma is a világon, akik kereszténynek vallják magukat, mégis a test szerint élnek. János figyelmeztet is bennünket, hogy egyesek hazudnak, hiszen *„ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekszük az igazságot”* (1János 1:6). *„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság”* (1János 1:8).

Az emberek tehát sokmindent mondanak, fontos azonban, hogy szavaikat tetteik is igazolják. Ha azt mondom, világosságban járok, mégis a test szerint élek és valójában sötétségben járok, önmagamot csapom be, és nincs meg bennem az igazság. Hány ember csapta már be ily módon önmagát, mert bár szájukkal megvallották hitüket, egy gyümölcsöt sem találunk az életükben – és így valójában még mindig a test szerint élnek.

Pedig Isten Igéje nyíltan figyelmeztet bennünket. Ahogy Pál is írta: *„A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam: akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát”* (Gal. 5:19-21).

Teljesen mindegy, mit vallasz a száddal, ha a test szerint élsz bűnben, Isten elleni lázadásban, akkor nem számít, hány jócselekedetet hajtottál már végre – életeddel Jézust tagadod, és elpusztulsz bűnödben. Isten tehát arra hívja Ezékielt, figyelmeztesse a népet Isten igazságaira. *„Ezt kell tenned, Ezékiel, és megmented a lelkedet”*.

Isten Igéjének szolgájaként én is figyelmeztetlek téged: én az Igéből úgy látom, hogy ha kitartóan a test szerint élsz, nem Lélekben jársz, nem engeded, hogy a Lélek

vezessen, nem törekedsz a Lélek dolgaira, akkor nem számít, hogy mit vallottál meg szóban – életed akkor is Jézust tagadja. A hamis próféták mégis sok emberben hamis biztonságérzetet keltettek, arra bátorítva őket, hogy saját kényük-kedvük szerint éljenek, hiszen a dolognak úgsincs tétje. Csak adakozzanak minden hónapban, és minden rendben lesz! De ti ne higgyetek nekik!

„Ha viszont figyelmezteted az igazat, hogy ne vétkezzék többé az igaz, és ő nem vétkezik, akkor életben marad, mert engedett a figyelmeztetésnek, és te is megmented a lelkedet. Az ÚR ott megragadott engem, és ezt mondta nekem: Indulj, menj ki a völgybe, mert ott akarok veled beszélni! El is indultam, kimentem a völgybe,” – elindult tehát a Kebár folyótól, és a völgybe ment. A folyóhoz korábban Isten repítette, most viszont gyalogolnia kell - *„és íme, ott állt az ÚR dicsősége. Ugyanolyan volt, amilyent a Kebár folyó mellett láttam. Ekkor arcra borultam”* (21-23. vers).

Isten nincs egy bizonyos helyhez kötve – mindenütt jelen van, a folyóparton és a völgyben is. És bizony előfordul, hogy konkrét utasításokkal lát el, és engedi, hogy egy bizonyos módon járd el, míg máskor teljesen más utat kell választanod. A mi bajunk persze az, hogy megpróbáljuk beskatulyázni Istent, és egyre csak azt mondogatjuk: de hát korábban is így csinálta Isten! Sőt mi több, szinte elvárjuk Istentől, hogy a következő helyzetben is ugyanazt tegye.

Hányszor esünk ebbe a hibába: „De hát ősatyáink is így csinálták!”. Az egyház is annyira tele van az efféle gyakorlatokkal, hogy már nem is kommunikál az emberekkel.

„De lélek áradt belém, talpra állított,” – érdekes, hogy a Lélek mindig talpra állítja. Ezékiel mindig arcra borul, amikor meglátja az Úr dicsőségét, de akkor megjelenik a Lélek, és talpra állítja - *„szólt hozzám, és ezt mondta nekem: Menj, és zárkózz be házádba! Emberfia, köteleket fognak hozni, megkötoznek velük, és nem mehetsz közéjük. Nyelvedet az ínyedhez ragasztom, néma leszel, és nem tudod dorgálni őket, noha engedetlen nép ez”* (24-26. vers).

Korábban azt a megbízást kapta Istentől, hogy hirdesse a népnek Isten üzenetét, most viszont megnémul egy időre.

„Csak ha én szólok hozzád, és megnyitom a szádat, akkor mondhatod nekik: Így szól az én Uram, az ÚR!... Aki hallgat rá, az hallgat rá, aki nem törődik vele, az nem törődik vele. Hiszen engedetlen nép ez!” (27. vers).

Emlékeztek, hányszor elismételte Jézus az Újszövetségben: „Akinak van füle a hallásra, hallja meg!”. Isten most tudatosítani akarja Ezékielben, hogy nem saját elképzeléseit kell hirdetnie, amikor csak úgy eszébe jut. Ehelyett inkább várjon Istenre, és csak azután szóljon, ha Isten már szólt hozzá. A biztonság kedvéért pedig Isten megnémította Ezékielt, hogy valóban ne legyen más választása.

Néha én is azt kívánom, bárcsak megnémítana Isten! Bárcsak visszaszívhatnék néhány dolgot, amit mondtam! „Aki nem törődik vele, az nem törődik vele” – ne is törődj vele Ezékiel, hisz lázadó nép ez! Te csak add át nekik az üzenetemet!

„Te pedig, emberfia, fogj egy téglát,” – 30-szor 35 centis téglákról van itt szó.

A régészek több ezer ilyen téglát tártak fel Babilon környékén – az emberek ezekre vésték feljegyzéseiket, így könyvtáraik telis-tele voltak ilyen agyagtéglákkal. Isten tehát arra kéri Ezékielt, fogjon egy téglát, ami akkortájt egy jegyzetfüzetnek felelt meg, és vésse rá Jeruzsálem városát –

„tedd magad elé, és véss rá egy várost: Jeruzsálemet!” (1. vers). „Vedd ostrom alá, építs vele szemben ostromgépeket, emelj sáncot, állíts fel táborokat, helyezz el körülötte faltörő kosokat! Azután fogj egy vas sütőlapot, tedd oda mint egy vasfalat magad és a város közé, szegezd rá a tekintetedet: így legyen ostrom alatt, így ostromold! Intő jel ez Izráel házának” (2-3. vers).

Ezékiel kisebbfajta, képekkel kiegészített prédikációja következik ezután. Fog egy agyagtéglát, majd előbb Jeruzsálemet vési rá, azután pedig a várost ostromló csapatokat és ostromgépeket. Ezután fog egy sütőlapot és odateszi vasfalként a város és saját maga közé. Ez jelképezte azt, hogy maga Isten is a város ellen volt, és elhatározta, hogy ellenségei kezébe adja.

A hamis próféták persze más mondtak az embereknek: „Ne aggódjatok! Jeruzsálem legyőzi a babiloniakat! A jeruzsálemiek győzelmet aratnak, és értünk jönnek, hogy

hazavigyenek!”. Ezékiel viszont makacsul hirdeti, hogy ez hazugság, és lerajzolja az embereknek az események pontos folyamatát.

Ezután Isten egy újabb példával próbálja közvetíteni üzenetét az embereknek. Összesen négy különböző módot alkalmaz majd Ezékielen keresztül. Most a másodikon van a sor, ami már valamivel nehezebb feladat.

„Azután feküdj a bal oldaladra, és vedd magadra Izráel házának a büntetését! Addig kell elszenvedned büntetésüket, ahány napig így fekszel. Napokban kifejezve adtam meg büntetésük éveit: háromszázkilencven nap. Így szenvedd el Izráel házának büntetését! Ha ezt kitöltötted, másodszor feküdj a jobb oldaladra, és szenvedd el Júda házának a büntetését negyven napig. Egy-egy évet egy-egy napban adtam meg” (4-6. vers).

Ezékiel tehát azt az utasítást kapja Istentől, hogy feküdjön bal oldalán 390 napig, így szenvedve el Izráel házának büntetését. Ennyi évig voltak tele bűnnel és gonosszággal. A 390 nap elteltével jobb oldalára kellett fordulnia – biztos jó érzés volt! -, és 40 napig feküdnie, hogy elszenvedje Júda házának büntetését.

De én nem hiszem, hogy Ezékiel meg sem mozdult 430 napig! Valószínűleg minden reggel kiment arra a helyre, és ott feküdt az oldalára fordulva egy bizonyos ideig, így az arra járók jól láthatták. Ha pedig megkérdezték tőle, mit jelentsen ez, elmondta nekik, hogy miért teszi.

„Szegezd tekintetedet Jeruzsálem ostromára, tórd fel ruhád ujját, és prófétálj ellene! Megkötözlek, és nem fordulhatsz egyik oldaladról a másikra, míg le nem telnek ostromod napjai. Azután” –

És ez a harmadik mód, mellyel Isten Ezékielen keresztül szemlélteti, hogy mi fog történni Jeruzsálemmel. Jeruzsálem ugyanis nem fog győzelmet aratni a babiloniak felett. Épp ellenkezőleg: Babilon győzi le Jeruzsálemet –

„végy búzát, árpát, babot, lencsét, kölest és tönkölyt; tedd azokat egy edénybe, és készíts magadnak belőlük kenyeret! Ahány napig fekszel az oldaladon, azt edd:

háromszázkilencven napig!” (7-9. vers). „Húsz sekel súlyú ennivalót ehetsz naponként, mindig ugyanabban az időben egyed. Vízet is mérték szerint igyál: egyhatod hínt, mindig ugyanabban az időben igyad! Mint az árpakenyeret, úgy egyed, de emberi ganéjon süsd meg a szemük láttára!” (10-12. vers).

Ez is Jeruzsálem ostromáról mesélt a népnek: sok ember éhen fog halni. Egyre fogy majd a víz, így kénytelenek lesznek a vizet is porciózni, és kevés lesz a gabona is, így mindenféle mag keverékéből kell majd kenyeret készíteniük. Idővel pedig elfogy az élelem, és az embere éhenhalnak. Isten ismét üzen tehát a babiloni fogságban élőknek: „Így fog elpusztulni Jeruzsálem! Nem arat győzelmet, sőt, éhen fognak halni az emberek!”.

„Ezt mondja az ÚR: Így eszik majd Izráel fiai tisztátalan kenyerüket a népek között, amelyek közé elűzöm őket” (13. vers) – kiűzöm őket földjükről, és tisztátalan kenyeret esznek.

„De én ezt mondtam: Jaj, Uram, URam! Én még nem tettem magamat tisztátalanná ifjúkoromtól fogva mostanáig sohasem azzal, hogy elhullott vagy széttépett állatot ettem volna, és nem vettem a számba tisztátalan húst” (14. vers) – Uram, de hát eddig mindig kóser ételeket ettem. Most meg azt kéred tőlem, hogy többé ne? Azt nem tehetem!

„Ő így válaszolt nekem: Nézd, megengedem neked, hogy emberi ganéj helyett marhaganéjon süsd meg a kenyeredet. Azután ezt mondta nekem: Emberfia, én összetöröm a kenyér botját Jeruzsálemben. Kenyeret mértékkel és aggódva esznek, vizet is kimérve és borzadva isznak, mivel szűkösen lesz kenyérük és vizük; borzadva néznek egymásra, és elsorvadnak bűnük miatt” (15-17. vers).

Ezzel pedig elérkeztünk a negyedik példához.

„Emberfia, fogj egy éles kardot, használd borotvának, vágd le a hajadat és a szakálladat!” – fura szerzetnek tűnhetett Ezékiel az emberek szemében! Nem lehetett nem észrevenni! –

„Azután végy egy serpenyős mérleget, és oszd részekre, amit levágtál. Harmadrészét égesd el a város közepén, amikor letelnek az ostrom napjai; azután fogd a harmadrészét, vágd össze karddal a városon kívül; harmadrészét pedig szórd széjjel, én meg kivont karddal üldözöm. De végy ki belőle egy keveset, és kösd be a ruhád szegélyébe! Még ebből is végy ki, dobd bele a tűzbe, és égesd el a tűzben: ebből árad tűz Izráel egész házára. Ezt mondta az én Uram, az ÚR: Ez itt Jeruzsálem. A pogány népek között helyeztem el, országokkal vettem körül. De engedetlen volt törvényeimmel szemben, bűnösebb, mint a pogányok, és rendelkezéseimmel szemben engedetlenebb volt, mint a körülötte levő országok. Megvetették törvényeimet, és nem éltek rendelkezéseim szerint” (1-6. vers).

Megvetették Isten törvényeit, és gonoszsággá változtatták azokat.

És nézzünk csak körül saját országunkban! Amerika is ezt tette: fogtuk Isten törvényeit, és gonoszsággá változtattuk, hiszen jelenlegi törvényeink a bűnt támogatják. Izráel népe is ezt tette, és magára vonta Isten ítéletét. A mi országunkat is bizonyosan megítéli majd Isten, ahogy Izráelt is megítélte.

„Azért ezt mondja az én URam, az ÚR: Mivel megátalkodottabbak voltatok a körülöttetek levő pogányoknál, nem éltetek rendelkezéseim szerint, és nem teljesítettétek törvényeimet, sőt még olyanok sem voltatok, mint a körülöttetek levő pogányok, akik a maguk törvényeit teljesítik, azért ezt mondja az én Uram, az ÚR: Én is ellened fordulok, és ítéletet tartok köztetek a pogányok szeme láttára. Olyat tesztek veletek sok utálatos bűnök miatt, amelyet még nem tettem, és amihez foghatót nem is fogok tenni többé. Ezért apák fogják megenni fiaikat köztetek, és fiak fogják megenni apáikat. Ítéletet tartok rajtad, és szétszórom egész maradékodat mindenfelé. Ezért, életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR - mivel te tisztátalanná tetted szentélyemet minden förtelmes és utálatos bálványoddal, azért én elveszem tőled; nem szánakozom, és nem leszek könyörületes!” (7-11. vers).

„A nép harmadrésze dögvészben hal meg, és éhen pusztul a városban, egyharmada fegyvertől hull el körülötte, egyharmadát pedig széjjelszórom mindenfelé, és kivont karddal üldözöm őket” (12. vers).

A városlakók egyharmada még Jeruzsálem bukása előtt éhenhal, vagy valamilyen betegség viszi el. Amikor pedig rájuk tör a babiloni hadsereg, további harmadrész pusztul el kard által. A fennmaradó egyharmad pedig szétszóródik mindenfelé, Isten kivont karddal üldözi őket, és végül rájuk is pusztulás vár. Lesz azonban egy kisebb csoport, melyet megőriz Isten, és később visszaviszi őket a földre, hogy újrakezdjen velük mindent.

„Kitöltöm haragomat, és lecsillapszik lángoló haragom velük szemben, amikor elégtételt veszek. Akkor tudják meg, hogy én, az ÚR, szoltam bosszúságomban, amikor majd kitöltöm rajtuk lángoló haragomat. Lerombollak, és gyalázatossá teszek a körülötted élő népek között, látni fogja minden arra járó” (13-14. vers) – így emeli fel Isten a hangját Jeruzsálem ellen.

„Gyalázni és csúfolni fognak, elrettentő példa leszel a körülötted élő népek számára, mert ítéletet tartok rajtad haraggal, felindulással és súlyos büntetéssel. Én, az ÚR, megmondtam!” (15. vers) – Isten kiönti rájuk ítéletét, hogy példát statuáljon körülöttük élő népek számára, akik nagy meglepetéssel figyelik Isten tetteit.

„Beléjük lövöm az éhség veszedelmes nyilait, amelyek romlást okoznak, mert romlásotokra lövöm ki azokat; egyre súlyosabbá teszem köztetek az éhséget, és eltöröm nálatok a kenyér botját. Éhséget és vadállatokat bocsátok rád, amelyek megfosztanak gyermekeidtől; dögvész és vérontás gázol át rajtad, és fegyvert bocsátok rád. Én, az ÚR, megmondtam!” (16-17. vers).

Isten mindvégig a Jeruzsálemre váró eljövendő ítéletről beszél, és figyelmezteti az embereket: ne gondolják, hogy Jeruzsálem megmenekülhet. Jeruzsálemnek pusztulnia kell, lakóinak egyharmada éhenhal, egyharmadát kard öli meg, és a fennmaradó egyharmad is elpusztul, mert bár elmenekülnek, Isten kardja utoléri őket. A következő fejezetben pedig Izráel hegységei ellen szól az Úr prófécija.

Amikor a 34. fejezethez érünk, látni fogjuk, hogy a próféta ismét Izráel hegyeiről prófétál, ekkor azonban nem pusztulásukról, hanem a föld helyreállításáról. Isten tehát egyrészt arra emlékezteti őket Ezékiel könyvében, hogy földjükre

pusztulás vár, mert oltárokat építettek a hegytetőkre, ahol hamis isteneket imádtak, másrészt viszont rámutat a pusztulást követő újjáéledésre is.

És napjainkban már a helyreállítás idejét éljük! A zsidók földje évszázadokon keresztül valóban elhagyatottan és siváran állt, mára azonban elindult a helyreállítás, ahogy azt Isten a 34. fejezetben meg is jövendöli: a hegyeket ismét fák és szőlőskertek borítják majd. Ma már saját szemünket győződhetünk meg arról, hogy a prófécia beteljesült!

Ezékiel könyve tehát roppant érdekes, hiszen egyrészt az eljövendő ítéletről beszél, másrészt viszont az eljövendő újjáéledésről, mely napjainkban is zajlik Izraelben! Ezékiel könyve tehát a múlt eseményeivel kezdődik, majd a jelenben folytatódik, de a jövőbe is betekint, és olyan eseményekről ír, melyek még nem történtek meg. Ez a könyv valóban lenyűgöző!

Atyám, köszönjük az Igédet! Kérlek segíts, hogy felfaljuk azt, és engedjük, hogy életünk szerves részévé váljon. Segítség, hogy hirdethessük Igédet, ahogy azt meghagyta nekünk.

Az Úr áldjon benneteket és őrizzen ezen a héten! Járjatok Lélekben, töltekezzetek be Szentlélekkel, hiszen akiket Isten Lelke vezet, azok Isten fiainak neveztetnek. Vizsgáljuk meg és ítéljük meg önmagunkat, hogy ne Istennek kelljen bennünket megítélnie! Az Úr nevében mondom nektek, hogy ha a test szerint éltek, ha bűnben jártok, Isten megítél majd benneteket, bűnötök pedig tönkretesz. Fontos, hogy Lélekben járjunk!

Az Úr áldjon, vezessen és őrizze benneteket!

Jézus nevében, ámen.

EZÉKIEL KÖNYVE

6-10. FEJEZET

A 6. fejezetben Ezékiel Izráel hegyeit szólítja meg.

Izráel népe hamis isteneknek emelt oltárokat a hegytetőkön – Moloknak, Mammónnak és Baalnak, ezért a próféta most a hegyek, az áldozóhalmok helyei ellen prófétál, és megjövendöli a rájuk váró sivárságot és elhagyatottságot.

Később, a 36. fejezetben Ezékiel ismét Izráel hegyeihez intézi prófeciáját, ott azonban már azt jövendöli, hogy a sokáig kietlen és elhagyatott hegyekre visszatér az élet. Ezért nagyon érdekes egymással szembeállítani ezt a két fejezetet!

A nép a hegytetőkön imádta hamis isteneiket, így magára vonta Isten ítéletét, és a hegyek is kietlenné váltak. Később azonban Isten megígéri, hogy újra benépesíti az a területet, és népével együtt Isten áldása is visszatér.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia, vesd a tekinteted Izráel hegyeire, és prófétálj ellenük! Ezt mondd: Izráel hegyei, halljátok meg az én Uramnak, az ÚRnak az igéjét! Ezt mondja az én Uram, az ÚR a hegyeknek és a halmoknak, a medreknek és a völgyeknek: Én most fegyvert bocsátok rátok, és elpusztítom áldozóhalmaitokat” – vagyis a hamis istenek imádatának helyeit - „Elpusztulnak oltáraitok, összetörnek tömjénező oltáraitok, és odadobom a halálra sebetteket bálványaitok elé. Odavetem Izráel fiainak holttesteit bálványaik elé, és odaszórom csontjaitokat oltáraitok köré. Minden lakóhelyeteken rommá lesznek a városok, és elpusztulnak az áldozóhalmok, hogy oltáraitok is rommá legyenek, és elpusztuljanak. Összetörik és megsemmisítik bálványaitokat, szétzúzzák tömjénező oltáraitokat, és tönkreteszik csinálmányaitokat. Hullanak köztetek a sebesültek. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR!” (1-7. vers) –

Az áldozóhalmok elpusztulnak, a bálványok megsemmisülnek, Izráel fiainak csontjait pedig, akik Istentől elfordulva bálványokat imádtak, odaszórják majd a hamis istenek oltára köré.

A 7. versben érdekes kijelentéssel találkozunk, amely 62-szer fordul elő Ezékiel könyvében: „Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!”.

A nép hamis isteneket imádott, Isten pedig kijelenti, hogy elpusztítja bálványait, sőt az őket imádókat, és „akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!”. Érdekes, hogy amikor a 38. fejezetben Isten arról beszél, hogy miként pusztítja el az Izraelre támadó orosz csapatokat minden szövetségessel együtt, szintén hasonlóképpen zárja üzenetét: „Így mutatom meg, hogy nagy és szent vagyok, és megismertetem magamat a sok néppel, és megtudják majd, hogy én vagyok az Úr” (23. vers).

Isten ezt akarja megtanítani népének. Elfordultak tőle, hamis isteneket imádtak, ezért újra meg újra megismétli: „Kiöntöm rátok ítéletem, és amikor megteszem, megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!”.

Majd hozzáteszi: *„De hagyok maradékot. Lesznek, akik megmenekülnek a fegyvertől, a népek közé szétszóródva az országokban”* (8. vers).

Isten kemény ítéletet öntött ki Izraelre, melynek kapcsán sokan fel is teszik a kérdést, hogy vajon miért volt ilyen szigorú tulajdon népével szemben? Az Igében viszont azt olvassuk, hogy akinek sokat adtak, attól sokat is kívánnak.

Isten rendkívül megáldotta Izraelt. Tulajdonképpen Izrael népe volt a legáldottabb az egész földkerekségen.

Pál is felteszi a kérdést, majd megválaszolja azt: *„Mi akkor a zsidó előnye, vagy mi a körülmetélés haszna? Minden szempontból sok. Elsősorban az, hogy Isten rájuk bízta igéit”* (Róma 3:1-2). Isten rájuk bízta parancsolatait, rendelkezéseit.

Isten kimondhatatlanul sokat bízott a zsidókra, mivel azonban sokat kaptak, Isten sokat is kíván tőlük.

És legyen ez számunkra is figyelmeztetés, hiszen Isten nekünk is olyan sokat adott – Igéjének ismeretét és megértését –, így sokat is kíván tőlünk.

Isten tehát többször is szigorúan megítélte népét, de minden alkalommal megőrzött egy csoportot, egy maradékot, bár a nép nagy része elhagyta hitét. Mindig is így volt ez. A nép körében mindig akadnak olyanok, akik hűek maradnak Istenhez.

Így volt ez akkor is, amikor Izrael népe szinte egy emberként fordított hátat az Úrnak, és Jezábel, illetve férje Aháb vezetésével a Baalt kezdték imádni. Illés akkortájt szállt

versenybe a Baal prófétáival a Karmel-hegyen, és miután Isten tűzzel felelt kérésére, az emberek pedig egy időre mellé álltak, Illés megragadta a lehetőséget, fogta a Baal 450 prófétáját, és mind egy szálig megölte őket.

Jezábel épp házon kívül volt, de amikor visszatért és értesül arról, hogy mit tett Illés a papjaival, halálosan megfenyegette a prófétát. Illés ekkor futásnak eredt, és egészen a Sínai-hegyig menekült, ott pedig elrejtőzött az egyik barlangban. Az Úr azonban a barlang kijáratához hívta a prófétát, és megkérdezte tőle: „Illés, mit csinálsz itt?”.

Illés pedig így válaszolt: *„Nagyon buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták a szövetséget, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni”* (1Királyok 19:14).

Az Úr azonban így felelt: „Van még Izráelben hétezer ember, akik nem hajtottak fejet a Baal előtt!”. Az Istenhez hű emberek voltak ezek, és bár a nép nagy része elhagyta hitét, mégis maradt egy aprócska csoport, akik nem hamis isteneket követtek. És Isten tudta, hogy ki azok, akik nem hajtottak fejet a Baal előtt.

Isten mindig meghagy majd egy kisebb csoportot, így a zsidó nép sohasem pusztul el teljesen. Abból a kis csoportból pedig olyanokat támaszt, akik őt imádják és dicsérik.

Tény, hogy bár Izráel népének már eddig is nagyobb szörnyűségekben volt része, mint bármelyik más népcsoportnak a világon, és a legrosszabb - ami még a holokausztnál is szörnyűségesebb lesz-, az még csak ezután következik. Arra az időszakra gondolok, amit a Biblia, és mindenekelőtt a Jelenések könyve a nagy nyomorúság időszakaként emleget, amikor a zsidó népet megtéveszti egy Európában megjelenő vezető, akit közülük sokan megváltójukként ünnepelnek majd, mert szövetségre lép velük, és segít templomuk újjáépítésében.

Amikor viszont ellenük fordul, belép a frissen felépült templomba, megáll a szent helyen, kijelenti magáról, hogy Isten, és elvárja, hogy mindenki istenként imádjá őt. Ekkor a zsidó nép ellenáll, ő pedig óriási haraggal fordul ellenük. Isten azonban ebben az esetben is megőriz egy maradékot, akik Petra sziklavárosába menekülnek majd, hol Isten gondoskodik róluk három és fél éven át.

A korábban messiásként ünnepeelt vezető minden erejével igyekszik majd elpusztítani a zsidókat, és mivel komoly hatalomra tesz szert, a zsidókra szerte a világon kemény üldöztetés vár.

Szomorú látni napjainkban is, hogy hány egyszerű ember szívében vannak antiszemita érzések. Ismerek olyan embereket, akik egyszerűen gyűlölik a zsidókat. Nincs rá igazi okuk, de úgy tűnik, az antiszemitizmus valahogy jelen van a bűnös ember szívében.

A zsidók pedig sajnálatos módon nagyon sok üldöztetésnek voltak már kitéve a történelem során! Isten azonban megőriz majd egy hozzá hű csoportot, egy maradékot, és a királyság korában, amikor Jézus visszatér és megalapítja országát, a zsidó nép ismét virágzásnak indul, és ismét áldottabb lesz minden más népnél.

A zsidókra kiöntött eddigi ítéletek, illetve az eljövendő ítélet szomorú dolog, de ne feledjük, hogy Isten mégis mindig hűségesen megőriz egy csoportot, amelyről Pál a Róma 11-ben ír.

„De hagyok maradékot. Lesznek, akik megmenekülnek a fegyvertől, a népek közé szétszóródva az országokban” (8. vers). És bizony érdekes látni napjainkban is, hogy bárhol él is a zsidóság, mindig megőrzi nemzeti tudatát.

„Akkor majd megértik megmenekültjeitek a népek közt, ahová fogságba vitték őket, hogy én törtem össze tőlem elfordult parázna szívüket” – mellyel más isteneknek ajándékozták szerelmüket - „és bálványaikkal paráználkodó szemüket. Megundorodnak önmaguktól gonoszságuk miatt, mert mindenféle utálatosságot követtek el. Akkor majd megtudják, hogy én vagyok az ÚR” – újra megismétli – „Nem hiába mondtam meg, hogy ilyen veszedelmet hozok rájuk” (9-10. vers) – meglátják, hogy amit mondtam, komolyan is gondoltam.

„Így szól az én Uram, az ÚR: Csapd össze a kezed, dobbants a lábaddal,” –

Ezékiel rendkívül színes egyéniség lehetett. Emlékeztek, hogy az előző ígérésben azt a utasítást kapta Istentől, feküdjön a bal oldalára 390 napig, illetve, hogy vessen bele bizonyos dolgokat a téglákba. Most pedig tapsolnia kell az emberek előtt, és dobbantania a lábával –

„és mondd: Jaj Izráel házának a sok gonosz, utálatos dolog miatt! Fegyver, éhínség és dögvész miatt fognak elhullani! Aki messze van, dögvészben hal meg, aki közel van, fegyvertől esik el, és aki az ostromlottak között marad, az éhen hal. Így töltöm ki rajtuk haragomat. Majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR,” – ebben a fejezetben immáron harmadszor mondja ezt Isten - *„amikor ott hevernek a halálra sebzettek a bálványok között, az oltárok körül, minden magas halmon, minden hegycsúcson, minden bujászöld fa és minden lombos cserfa alatt; mindenütt, ahol engesztelő illatáldozatot szoktak bemutatni bálványaiknak. Kinyújtom a kezemet ellenük, sivárrá és kietlenné teszem az országot, minden lakóhelyüket a pusztától Dibláig. Akkor majd megtudják, hogy én vagyok az ÚR!”* (11-14. vers).

Isten bélyegkét szeretné a szívükbe sütni, hogy ő az Isten.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Te, emberfia - mondta az én Uram, az ÚR -, vége van Izráel földjének!” – először tehát Izráel hegyeiről prófétált Ezékiel, most pedig a földről – *„Jön a vég az ország négy oldalán”* (1-2. vers). A héber eredetiben ez az ígérés egy vers formájában íródott, és néhány modern fordítás törekszik is arra, hogy ezt a formát adja vissza.

„Most véged lesz! Rád zúdítom haragomat, elítéllek úgy, ahogy megérdemled, megbüntetlek minden utálatos tetedért” (3. vers) – megkapják, amit tetteik érdemelnek.

Adjunk hálát Istennek irgalmáért és kegyelméért! Dávid is így imádkozott: *„Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!”* (Zsolt. 51:3). Isten valóban irgalmas, ha azonban az ember elutasítja irgalmát, nem marad más, mint a félelmetes ítélet napja. A nép is elutasította Isten irgalmát és megcsúfolta a kegyelem lelkét, ezért Isten kihirdeti felettük a gyalázatos tetteik szerinti eljövendő ítéletet.

„Nem szánakozom rajtad, és nem leszek könyörületes, hanem megbüntetlek, ahogy érdemled: utálatos tetteid következménye utolér. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR” (4. vers) – az imádott bálványokkal ellentétben rólam megtudhatjátok majd, hogy én vagyok az Úr.

„Így szól az én Uram, az ÚR: Egyik veszedelem jön a másik után! Jön a vég, jön a vég! Rád virradt, jön már! Jön rátok a felfordulás, ország lakói! Jön már az az idő, közel van az a nap, amelyen rémület lesz a hegyeken víg ének helyett! Most már hamarosan kitöltöm rajtad lángoló haragomat, elbánok veled haragomban; elítéllek úgy, ahogy megérdemled, és megbüntetlek minden utálatos tetedért. Nem szánakozom, és nem leszek könyörületes. Úgy bánok veled, ahogy megérdemled: utálatos tetteid következménye utolér. Akkor megtudjátok, hogy én, az ÚR, vagyok az, aki ver!” (5-9. vers).

Az ismétlés költői eszközét találjuk ebben az igerészben, amely tehát a héber eredetiben egy vers formájában íródott, és bár a fordításban ez nem érzékelhető, a héberben igazán költői, és van egy különleges ritmusa is.

„Itt van az a nap, eljött már! Eljött a felfordulás, virágzik a törvénysértés, virít a kevélység. Az erőszak bűnös uralommá lett. Nem marad belőlük semmi, sem gazdagságukból, sem tömegükből, sem előkelőikből. Eljött az idő, elérkezett a nap! A vevő ne örüljön, az eladó ne búsuljon, mert minden gazdagságot utolér a harag. Az eladó nem veheti vissza, amit eladott, még ha életben maradna is, mert a látomás minden gazdagságra vonatkozik, és visszavonhatatlan, hiszen még az életét sem tarthatja meg senki a bűne miatt” (10-13. vers).

Abban az időben gyakran előfordult, hogy valakinek a családi birtokot kellett áruba bocsátania, mert anyagi gondokkal küszködött. A családi örökség eladása azonban óriási tragédiának számított, hiszen az ember a szüleitől örökölte azt a földet. A családi örökséget szent örökségnek tekintették, amelyet maradéktalanul tovább kellett adni a gyermekeknek. Így az emberek gyakran egész életüket a családi vagyon megóvására és megőrzésére tették fel, hogy aztán átörökíthessék a következő generációra.

Amikor viszont valaki szorult helyzetbe került és kénytelen volt áruba bocsátani, de az adásvételi szerződésben mindig volt egy olyan tétel, amely garantálta a tulajdonosnak, hogy meghatározott időn belül visszavásárolhatja az adott földet. Ha pedig ő nem volt képes erre, akkor egy közeli rokon is élhetett ezzel a lehetőséggel.

A családi örökség eladása tehát általában szomorú esemény volt, bár a vevő természetesen örült ennek. Isten azonban azt mondja: „Eljött az idő! Ti, akik földeket vásároltok, nincs többé minek örülnötök, mert nem sokáig lesz a tiétek! Ti pedig, akik most gyászolva adjátok el földeteket, ne szomorkodjatok, mert még visszavásárolni sem lesz lehetőségetek! Mindannyian el kell hagyjátok ezt a földet!”.

„Fújjátok csak a kürtöt, készítsetek elő mindent! Nem fog senki harcba menni, mert izzó haragom elért minden gazdagságot” (14. vers).

A kürt megfújása Izráelben többet jelentett a fegyverbe hívásnál. Izráel esetében a kürtzengés azt is jelképezte, hogy az Úr is velük indul a csatába.

Isten azonban azt mondja, hogy ez esetben hiába fújják a kürtöt, mert Ő többé nem megy velük a harcba. „Megfújhatjátok ugyan a kürtöt, de többé nem segítetek! Az ellenségeitek kezébe kerültök!”.

„Kint fegyver pusztít, bent dögvész és éhínség. Aki a mezőn van, fegyvertől hal meg, aki a városban van, azt éhínség és dögvész emészti meg. És ha lesznek is, akik megmenekülnek, olyanok lesznek, mint a bűgő galambok a hegyeken, mindnyájan nyögnek bűneik miatt” (15-16. vers). Akik megmenekülnek, fennhangon gyászolják majd a történeteket.

„Minden kéz elerőtlenedik, minden térd vizes lesz. Zsákruhát öltenek, rettegés lepi meg őket, minden arcon szégyenpír lesz, mindenki fején kopaszság” (17-18. vers). Gyászolni fognak tehát – leborotválják fejüket.

„Ezüstjüket az utcára dobják, és aranyuk szeméttbe kerül. Ezüstjük és aranyuk nem tudja megmenteni őket az ÚR féktelen haragjának a napján. Éhségüket nem elégíthetik ki, gyomrukat nem tölthetik meg vele. Ez csak bűnbe vitte őket. Díszes ékességével büszkélkedtek, sőt utálatos és förtelmes bálványokat csináltak belőle.

Ezért tettem azt szemétté. Prédául adtam az idegeneknek, és zsákmányul a föld bűnöseinek, akik gyalázatra használják” – a szentélyről van itt szó, amit beszennyeznek –

„Elfordítom tőlük arcomat, és meggyalázzák szent helyemet” – a titkos helyet, a szentek szentjét is meggyalázzák - „Rablók hatolnak be oda, és meggyalázzák. Készítsd a láncot, mert tele van az ország törvényesített vérontással, és tele van a város erőszakkal. De én idehozom a leggonoszabb népeket, és birtokba veszik a házakat. Véget vetek az erőszak kevélységének, és meggyalázzák a szentélyeket. Rettegés jön; békét keresnek, de hiába. Egyik baj a másik után jön, egyik hír a másik után érkezik. Látomást keresnek a prófétánál, de hiába; nem tud útbaigazítást adni a pap, sem tanácsot a vén. A király gyászolni fog, a fejedelmet borzadás környékezi, és az ország népének megbénul az ereje. Úgy bánok velük, ahogy megérdemlik. Ahogyan ők ítélték, úgy ítélem meg őket. Akkor megtudják, hogy én vagyok az ÚR” (19-27. vers).

Isten szörnyű ítéletet önt ki rájuk: Isten templomát megszenteltelenítik és lerombolják, az embereket pedig elűzik, vagy épp a kard, a betegség, vagy az éhínség áldozatául esnek.

Itt Ezékiel könyvének egy új részéhez érkeztünk, ami lényegében az első prófécia konklúziója.

„A hatodik esztendőben, a hatodik hónap ötödik napján, amikor a házamban ültem, Júda vénei pedig előttem ültek, az én Uramnak, az ÚRnak a keze ott megérintett” (1. vers). „Egy alakot láttam, amely tűzhöz volt hasonló. Derekától lefelé tűznek látszott,”

A görög Szeptuaginta egyébként a „tűzhöz volt hasonló” kifejezést emberhez hasonlóan fordítja. A héberben az „esh” kifejezés jelenti a tüzet, míg az „ish” embert jelent, a görög Szeptuaginta fordítói pedig úgy érezhették, ez esetben az „ish”-ről van szó, ezért emberhez hasonlóan fordították a fent említett kifejezést. A szöveggörnyezet alapján talán helyes is ez a megfogalmazás –

„derekától fölfelé pedig ragyogónak látszott, ezüstösen csillogónak. Mintha egy kéz nyúlt volna ki, megragadott engem a hajamnál fogva. Fölemelt engem a lélek az ég és a föld közé, és elvitt Jeruzsálemben isteni látomásban, a Belső-kapu bejáratához, amely észak felől van, ahol az Istent bosszúságra ingerlő bálvány foglalt helyet. De megjelent ott Izráel Istenének a dicsősége. Ugyanolyan volt, mint amilyent a völgyben láttam” (2-4. vers).

Ez volt Ezékiel látomása a kerúbokról az 1. fejezetben. Ebben az esetben tehát Ezékiel a vének között üldögél, amikor hirtelen egy tűzhöz, vagy emberhez hasonló alakot pillant meg, derekától lefelé tűznek látszott, derekától felfelé pedig ragyogónak, ezüstösen csillogónak. És akkor kinyúlt egy kéz, megragadta a prófétát, fölemelte az ég és föld közé, és elvitte Jeruzsálemben, a belső udvar északi kapujához, ahol megpillantotta azt az utálatosságot, amely miatt a nép magára volta Isten ítéletét.

„Ezt mondta nekem: Emberfia! Tekints észak felé! Föl is tekintettem észak felé, és megláttam a kaputól északra egy oltárt, ahol az Istent ingerlő bálvány volt a bejáratnál. Azután ezt mondta nekem: Emberfia! Látod-e, mit művelnek? Olyan nagy utálatosságot művel itt Izráel háza, hogy miattuk el kell távoznom szentélyemből. De még más nagy utálatosságokat is fogsz látni” (5-6. vers).

„Látod, mit művelnek itt? Milyen utálatosságokat követnek el? De a legrosszabbat még nem is láttad!” – mondja Isten.

„Azután bevitt engem az udvar bejáratához, és láttam, hogy egy rés van a falban. Azt mondta nekem: Emberfia! Törj át a falon! Áttörtem a falon, és láttam ott egy ajtót. Majd ezt mondta nekem: Menj be, és nézd meg, hogy milyen gonosz, utálatos dolgokat művelnek ott! Be is mentem, és láttam, hogy mindenféle csúszómászónak és förtelmes állatnak a képe, és Izráel házában valamennyi bálványa be volt vésve köröskörül a falba” (7-10. vers).

Ezékiel tehát bekukkantott, és mindenféle ocsmány rajzot látott a falon.

„Ott állt előttük Izráel háza vénei közül hetven férfi, közöttük Jaazanjáhú, Sáfán fia” – Sáfán kancellár volt abban az időben, amikor Hilkiijá főpap Jósiás uralkodásának idején megtalálta a törvénykönyvet. Jósiás már korábban is bizonyos

szellemi reformokat kezdeményezett az országban, amikor azonban Sáfán felolvasta neki a törvénykönyvet, rá kellett döbennie, hogy mennyire eltávolodott a nép az Úr útjaitól. Ekkor mind Jósiás, mind a nép, még teljesebb bűnbánatot tartott, és megtisztította az országot az utálatos bálványoktól.

Sáfán tehát hű kancellár volt, fia azonban inkább csak egy patkány! Ezékiel pedig itt megpillantja Jaazanjáhút, Sáfán fiát a vénekkel együtt.

„Mindegyiknek tömjénező volt a kezében, és illatos füstfelhő szállt fölfelé. Akkor ezt mondta nekem: Emberfia! Látod, hogy mit művelnek Izráel házának a vénei a sötétben, mindegyik a maga bálványának fülkájénél?! Mert ezt mondják: Nem lát bennünket az ÚR! Elhagyta az ÚR ezt az országot!” (11-12. vers).

Van ebben az egészben valami őrületes. Ezékiel egy bizonyos ponton lerombolja a falat, majd bekukucskál, és mindenféle pornográf rajzot talál a falakon. Isten pedig elárulja neki, hogy ezzel a vének fejébe, fantáziájuk szüleményébe, a gondolataikban élő szennyes képekbe nyerhetett bepillantást. Pedig állítólag ezek a férfiak voltak Izráel lelki vezetői! Fejük mégis telve volt mindenféle mocskossággal.

Bizony súlyos felismerés az, hogy Isten beelát a fejünkbe, és pontosan látja gondolatainkat. Engem ez mindig kijózanít. Isten még legrejtettebb gondolataimat is látja. Látja mindazt, amit fejemben elképzelek. Ezért olvassuk az Igében, hogy minden gondolatot foglyul kell ejtenünk a Krisztus Jézusban való engedelmességre. Ezek a vének azt mondogatták, hogy úgysem látja őket az Úr, sőt Isten elhagyta az országot: pedig mindkettőben tévedtek! Isten igenis látta, és nem hagyta el őket.

„Majd ezt mondta nekem: Még más nagy utálatosságokat is fogsz látni, amiket művelnek. És bevitt engem az ÚR háza kapujának a bejáratához, amely északra van. Asszonyok ültek ott, akik Tammúzt siratták” (13-14. vers).

Tammúz egy babiloni istenség volt, mégpedig a feltámadás istene, akit mindig tavasszal imádtak, amikor virágzásnak indultak a fák. Ősszel pedig, amikor a fák levelei sorra elszáradtak, az emberek gyászolták Tammúzt. De a következő évben, amikor újra kirügyeztek a fák, nagy ünnepséget szerveztek és tojást festettek, Tammúz feltámadását ünnepeelve. Hiszen a tavasz az új élet jelképe, a tojás pedig az

élet állandó körforgásáé, hisz a tojásból kikelnek a csibék, majd tojást tojnak, hogy újabb kiscsibék szülessenek. Ilyenkor tehát hatalmas ünnepeket szerveztek és tojást festettek, mint nálunk is húsvétkor.

Hozzá kell azonban tennünk, hogy a hasonlóság semmiképpen sem véletlen. Szomorú, de igaz, hogy az egyház idővel átvette Tammúz feltámadás-ünnepének pogány gyakorlatát, bár húsvétnak nevezte el, sőt még egy húsvétvasárnapot is kijelölt hozzá. Ezért aztán napjainkban is vannak gyülekezetek, ahol húsvét ünnepén húsvéti tojásvadászatot szerveznek, és húsvéti tojásokat osztogatnak a gyerekeknek.

A korai egyház esetében nem olvasunk arról, hogy egy bizonyos napon ünnepelték volna Krisztus feltámadását. Mivel azonban a pogányok kijelöltek egy tavaszi napot, amelyen Tammúz feltámadását ünnepelték, az egyház nem akarta, hogy a hívek úgy érezzék, ők mindebből kimaradnak, így arra a napra tették Jézus feltámadását, mondva, hogy ők is festhetnek tojásokat, és minden mást, de attól kezdve a keresztények Jézus feltámadását ünnepelték azon a napon.

Nem tudom, vajon mit is gondolhat erről Isten. De érdekelne. Az Úr így szólt Ezékielhez: „Gyere, mutatok neked valamit, ami igencsak nyugtalanító. Látod azokat az asszonyokat? Tammúzt siratják. Nem az eljövendő pusztulás miatt sírnak, nem is a földüket beszennyező bűn miatt, sőt nem is erkölcsi romlottságuk miatt, hanem egyedül Tammúz miatt!”.

„Ezt mondta nekem: Láttad-e, emberfia? Még ezeknél is nagyobb utálatosságokat fogsz látni. És bevitt engem az ÚR háza belső udvarába. Az ÚR temploma bejáratánál, a csarnok és az oltár között mintegy huszonöt férfi volt, háttal az ÚR temploma felé, arccal kelet felé fordulva, és kelet felé leborulva imádták a napot”.

Kelet felé fordulva, az Úr templomának hátat fordítva imádták a napot, ami azt is jelképezte, hogy egyúttal Istennek is hátat fordítottak.

Amikor Jeruzsálemben járok, mindig ellátogatok a Templomhegyre. A Sziklatemplom ott áll a hegy kellős közepén, én pedig hallgatom, ahogy a hangosbemondó imára hívja az embereket, és figyelem, ahogy előveszik kis imaszőnyegüket, rátérdelnek,

majd leborulnak, és kelet felé fordulva imádkoznak ott a Templomhegyen. Mind a mai napig az a kép jut róla eszembe, ami Ezékiel elé tárult, amikor Isten őt odavitte egy látomásban azokhoz, akik Istennek hátat fordítva, kelet felé fordulva imádkoztak.

„Akkor ezt mondta nekem: Látod, emberfia? Nem volt elég az, hogy Júda háza olyan utálatos dolgokat művelt, amelyeneket itt elkövettek! Még az országot is elárasztották erőszakkal, és engem újra meg újra bosszantottak! Nézd, hogy tartják a szőlőhajtásokat az orruk előtt!” (17. vers) – ezt használták egyes pogány rítusokban, amelyek kimondhatatlanul szörnyűségesek voltak.

Isten pedig kijelenti: *„De én majd elbánok velük haragomban, nem szánakozom, és nem leszek könyörületes. Kiálthatnak hozzám bármilyen nagy hangon, nem hallgatom meg őket”* (18. vers).

„Ezután így kiáltott nagy hangon a fülem hallatára: Eljött a város büntetésének ideje. Mindenkinek a kezében ott van már a pusztító eszköz” (1. vers). Ezékiel tehát hallja, amint Isten odakiált az ítéletet hozó angyaloknak.

„Íme, hat férfi jött a Felső-kapu felől, amely északra néz, fegyver volt mindegyiknek a kezében. De volt közöttük egy gyolcsba öltözött férfi,” – Jézus Krisztus, akit több, ezzel párhuzamos ígérésben is megtalálunk - *„akinek íróeszközök voltak az oldalán. Bejöttek, és odaálltak a rézoltár mellé. Ekkor Izráel Istenének a dicsősége fölemelkedett a kerúbról, amely fölött volt, a templom küszöbéhez vonult,”* –

Az Úr Lelke és Isten dicsősége kezdi elhagyni Izráelt, nincs többé a szentek szentjében, mert a templom küszöbéhez vonult, majd a keleti kapuhoz vezet útja, azt követően pedig az Olajfák hegyéhez kelet felé, majd végül teljesen eltávozott Izráelből –

„és szólította a gyolcsba öltözött férfit, akinek az oldalán íróeszközök voltak” (2-3. vers). *„Ezt mondta neki az ÚR: Menj végig a városon, Jeruzsálemen, és tégy jelt azoknak az embereknek a homlokára, akik sóhajtoznak és nyögnek amiatt a sok utálatos dolog miatt, amit elkövetnek benne”* (4. vers).

Az tehát, akinek kezében az íróeszközök voltak, azt az utasítást kapja az Úrtól, hogy jelölje meg mindazokat, akiket elszomorított a sok utálatosság.

Hadd mondjam el, hogy amikor csak újság kerül a kezembe, engem is elszomorít mindaz, ami az országunkban történik. Isten tehát arra utasítja, jelölje meg azokat, akik emiatt gyászolnak.

„A többieknek pedig ezt mondta a fülem hallatára: Menjetelek utána végig a városon, és öldököljétek, ne szánakozzatok, és ne legyetek könyörületesek! Gyilkoljátok az öreget, az ifjat és a szüzet, a gyermekeket és az asszonyokat, hadd pusztuljanak! De azokhoz az emberekhez ne nyúljatok, akiken jel van! Az én szentélyemnél kezdjétek el! Elkezdtek tehát az öregeken, akik a templom előtt voltak” (5-6. vers).

Emlékeztek arra, amikor Péter kijelenti: *„Mert itt van az az idő, amikor elkezdődik az ítélet az Isten háza népén” (1Péter 4:17).*

Ez Ezékiel könyvének erre a részére történő utalás, amikor Isten utasítást ad, hogy szentélyénél kezdjék végrehajtani az ítéletet. Majd Péter hozzáteszi: *„Ha pedig először rajtuk kezdődik, akkor mi lesz a vége azoknak, akik nem hisznek Isten evangéliumában? És ha az igaz is alig menekül meg, akkor hova lesz az istentelen és a bűnös?” (18. vers).*

Ami pedig a megjelölteket illeti, erre vonatkozóan is találunk egy párhuzamos ígérést a Jelenések 7-ben, ahol négy angyal áll a föld négy sarkán féken tartva a föld négy szelét, készen arra, hogy elpusztítsák a földet. És akkor egy másik angyal is megjelenik, aki így szól: *„Ne ártsatok a földnek, se a tengernek, se a fáknek addig, amíg homlokukon pecséttel meg nem jelöljük a mi Istenünk szolgáit. És hallottam a pecséttel megjelöltek számát: száznegyvennégyezer pecséttel megjelölt Izráel fiainak minden törzsből” (Jel. 7:3-4).*

Rajtuk nem fogtak azok a csapások, amelyek ezután sújtották a földet. Megint csak azt látjuk tehát, hogy Isten egy adott csoportot, egy maradékot megőriz. És Jeruzsálemben akkor is élt az embereknek egy Istenhez hű csoportja. Isten pedig azt kéri itt Ezékielben, hogy jelöljék meg őket, és őrizzék meg életüket a mészárlás idején.

„Majd ezt mondta nekik: Tegyétek tisztátalanná a templomot, és töltsétek meg az udvarokat halálra sebzettekkel!” –

Amikor valaki holttestet, vagy elhullott állat tetemét érintette, tisztátalanná vált egy álló napig. Ilyenkor nem is léphetett be a templomba, hogy ott Istent imádjá. Isten azonban azt mondja itt, hogy tegyék tisztátalanná a templomot, és öljék le az embereket ott a templom udvarain –

„Menjetek! Ők tehát mentek, és öldököltek a városban. Amíg öldököltek, én ott maradtam, arcra borultam, és így kiáltottam: Ó, Uram, URam! El akarod pusztítani Izráel egész maradékát, amikor kitöltöd haragodat Jeruzsálemen? De ő így felelt nekem: Izráel és Júda házának a bűne igen-igen nagy, hiszen tele van az ország vérontással, és tele van a város törvénysértéssel, mert azt mondják, hogy elhagyta az ÚR az országot, és nem lát az ÚR. Azért én sem szánakozom, és nem leszek könyörületes: fejükre olvasom tetteiket. Ekkor a gyolcsba öltözött férfi, akinek íróeszközök voltak az oldalán, ilyen jelentést tett: Megtettem, amit parancsoltál” (7-11. vers).

Azután láttam, hogy a boltozaton a kerúbok feje fölött egy zafírfényű trónushoz hasonló látvány tűnt fel” (1. vers) – megint csak hasonló ez a látomás Isten trónjáról, mint amit Ezékiel az 1. fejezetben látott a Kebár folyónál.

„Az ÚR pedig ezt mondta a gyolcsba öltözött férfinak: Menj be a kerúbok alatt levő kerekék közé, rakd tele mind a két markodat a kerúbok között levő parázssal, és szórd azt a városra! Be is ment a szemem láttára. A kerúbok a templomtól jobbra álltak, amikor a férfi bement, és felhő töltötte be a belső udvart. Akkor az ÚR dicsősége fölemelkedett a kerúbról, a templom küszöbénél. A templom megtelt a felhővel, az udvar pedig megtelt az ÚR dicsőségének a fényével” (2-4. vers). Az ember önkéntelenül is felkiált: ó, de gyönyörű! Pedig valójában tragikus, mert Isten dicsőségét látjuk itt eltávozni.

„A kerúbok szárnyainak zúgása elhallatszott a legszélső udvarig, mintha a mindenható Isten hangja szólt volna. Amikor azt parancsolta a gyolcsba öltözött férfinak, hogy vegyen tüzet a kerúbok között levő kerekék közül, akkor az bement, és

megállt a kerék mellett. Az egyik kerúb pedig kinyújtotta kezét a kerúbok közül a kerúbok között levő tűz felé, vett belőle, és odatette a gyolcsba öltözött férfi markába, az elvette, és eltávozott. A kerúbok szárnyai alatt emberi kéz alakja látszott. Láttam, hogy négy kerék volt a kerúbok mellett, egyik kerék az egyik kerúb mellett, másik kerék a másik kerúb mellett, és olyanok voltak a kerekek, mint a ragyogó drágakövek. Mind a négynek az alakja egyformának látszott: mintha egyik kerék a másik kerékben lenne. Amikor jártak, négy irányban tudtak menni, és nem kellett megfordulniuk, amikor jártak, hanem amerre az első akart menni, arra ment a többi is; nem kellett megfordulniuk, amikor jártak” (5-11. vers).

Négy kerúbot látott tehát, kik szárnyaikkal egymást érintették, miközben befelé voltak fordulva, és egyenes vonalakban közlekedtek, fejüket pedig nem kellett sem jobbra, sem pedig balra fordítaniuk, ahogy mozogtak.

„Egész testük és hátuk, kezeik és szárnyaik, meg a kerekek körös-körül tele voltak szemekkel, mind a négynek a kereke. A kerekeket pedig valaki a fülem hallatára forgóknak nevezte. Négy arca volt mindegyiknek: az első kerúbarc volt,” –

Az első fejezetben úgy írja ezt le Ezékiel, mint egy bika arcát. Most azonban egy másfajta szemszögből látja ugyanazokat az arcokat. Most lentről néz felfelé, és ebből a látószögből inkább kerúbarcra hasonlított, amit látott, bármilyen legyen is az - *„a második arc emberarc, a harmadik oroszlánarc, a negyedik pedig sasarc” (12-14. vers).* Ismét azt látja tehát Ezékiel, hogy a kerúboknak négy arca van, mindegyik irányba egy.

„És fölemelkedtek a kerúbok. Ez az az élőlény, amelyet a Kebár folyó mellett láttam. Amikor a kerúbok jártak, a kerekek is jártak mellettük, amikor pedig a kerúbok fölemelték szárnyaikat, hogy fölemelkedjenek a földről, a kerekek sem maradtak el mellőlük. Ha azok álltak, ezek is álltak, ha azok fölemelkedtek, ezek is fölemelkedtek velük, mert az élőlény lelke irányította őket. Akkor elvonult az ÚR dicsősége a templom küszöbétől, és helyet foglalt a kerúbok fölött. A kerúbok pedig fölemelték szárnyaikat, szemem láttára fölemelkedtek a földről, és elindultak a kerekkel együtt. Az ÚR háza keleti kapujának a bejáratánál megálltak, és Izráel Istenének dicsősége ott volt fölöttük” (15-19. vers).

Most tehát Isten dicsősége már a keleti kapunál van.

„Ez az az élőlény, amelyet a Kebár folyó mellett láttam, Izráel Istene alatt, és fölismertem, hogy ezek kerúbok. Négy arca volt mindegyiknek, és négy szárnya volt mindegyiknek; a szárnyaik alatt olyanforma kezük volt, mint az embernek. Arcuk hasonló volt azokhoz az arcokhoz, amelyeket a Kebár folyó mellett láttam, meg az alakjuk és ők maguk is. Mindegyik előre nézve tudott menni” (20-22. vers).

Itt persze a próféta megint abba a klasszikus nehézségbe ütközik, hogy emberi nyelven próbál olyan dolgokat leírni, amelyek szinte leírhatatlanok, és amelyeket korábban még sohasem látott – az angyali lényeket, a kerúbokat.

Látja a színeket, a szemeket, az arcokat, és tudásához képest igyekszik hű leírást adni róluk. De a leírás alapján valamiféle torzszülöttnek tűnhetnek ezek a lények, hiszen sohasem láttunk még hozzájuk foghatót – négy arccal és villámgyors mozgással! Ezékiel kezét viszont megköti behatárolt emberi szókinccse. De hiszen mindig nehézségekbe ütközünk, ha emberi nyelven próbáljuk jellemezni a menny dolgait.

Jézus is ezt mondta Nikodémusnak: *„Ha a földi dolgokról szóltam nektek és nem hisztek, akkor hogyan fogtok hinni, ha majd a mennyiekről szólok nektek?”* (János 3:12). Ha már a földi dolgokat is nehezen öntjük szavakba, vajon hogyan is írhatnánk le szavakkal a menny dolgait? Vajon hogyan magyarázhatnánk el egy ausztrál bennszülöttnek, hogy milyen a számítógép, illetve hogyan működik? Hiszen ő nem ismeri a modern technika vívmányait, szókinccséből pedig hiányoznak az arra vonatkozó szavak.

Amikor Pál apostol elragadtatott a mennybe – márpedig ő aztán rendkívül okos ember volt -, maga mondta, hogy a mennyben látottakat képtelenség, sőt mi több, szörnyű vétek lenne szavakba önteni. Maga Pál apostol is lehetetlennek tartotta a feladatot, így aztán meg sem próbálkozott vele.

Biztos vagyok benne, hogy sok más dologgal együtt a mennyben egy új szókinccset is kapunk, hogy képesek legyünk leírni egymásnak a menny dolgait.

Ezékiel tehát emberi szavakkal próbálja jellemezni a szellemi lényeket, illetve a mennybéli történéseket, és bár tudása legjavát adja, szókinccse határt szab próbálkozásának. És persze azt se feledjük, hogy Ezékiel idejében még nem léteztek a mai technikai vívmányok!

Kíváncsi lennék, vajon ha ma látnánk egy kerúbot, mennyire térne el a mi jellemzésünk Ezékielétől. Ezékiel arról ír, hogy a kerúbok szárnyaikkal megérintették egymást – és ő biztosan madárszárnyakra gondolt.

De a mi lelki szemünk előtt akár egy vadászgép szárnyai is megjelenhetnek, és talán azt is mondanánk, hogy olyan hangjuk van, mint amikor felszáll egy vadászgép. Elképzelhető, hogy mi már teljesen más szavakat használnánk az Isten trónja körüli kerúbok leírására, mint annak idején Ezékiel.

A lényeg azonban, hogy Ezékiel könyvének 1. és 10. fejezetben olvashatjuk a kerúbok leírását, amellyel párhuzamba állítható a Jelenések 4. fejezete, ahol János ugyanezeket a lényeket jellemzi a mennyben. Érdekes már most jobban megismerkedjünk velük, mert amikor János a mennyben találja magát, először a kerúbokat pillantja meg, és szerintem valószínűleg mi is őket látjuk majd meg először, amikor belépünk a mennybe.

És ha nem ismered majd fel őket, mert nem olvastad el figyelmesen az említett igerészeket, bizony tátott szájjal járkálsz majd a mennyben fel s alá, és mindenki számára egyértelmű lesz, hogy nem csináltad meg a házi feladatot!

Érdekes lesz, amikor egy napon majd belépünk ebbe a szellemi dimenzióba, és végre megpillanthatjuk a való világot – nem ezt a mulandó világot, mely most is elmúlófélben van már, - hanem az örökkévaló világot, Isten országát.

Az Úr áldjon és őrizzen benneteket ezen a héten, és erősítsen, ahogy egyre gonoszabb időköt élünk. Erősítse meg az Úr az életeteket Krisztusban és növelje hiteteket! Jézus nevében, ámen.

EZÉKIEL KÖNYVE

11-15. Fejezet

Ezékiel a prófécia idején Babilonban él, Isten Lelke azonban visszarepíti őt Jeruzsálembe, hogy tanúja lehessen a jeruzsálemi eseményeknek. Háttérinformációként tudnunk kell, hogy akkoriban még élt Jeruzsálemben néhány zelóta zsidó, akik fellázadtak Nebukadneccar ellen, és úgy tűnt, hogy sikerre vihetik lázadásukat. Hamis prófétákat is találunk ekkor Jeruzsálemben, akik szintén lázadásra bátorítják a népet, mondván, egészen biztosan meg fognak szabadulni Nebukadneccartól.

Jeremiás is Jeruzsálemben van, és szüntelenül figyelmezteti a népet, hogy ne hallgassanak a hamis prófétákra, mert az Úr nevében hazugságokat prófétálnak. Jobban tennék, ha megadnák magukat a babiloniaknak, hiszen az ellenállókat lemészárolják, vagy épp betegség és éhínség áldozatává válnak. „Adjátok meg magatokat Nebukadneccarnak!” – kérleli őket Jeremiás. Cidkijá király azonban hazaárulással vádolja Jeremiást, és börtönbe zárhatja.

Közben a hamis próféták követeket küldtek Babilonba, akikkel megüzenik az ott élő zsidó népnek, hogy már csak egy kis idő, és sikerül legyőzni Babilont, a fogságban élők pedig visszatérhetnek szülőföldjükre, ezért még ne rendezkedjenek be tartósan az ottani életre.

De Ezékiel, aki szintén Babilonban tartózkodik, mást hirdet a népnek: arra kéri őket, telepedjenek le, barátkozzanak meg új otthonukkal, építsenek házakat, mert még sokáig nem térhetnek vissza Jeruzsálembe. Ezékiel kérve-kéri őket, hogy higgyék el: a Jeruzsálemben élők elfognak pusztulni – és velük együtt pusztulnak majd hamis prófétáik is.

A helyzet tehát igencsak zavaros: az egyik oldalon ott találjuk a hamis prófétákat, akik bőszen hirdetik, hogy nemsokára a babiloni hadsereg legyőzetik. A másik oldalon viszont ott állnak az Isten igazságát szóló valódi próféták – Ezékiel és Jeremiás -, akik ezzel ellentétben Babilon Jeruzsálem feletti győzelméről beszélnek,

amelyen keresztül Isten kiönti majd ítéletét népére bűneik miatt, illetve azért, mert elfordultak Istenüktől. Az ítélet pedig egy hosszabb időszakot, mégpedig 70 évet ölel majd fel. Ennyi időt kell Babilonban tölteniük, figyelmezteti őket Jeremiás, így jobb, ha megbarátkoznak ezzel a gondolattal, letelepednek, és igyekeznek a legjobbat kihozni belőle, mert nem térhetnek haza egyhamar.

Ezékiel tehát, mint ahogy azt már említettem, Babilonban él, de néha-néha elragadja őt a Lélek, és visszarepíti Jeruzsálembe, ahol tanúja lehet az ottani eseményeknek, hogy később beszámolhasson róluk a Babilonban élőknek.

„Azután fölemelt engem a lélek, és az ÚR házának keleti kapujához vitt, amely keletre néz. Ott, a kapu bejáratánál huszonöt férfi volt. Közöttük láttam Jaazanját, Azzúr fiát” – ez a Jaazanjá nem összetévesztendő azzal a Jaazanjáhúval, akit egy korábbi fejezetben látott Ezékiel a vénekkal, mert az a Jaazanjáhú Sáfán fia volt - „és Pelatjáhút, Benájáhú fiát, a nép vezetőit.

Az ÚR ezt mondta nekem: Emberfia! Ezek azok a férfiak, akik álnok terveket szőnek, és rossz tanácsokat adnak ebben a városban. Ezt mondják: Nem lesz itt hamarosan házépítés! Fazék ez a város, mi vagyunk a hús!” (1-3. vers).

Közel már a vég. „A város olyan, mint egy fazék, egy üst, amely védve van a tűztől! Ha magas lángon ég is Babilon tüze, bennünket nem perzsel meg! még jó sokáig nem jut el hozzánk a tűz, biztonságban vagytok!” – mondogatták.

„Ezért prófétálj ellenük, prófétálj, emberfia! Ekkor rám szállt az ÚR lelke, és ezt mondta nekem: Mondd meg, hogy így szól az ÚR: Jól mondtátok, Izráel háza! Tudom én, hogy mit gondoltok magatokban” (4-5. vers) –

Figyeljük meg, hogy az Úr azt mondja, jól tudja, mit gondolnak. Isten mindent tud! Hát nem félelmetes ez? Az Úr belelát a szívekbe, és ismeri minden gondolatunkat. Semmi sem marad rejtve előtte, és egy napon mindannyian előtte kell megálljunk. A Biblia így fogalmaz: *„Mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk”* (Zsidók 4:13).

„Sokakat öltetek meg ebben a városban, megtöltöttétek utcáit megöltekkel” (6. vers) – mégpedig hamis tanácsaikkal, mert lázadásra buzdították az embereket, miközben ezzel csak az áldozatok száma növekszik majd, semmi más. Jeremiás szüntelenül kérlelte őket, hogy adják meg magukat, mert akkor megmenthetik életüket. „Irgalmasak lesznek hozzátok, ha megadjátok magatokat! Elvisznek Babilonba, kaptok egy szép kis házat, csak adjátok meg magatokat, ne tanúsítsatok ellenállást!” – mondogatta Jeremiás. A hamis próféták ellentétes tanácsa viszont csak még több áldozatot eredményezett.

„Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Akiket városszerte megöltetek, azok a hús, a város pedig a fazék. De titeket kiviszlek belőle” (7. vers) – vagyis csak azok vannak biztonságban Babilon tűzétől, akiket már megöltek. Ők a hús, ők azok, akik lényegében megmenekültek, mert a többieket fogságba viszik és kihurcolják majd a városból.

„Fegyvertől féltetek, ezért fegyvert hozok rátok! - így szól az én Uram, az ÚR. Kiviszlek innen titeket, idegenek kezébe adlak, és ítéletet tartok fölöttetek. Fegyvertől fogtok elesni, Izráel határán ítélezem fölöttetek. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR” (8-10. vers).

Érdekes prófécia ez: „Izráel határán ítélezem fölöttetek”. Amikor a babiloni hadsereg megtámadta Jeruzsálemet és bevette a várost, Nebukadneccar Ribla városában maradt, mely Izráel határán fekszik. Cidkijá királyt, akit az ostrom alatt fogtak el, szintén Riblába vitték Nebukadneccár elé, ahol ítéletet hirdettek felette: előbb szemé láttára ölték meg minden fiát, majd megvakították, és fogolyként Babilonba hurcolták. Ez tehát egy bámulatos prófécia Ezékiel szájából, aki Babilonban tartózkodik, és ha Isten Lelke nem repítené vissza Izráelbe, akkor nem tudhatná, hogy mi történik Izráel határában.

„Nem lesz fazék ez a város”- nem fog megvédeni a babiloni tüztől - „és nem lesztek ti benne a hús. Izráel határán ítélezem fölöttetek” (11. vers). Isten tehát megismétli. És így is történt. „Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, mert nem az én rendelkezéseim szerint éltetek,” – ez Isten vádirata ellenük: nem az ő

rendelkezései szerint éltek - „és nem az én törvényeimet teljesítettétek, hanem a körülöttetek levő népek törvényeit teljesítettétek” (12. vers).

Nem az Úr útján jártak tehát, hanem a környező pogány népeket utánozták. Ránk, keresztényekre is nagy nyomás nehezedik napjainkban, hogy a körülöttünk élő hitetlen társadalom épp divatos szokásai szerint éljünk, és ne kövessük Isten erkölcsi normáit. Nagy nyomás nehezedik ránk, hogy elfogadjunk olyan dolgokat, amelyeket Isten egyértelműen elítél.

Ha pedig keresztényként összeszedjük bátorságunkat és nem bólintunk rá olyan dolgokra, amelyeket Isten is elítél, akkor prűd, régimódi, begyöpösödött, vallásos csodabogaroknak tartanak bennünket. „Hát nem látod, hogy ma már más a világ? Már nem Viktória királynő korában élünk! Ez már nem a puritánok társadalma!” – mondogatják.

Nyomást gyakorolnak ránk, hogy ugyanazt tegyük, ami Izráel népének vesztét is okozta: hagyjuk el Isten rendelkezéseit, és éljünk úgy, mint a környező népek. De ne adjuk be a derekunkat, mert ahogyan Isten megítélte Izráelt, úgy önti ki majd ránk is ítéletét, ha ugyanúgy cselekszünk.

„Miközben prófétáltam, Pelatjáhú, Benájá fia meghalt” – amíg tehát ott prófétált közöttük, ez a férfi holtan rogyott össze. Ezt nevezem erőteljes prédikációnak! –

„Én pedig arcra borultam,” – erre Ezékiel sem számított, hiszen őt is megdöbbenetette - „és hangosan így kiáltottam: Ó, jaj, Uram, URam, véget akarsz vetni Izráel maradékának?!” – mindenkit elsöpörsz, Uram? –

„Akkor így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! A te testvéreidről, a veled fogságba jutottakról, Izráel egész házáról így beszélnek Jeruzsálem lakói: Messzire vetődtek az ÚRtól, a mi birtokunkba került az ország!” (13-15. vers). Azt mondogatták, hogy övék az ország, és senki sem győzheti le őket.

„Ezért mondd: Így szól az én Uram, az ÚR: Elvettem őket messzire a pogányok közé, szétszórtam őket az országokba, de én vagyok a szentélyük egy kis időre azokban az országokban, amelyekbe jutottak” (16. vers).

Isten itt azt mondja, hogy vigyáz majd rájuk azokban az országokban, ahová úzik őket, és Isten lesz az ő szentélyük egy kis időre. Isten tehát megőrzi a népét, bár szétszóródnak mindenfelé a világban.

És ez egy újabb bámulatos prófécia. Bár a zsidókat talán minden népcsoportnál jobban gyűlölték, gyalázták és diszkriminálták hontalanságuk kétezer évében, mégis csak sikerült fennmaradniuk. És ez egy isteni csoda. Nincs még egy népcsoport, vagy etnikum a világ történetében, amelynek sikerült volna megőriznie nemzeti identitását, ha öt generációnál tovább éltek anyaország nélkül.

Ezért nem találkozunk ma már ammóniakkal, hittitákkal, vagy perizziekkel, vagy számos olyan néppel, melyek egykor hatalmas és erős népek voltak, de anyaországuk hiányában elveszítették nemzeti identitásukat.

A zsidók viszont nem! A zsidók továbbra is zsidók maradtak, mert Isten volt az ő szentélyük – Isten vigyázott rájuk, és megtartotta őket, bár kétezer évig szülőföldjüktől távol kellett élniük. Először Nebukadneccar úzte el őket földjükről. Ekkor babiloni fogságban éltek egy ideig, majd visszatértek Izráel földjére.

Ezt követően viszont i.sz. 70-től kezdődően ismét más országokban kellett élniük. Sok zsidó ember mind a mai napig idegen országban él – de bárhol élnek is, Kínában, Németországban, Oroszországban, Jemenben, Afrikában, vagy épp az Egyesült Államokban, mégis sikerül megőrizniük nemzeti identitásukat, mert Isten a szentélyük. Ez az egyedüli magyarázat, hiszen a világ történetében egyetlen népnek sem sikerült még ez rajtuk kívül. Isten tehát megígéri, hogy egy időre ő lesz a szentélyük azokban az országokban, ahová kerülnek.

„Ezért mondd: Így szól az én Uram, az ÚR: Összegyűjtelek benneteket a népek közül, és összeszedlek azokból az országokból, amelyekbe szétszóródtatok, és nektek adom Izráel földjét” (17. vers). Ez az igevers nem a babiloni fogságot követő hazatérésre utal, hanem sokkal inkább a napjainkban megfigyelhető hazatérésre.

„És ha hazaérkeznek, eltávolítanak onnan minden förtelmes és utálatos bálványt” (18. vers). „Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük,” – ez még nem teljesedett be. Igen, Isten már elkezdte visszavinni őket földjükre, de a prófécia új lélekre vonatkozó része egyelőre még nem teljesedett be. Erre akkor kerül majd sor,

amikor Isten legyőzi az Izraelt lerohanó orosz csapatokat. Erről majd az Ezékiel 39-ben olvashatunk részletesebben, melynek utolsó versében Isten a következő kijelentést teszi: *„Többé nem rejtem el orcámat előlük, mert kiöntöm lelkemet Izrael házára – így szól az én Uram, az Úr”* (29. vers).

Ez a prófécia tehát a 39. fejezethez eseményeihez kapcsolódik, és egy eljövendő napra utal, amikor Isten egészen drámai módon mutatja meg magát népének, és ismét kiönti rájuk a lelkét.

„Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük, eltávolítom testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik,” (19. vers).

Pál apostol elárulja nekünk az Újszövetségben, hogy *„a megkeményedés Izraelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak”* (Róma 11:25). Isten Lelke jelenleg főleg a nemzsidók körében munkálkodik. Ez persze nem azt jelenti, hogy a zsidók körében nem munkálkodik a Lélek, hiszen az evangélium minden embernek szól, és ajtaja mindenki előtt tárva-nyitva áll.

Mindemellett mégis úgy tűnik, hogy egyfajta vakság uralja most a zsidó népet Jézus Krisztust illetően. Érdekes például olyan zsidókkal beszélgetni, akik rendkívül jól ismerik az Írásokat. Ilyenkor az emberben önkéntelenül is felmerül a kérdés: ha ilyen jól ismerik az Írásokat, vajon miért nem látják, hogy valóban Jézus a megígért Messiás? Vajon mi mással tudják magyarázni az erre vonatkozó próféciaikat: Dániel könyvének 9. fejezete, Ézsaiás könyvének 53. fejezete, a 22. zsoltár, Zakariás könyvének 11-12. fejezete. Hogy lehet az, hogy nem látják az igazságot? Miért nem látják, hogy Jézus Krisztus a Messiás? Csak egy magyarázat lehetséges – hogy egyelőre a zsidóságot, ahogy Pál is írja, egyfajta megkeményedés, egyfajta vakság jellemzi ezen a területen.

Néhány évvel ezelőtt, amikor Izraelben jártam, egy konferencián tartottam beszédet, melyet szerte a világban élő keresztények szerveztek azért, hogy kifejezzék támogatásukat a zsidó nép felé. A konferencia után az egyik jeruzsálemi rabbitól levelet kaptam, amelyben elmarasztalt, mert én is elmentem a konferenciára, hogy támogatásomról biztosítsam a zsidó népet. Azt írta, hogy semmi jogom itt lenni, mert Izraelnek sincs joga országgént létezni.

Ugyanez a rabbi küldött levelet Husszein királynak is Jordániába, és arra kérte, csatolják Mia Shurimot Jordániához, mert az ott élők hallani sem akarnak az új izraeli államról. A rabbi és követői tehát azt állítják, Izraelnek nincs joga államként létezni, nekem pedig lelkipásztorként semmi keresnivalóm nem volt Izraelben, mert ezzel az országot támogattam.

Már jópár éve mindig bizonyoságot tettem az idegenvezetőinknek, akik meglehetősen jól ismerik az Írásokat, és egyik alkalommal megmutattam a rabbitól kapott levelet. Szörnyülködve olvasták a rabbi szavait, mert ők nagyon örültek, hogy annyira szeretem és támogatom Izraelt. Majd így szóltak: „Ó, ne is törődj velük! Ezek vallási örültek! Azt sem tudják, mit beszélnek!”. „De hát rabbik!” – válaszoltam. „Á, nem számít! Akkor is örültek! Ne is törődj velük!” – jött a válasz. Erre megkérdeztem: „Valaha is elgondolkodtatok már azon, hogy azok a rabbik, akik tagadták, hogy Jézus a Messiás, talán épp olyanok voltak, mint ezek a rabbik? Vallási fanatikusok? Pedig tényleg Jézus volt a Messiás, ezek a vallási fanatikusok mégis elutasították őt. Most meg itt vagytok ti 2000 évvel később, és minden bizonyíték ellenére még mindig az egykori vallási örültekre hallgattok?”. Erre már nem tudtak mit válaszolni.

Hiszen ha bárki megvizsgálja a próféciák és a Jézus élete alapján rendelkezésünkre álló bizonyítékokat, kénytelen levonni a következtetést, hogy ha nem Jézus volt a Messiás, akkor a Messiás soha nem jön már el! Napjainkban már senki sem tudná bizonyítani, hogy Dávid leszármazottja, mert már nincsenek meg az erre vonatkozó feljegyzések.

Isten tehát egy napon megváltoztatja majd a szívüket – hússzívra cseréli a kőszívet. A zsidókról elmondható, hogy roppant dinamikus emberek, akikben csak úgy pezseg az élet. Imádnak énekelni, imádják érzéseiket dalokban és táncokban kifejezni. Én is sokszor láttam már, hogy a buszsofőrünk és az idegenvezetőink esténként összegyűlnek az asztal körül, és rázendítenek a tipikus zsidó dalokra. És bizony beleadnak apait-anyait! Aztán hirtelen felugranak és táncra perdülnek. Nagyon dinamikus, életteli emberek! Nagyon szeretek velük lenni.

Már alig várom, hogy Isten felpezsdítse a szívüket és meglássák Jézus Krisztust! Képzeljétek csak el, milyen lesz, amikor ez az élettől kicsattanó, energikus nép felfedezi a Messiást! Milyen dicső nap is lesz az, amikor Isten hússzívre cseréli kőszívüket!

„Hogy rendelkezéseim szerint éljenek,” – épp ez az, amit nem tettek. Ezért várt rájuk ítélet - „törvényeimet megtartsák és teljesítsék. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek. A szívről így szól az én Uram, az ÚR: Akiknek a szíve a förtelmes és utálatos bálványokat követte, azoknak a tetteit a fejükre olvasom!” (20-21. vers).

Itt azt látjuk majd, hogy a kerúbok, akik Isten jelenlétét és dicsőségét jelképezték a templomban, felemelkednek, és előbb a templom küszöbéhez vonulnak, utána a küszöbtől a keleti kapuhoz, majd Ezékiel szeme láttára Isten Lelke elhagyja a keleti kaput és a Templomhegyet, és az Olajfák hegye felé száll Jeruzsálemtől keletre.

„Ekkor a kerúbok fölemelték szárnyaikat a kerekkel együtt, Izráel Istenének a dicsősége pedig ott volt fölöttük. Fölszállt az ÚR dicsősége a városból, és megállt a hegyen, amely a várostól keletre van” – az Olajfák hegye – „Engem pedig fölemelt a Lélek, és elvitt a káldeusok földjére” – vissza Babilonba – „a fogságban élő néphez, látomásban, Isten lelke által. Azután eltávozott tőlem a látomás, amelyet láttam. Én pedig elmondtam a fogságban élő népnek az ÚR igéjét, amelyet látomásban adott nekem” (22-25. vers).

A Lélek által tehát Ezékielnek mindezekben az érdekes élményekben volt része, majd visszatért Babilonba, és elmesélte az ott élőknek azt, amit az Úrtól a látomásban kapott.

Érdekes, amit itt Isten dicsőségéről olvasunk. Az utolsó hely, ahol megpihent, az a Jeruzsálemtől keletre fekvő hegy volt. És ugyanerről a hegyről emelkedett fel Jézus is a mennyei dicsőségbe. Ugyanezen a hegyen keresztül vonult be Jézus Jeruzsálembe mint király és Messiás, beteljesítve Zakariás próféciáját: *„Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számáron ül, számárcsikó hátán” (Zakariás 9:9).*

És ugyanerre a hegyre tér majd vissza Jézus is. Zakariás könyvében a következőket is olvassuk: *„Megveti majd lábát azon a napon az Olajfák hegyén, amely Jeruzsálemtől keletre van. Az Olajfák hegye pedig középen kettéhasad, kelet-nyugati irányban ez igen nagy völgy lesz, mert a hegy egyik fele északra, a másik fele délre mozdul el”* (Zak. 14:4). Pontosan ugyanott tehát, ahol Ezékiel eltávozni látta Isten dicsőségét Jeruzsálemtől keletre, ott jelenik majd meg újra Isten dicsősége Jézus Krisztus személyében. Akkor Isten dicsősége ismét belép Jeruzsálembe, visszatér a földre, és helyreállít mindent.

„Azután így szólt az ÚR igéje: Emberfia! Engedetlen nép között laksz, akiknek van szemük, hogy lássanak, mégsem látnak, van fülük, hogy halljanak, mégsem hallanak; mert engedetlen nép ez” (1-2. vers).

Emlékezzünk csak, hogy Jeremiás is ugyanezt mondta: *„oktalan és esztelen nép, amelynek van szeme, de nem lát, van füle, de nem hall!”* (Jer. 5:21). Ézsaiás könyvében ezt olvassuk: *„Tedd kövérré e nép szívét, tedd süketté a fülét, és kösd be a szemét, hogy szemével ne lásson, fülével ne halljon, szívével ne értsen, és megtérve meg ne gyógyuljon”* (Ézs. 6:10).

Dávid pedig a következőket írja: *„A pogányok bálványai ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak, van fülük, de nem hallanak, lehelet sincs szájukban. Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak”* (Zsolt. 135:15-18).

Jézus így szólt: *„Beteljesedik rajtuk Ézsaiás jövendölése: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete!”* (Máté 13:14).

Az Úr tehát kijelenti róluk, hogy egy lázadó nép. Érdekes azonban, hogy a zsidók mindig rendkívül büszkén tekintenek vissza elődeikre és történelmükre. Tisztelik atyáikat, tisztelik halottaikat, és tisztelik örökségüket is.

Ezért került bajba István is. Amikor ugyanis ott állt a nagytanács előtt, végighaladt a zsidók történelmén, elbeszélte mindazt, amit Isten tett, és végül megkérdezte: *„A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok?”* (Apcsel. 7:52). „Igen, mindig oly nagy tisztelettel beszéltek atyáitokról! De minden egyes prófétát megöltek, akit hozzájuk

küldött Isten! De ti még rosszabbak vagytok, hiszen megöltétek azt, akire a próféták jövendölései vonatkoztak!”. Ezen a ponton aztán nagyon dühbe gurultak, és fogukat csikorgatva követ ragadtak, és halálra kövezték Istvánt.

Pál apostol pedig ott állt mögöttük, bátorította a hóhérokat, és felsőruhájukra vigyázott.

Isten itt azt mondja Ezékielnek, hogy engedetlen nép között lakik. Bár van szemük, mégsem látnak. Bár van fülük, mégsem hallanak. Mert lázadó ez a nép.

„Te pedig, emberfia, készíts el egy fogolynak való batyut, és készülj fogságba nappal, hogy lássák; mert el kell menned lakóhelyedről más helyre, a szemük láttára. Talán látni fognak, bár engedetlen nép ez!” (3. vers).

„Lázadoznak és azt hiszik, hamarosan visszatérhetnek hazájukba, mert a hamis prófétákra hallgattak. Te azonban csak fogd a batyud, és vándorolj egyik helyről a másikra, akkor talán majd meghallgatnak, bár engedetlen ez a nép!”.

„A batyut, amely olyan, mint a foglyoké, nappal vidd ki a szemük láttára, de te este menj ki a szemük láttára, ahogy fogságba szoktak menni! Szemük láttára törd át a falat, és azon át menj ki! Szemük láttára vedd a válladra, sötétben vidd el, arcodat takard el, hogy ne lásd a földet, mert intő jellé teszek téged Izráel háza számára” (4-6. vers).

Ezékiel tehát Isten utasítására egy szemléltetett prédikációt tart a népnek: összecsomagol, lyukat vág a falba, vállára veszi batyuját és egyik helyről a másikra vándorol majd. Ennek láttán pedig az emberek biztosan megkérdezik, hogy mit csinál. És ez is volt a cél!

„Úgy tettem azért, ahogy megparancsolta nekem: nappal kivittem a batyut, amely olyan volt, mint a foglyoké, este pedig áttörtem kezemmel a falat, a sötétben kimentem, és vállamra vettem a szemük láttára. Másnap reggel így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Ugye megkérdezte tőled Izráel háza, ez az engedetlen nép, hogy mit csinálsz? Mondd nekik: Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Ez a fenyegető jövendölés a Jeruzsálemben levő fejedelemnek és Izráel egész házának szól, akik

ott élnek. Mondd: Én intő jel vagyok számotokra! Ahogyan én tettem, úgy kell majd nekik is tenniük: mint rabok mennek a fogságba” (7-11. vers).

Ezékiel tehát rámutat, hogy ugyanez történik a fejedelmekkel is Jeruzsálemben. Ők is megpróbálnak majd utat törni maguknak a falakon át, hogy elmeneküljenek.

„A fejedelem,” – Cidkijjá – „aki közöttük van, terhet visz a vállán, sötétben megy el. Áttörik a falat, azon vezeti ki, arcát eltakarja, hogy ne is lássa szeme a földet. Hálómát kifeszítem ellene, és csapdába ejtem. Elviszem Babilóniába, a káldeusok országába, de azt már nem fogja látni, és ott fog meghalni” (12-13. vers).

Érdekes prófécia ez Cidkijjá királyról. Az esti szürkületben váj majd részt a falon és menekülni próbál, de elfogják, és végül valóban elhurcolják Babilonba, de azt már nem fogja látni.

Az Írások beszámolnak arról, hogy Cidkijjá éjjel megpróbált elszökni a babiloni ostrom alatt álló Jeruzsálemből, és el is jutott egészen a Jerikóhoz közeli síkságig, ahol a káldeusok utolérték, foglyul ejtették, és elvitték Nebukadneccarhoz, aki akkor Ribla városában tartózkodott az ország határában. Cidkijjá fiait, akik vele együtt menekültek szintén elfogták és Nebukadneccar elé állítottak. Nebukadneccar pedig apjuk szeme láttára végeztette ki őket. Ezután Cidkijját megvakították és Babilonba hurcolták.

Valóban úgy történt tehát, ahogy azt Ezékiel megjövendölte: Cidkijjá Babilonban került, de vakon, így azt már nem láthatta.

Isten próféciai bámulatosak! Olyan eseményekről számolnak be, melyeket képtelenség lenne ilyen pontossággal előre megjövendölni, ha a próféták nem a Szentlélek ihletésére vetették volna azokat papírra. Majd így folytatja az Úr:

„Segítőit pedig és egész csapatát, akik csak körülötte vannak, széjjelszórom mindenfelé, és kivont karddal üldözöm őket. Akkor majd megtudják, hogy én vagyok az ÚR, amikor elszélesztem őket a népek között, és szétszórom őket az országokba” (14-15. vers). „De megtartok közülük néhány embert a fegyver, éhínség és dögvész után, hogy elbeszélhessék utálatos dolgaikat a népek között, amelyek közé kerülnek.

Akkor megtudják, hogy én vagyok az ÚR” (16. vers) – Isten itt ismét megígéri, hogy a nép részét megőrzi, a legtöbb azonban elpusztul.

„Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Remegve egyél kenyeret, reszketve és aggódva igyál vizet!” – más szóval, csak keveset igyál egyszerre, és azt is reszketve tedd, mintha félnél valamitől - *„Az ország népéhez pedig így szólj.”*

Ezek a próféták rendkívül színes egyéniségek lehettek, de ne feledjük, hogy Isten fő célja mindezzel az, hogy megragadja az emberek figyelmét.

Most meg mit csinál Ezékiel? Nézzétek csak, hogyan issza a vizet és eszi a kenyeret! Na most meg miben mesterkedik? A próféta furcsa tettei valóban felkeltették az emberek érdeklődését – ahogy azt Isten előre eltervezte azért, hogy szólni tudjon a néphez.

Szerintem ez bámulatos! Isten még mindig el akarja juttatni üzenetét a néphez, bár ők már rá sem hederítenek. De még akkor is szólni akar, amikor valaki már régen becsukta a szívét előtte. Isten tovább próbálkozik különféle módszerekkel. Ha nem vagy hajlandó őt meghallgatni közvetlenül, akkor Isten közvetetten igyekszik szólni hozzád az életed dolgain keresztül – például a körülményeiden, vagy különféle eseményeken keresztül. Így vagy úgy, de mindenképpen eljuttatja hozzád üzenetét.

„Emberfia! Remegve egyél kenyeret, reszketve és aggódva igyál vizet! Az ország népéhez pedig így szólj: Ezt mondja az én Uram, az ÚR Jeruzsálem lakóiról, Izráel földjéről: Aggódva eszik majd kenyerüket,” – hatalmas éhínség pusztít majd – *„és borzadva isszák vizüket, mert pusztasággá válik az ország mindenestül, lakóinak erőszakos volta miatt. A lakott városok romba dőlnek, és az ország pusztává lesz. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR! Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Miféle szóbeszéd az, amelyet mondogattok Izráel földjéről: Múlnak a napok, és nem teljesül a sok látomás?!”* (18-22. vers)

Az emberek egyre csak ezt mondogatták: „Úgysem a mi időnkben teljesedik be mindez! Csak telnek-múlnak a napok, és nem teljesül a sok látomás.

Mióta hallgatjuk már, hogy eljön az Úr! Mit akarsz mondani azzal, hogy közeledik a vég? Hiszen ugyanúgy telnek-múlnak a napok, mint eddig is! Még ezer év múlva is itt leszünk!”.

Ezt mondogatták abban az időben Jeruzsálemben, miközben a pusztulás küszöbén álltak. Pár napon belül elszabadult a pokol, de ők egyre csak azt hajtogatták, hogy múlnak a napok, és nem teljesül a sok látomás! Azt gondolták, nem az ő idejükben történik majd mindez.

Péter is azt írja levelében: *„Tudjátok meg elsősorban azt, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek, és ezt kérdezzétek: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van”* (2Péter 3:3-4). Péter azonban hozzáteszi, hogy bizony el fog jönni az Úr napja.

Ezékiel pedig a következő utasítást kapja: *„Ezért mondd meg nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Megszüntetem ezt a szóbeszédet, nem példálózna így többé Izráelben. Ezt hirdesd nekik: Közeledik az az idő, amikor valóra válik minden látomás. Akkor nem lesz többé hiábavaló látomás és hízalgő jósolgatás Izráel házában. Mert ha én, az ÚR, szólok, akkor az az ige, amelyet én mondok, valóra válik késedelem nélkül. Ha a ti napjaitokban mondok valamit, ti engedetlen nép, azt meg is teszem! - így szól az én Uram, az ÚR. Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Izráel háza ezt mondja: Sokára teljesedik be a látomás, amelyet ez az ember lát; a távoli jövőről prófétál ő”* – ezt mondogatták tehát – *„Ezért mondd meg nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Nem késik tovább egyetlen ígém sem, valóra válik az az ige, amelyet mondok - így szól az én Uram, az ÚR”* (23-28. vers). És egy éven belül valóra is vált.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Prófétálj Izráel prófétái ellen, akik prófétálgatnak; mondd meg azoknak, akik a maguk gondolatait prófétálják: Halljátok meg az ÚR igéjét! Így szól az én Uram, az ÚR: Jaj a bolond prófétáknak, akik a maguk esze után járnak, de semmit sem láttak!” (1-3. vers). Csak a saját fejük után mennek, és saját ötleteiket hirdetik.

„Olyanokká lettek prófétáid, Izráel, mint a rókák a romok közt! Nem álltatok oda a résekhez, nem építtetek falat Izráel háza körül, hogy megállhasson a harcban az ÚR napján. Hiábavalóságot láttak és hazug jóslatot, amikor azt mondogatták, hogy "Így szól az ÚR", pedig az ÚR nem is küldte őket; és még várják, hogy beteljesítse szavukat!” (4-6. vers).

Isten itt a hamis prófétákra utal, akik bár nem kaptak kijelentést az Úrtól, mégis azt mondogatták: „Így szól az Úr!”, vagy „Így szól a Szentlélek!”, vagy „Ezt és ezt mutatta nekem Isten!”, miközben keresték-kutatták azokat, akik majd megerősítik szavaikat.

A mai egyház tragédiája az, hogy ma is vannak berkeiben hamis próféták, akik az Úr nevében szólnak, amikor nem is szólt az Úr. Bár azt mondogatják, hogy így szólt az Úr, vagy ezt a Szentlélek jelentette ki nekem, csak saját kútfőből szólnak.

Jézus figyelmeztet bennünket az ilyen emberekre – báránybőrbe bújt farkasokként emlegeti őket. Pál is újra meg újra figyelmezteti Isten gyermekeit, hogy bánjanak óvatosan a hamis prófétákkal, akik gyülekezetről-gyülekezetre jártak, és az Úr nevében szólva sokakat becsaptak. Péter szintén komolyan foglalkozik a kérdéssel, sőt Júdás levele is beszél erről. A hamis próféták, akik Isten nevében szólnak, kezdettől fogva megkeserítették az egyház életét. Láthatjuk azonban, hogy már az ószövetségi időkben is léteztek! Az Ószövetségben pedig Jeremiáson, Ézsaiáson és itt Ezékielen keresztül is felemeli ellenük hangját az Úr. Ők ugyanis nem segítettek az embereknek, hanem csak ártottak nekik.

„Hiszen hiabavaló látomást láttatok, és hazug jóslatokat mondtatok, amikor azt mondogattátok, hogy "Így szól az ÚR", pedig én nem is beszéltem! Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Mivel hiábavalóság a beszédetek és hazugság a látomásotok, azért én ellenetek fordulok! - így szól az én Uram, az ÚR” (7-8. vers).

Komoly kijelentés ez! Istennek nem tetszik, ha az ember Isten nevében saját elképzeléseit hirdeti. „Az Úr ezt és ezt mutatta nekem!” – mondogatják az ilyenek. Nekem is volt egyszer egy ilyesfajta férfival dolgom, aki elmesélte nekem, hogy az Úr azt mondta neki, hogy menjen ki a sivatagba, majd amikor kiment, akkor még egyéb

dolgokat is mondott neki az Úr, és végül elveszítette az összes pénzét, leégett a napon és teljesen kiszáradt.

„De hát miért tenne velem ilyet Isten!” – kérdezte szüntelenül. Ez az ember kissé őrült volt! Nem Istentől kapta ezeket az utasításokat! Ha Isten mondta volna neki, hogy mindezt tegye meg, nem végződött volna az egész ilyen csúfosan. De csúfosan végződött, ő pedig minden nyomorúságáért igyekezett Istent vádolni. És egyébként is: ha Isten mondta neked, hogy mindezt tedd meg, akkor miért tőlem kérdezed, hogy miért tenne veled ilyet Isten? Kérdezd meg az Urat! Egészen biztosan nem az Úr mondta neked, hogy meséld ezt el nekem, mert én egyáltalán nem érzek most együtt veled!

Néha úgy belefáradok az ilyesmibe. Hiszen hogyan is szállhatnék vitába azzal, aki váltig állítja, az Úr mondta neki, hogy azt az adott dolgot tegye meg. Ilyenkor ugyan mit mondhat az ember? Mondjam azt, hogy megőrült, és nem az Úr mondta neki? Ezt azért senkinek sem mondhatjuk csak úgy, de ezen kívül viszont nem sok mást mondhatunk! Azt hiszem, sokszor túlon túl könnyelműen élünk ezekkel a kifejezésekkel: „Az Úr azt mondta nekem!” vagy „Így szól az Úr!”.

Bánjunk óvatosan ezekkel a kifejezésekkel! Istennek sem tetszik, ha az ő nevében hirdetünk valamit, amikor ő nem is szólt az ügyben. Isten itt Ezékielben is azt ígéri, hogy az ilyen emberek ellen fordul.

„Kezem ránehezedik azokra a prófétákra, akik hiábavalóságot látnak, és hazugságot jósolgatnak. Nem maradnak népem körében,” – azért ez nagyon súlyos! Amikor Isten népe összegyűlik majd a mennyben, ezek az emberek nem lesznek közöttük - *„nem írják be őket Izráel házának a könyvébe, és nem jutnak el Izráel földjére. Akkor megtudjátok, hogy én, az ÚR, Úr vagyok. Mivel félrevezették népemet, amikor azt mondták, hogy békesség, pedig nincs békesség; és ha a nép falat épít, ők bevakolják habarccsal,”* (9-10. vers) –

A fal pedig mit sem ér majd, és leomlik a csata napján. És vegyük csak észre, mit mond Isten Jeremiás könyvében: *„Népem romlását úgy gyógyítják, hogy könnyelműen mondogatják: Békesség, békesség! – de nincs békesség”* (Jer. 6:14).

De hát pozitív megvallást tettek! Nemde? De hát szörnyen hangzana háborút és pusztulást hirdetni! Ha azt hirdeted, az is fog történni! Tégy inkább pozitív kijelentéseket!

Isten viszont rávilágít, hogy ezek a pozitív kijelentések hazugságok, és senkin sem segít, ha békességet hajtogatnak, amikor egyértelműen nincs békesség! Isten komolyan megfedtte őket ezekért a pozitív megvallásokért, mert Isten nem békességet ígért. De akik mégis azt hirdették, csak ártottak a népnek, mert tagadták az igazságot. Így hát olyan falat építettek, amely nem fog megállni a csata napján. A nép falat épít a hazugságból, és akkor jönnek ők, és rátesznek egy lapáttal – bevakolják habarccsal: „Ó, igen! Nekünk is békességet mutatott Isten! Halleluja!”.

„Ezért mondd meg a habarccsal vakolóknak, hogy ledől az. Ha majd ömlik a záporosó, parancsomra jégeső esik, és szélvihar tör ki, akkor ledől a fal. Tőletek pedig ezt kérdezik: Hova lett a vakolat, amellyel bevakoltátok?” – hova lettek a prófécia, melyeket tőletek kaptunk – „Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Izzó haragom miatt szélvihar tör ki, haragom miatt záporosó ömlik, és jégesővel vetek véget neki izzó haragomban. Lerombolom a falat, amelyet habarccsal vakoltatok, és a földre döntöm, úgyhogy föltárul az alapja. Ledől, és vele együtt nektek is végetek lesz. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR” (11-14. vers).

Az imént idézett ígerész utolsó mondata 62-szer ismétlődik Ezékiel könyvében. Isten újra meg újra elmondja: „Majd amikor kiöntöm rátok ítéletem, és beteljesül a szavam, megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!”. És ez a prófécia célja – rádöbbeneni bennünket, hogy valóban Isten szólt.

Isten tényleg képes arra, hogy előre megjövendöljön bizonyos dolgokat. Nem véletlen tehát, hogy Ezékiel könyvében 62-szer ismétli el: „Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!”.

„Véget vetek haragomban a falnak, és azoknak, akik azt habarccsal vakolták be, és azt mondom majd nektek: Oda van a fal, és oda vannak a vakolói: Izráel prófétái, akik Jeruzsálemnek prófétálgattak, és a békességről láttak látomásokat, pedig nincs békesség! - így szól az én Uram, az ÚR. Te pedig, emberfia” –

Ezékielhez szólva – „szegezd tekintetedet néped leányaira, akik a maguk gondolatait prófétálják, és prófétálj ellenük!” (15-17. vers). Jeruzsálemben bizonyos nők is prófétáknak vallották magukat, miközben ők is csak saját kútfőjükből prófétáltak.

„Ezt mondd: Így szól az én URam, az ÚR: jaj azoknak, akik bűvös szalagokat varrogatnak minden kéz csuklójára, és varázskendőket készítenek az emberek fejére minden méretben, lelkekre vadászva! Lelkeket vadásztok népemből úgy, hogy lelkeket biztattok élettél a magatok érdekében” (18. vers). Úgy tűnik, mintha valamiféle okkult gyakorlatot üznének – bűvös szalagokat varrogattak és varázskendőket készítettek.

„Meggyaláztok népem előtt néhány marék árpáért” – más szóval, bármilyen összegért hajlandóak voltak jósolni, akár egy kis árpáért is, Isten pedig felemeli a hangját ellenük - „és néhány falat kenyérért azzal, hogy halállal fenyegettek olyan lelkeket, akiknek nem kell meghalniuk, és élettél biztattok olyan lelkeket, akik nem maradnak életben, mert hazudoztok népemnek, az pedig hallgat a hazugságra” (19. vers).

Az emberek lelkét tulajdonképpen a halálba vitték, amikor azt hirdették, hogy minden rendben lesz, fényes jövő vár rájuk, lesz majd egy jóképű fiatalember, aki megjelenik, és akivel boldogan élhetnek, amíg meg nem halnak. Ezek az emberek pedig már oda sem figyeltek Isten szavára és figyelmeztetésére, hiszen más forrásokból kedvező, megnyugtató üzeneteket kaptak.

„Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Bűvös szalagjaitok ellen fordulok, amelyekkel lelkekre vadásztok, mint a madarakra. Leszaggatom azokat karjaitokról, a lelkeket pedig elengedem, azokat a lelkeket, akikre ti vadásztok, mint a madarakra” (20. vers). Elképzelhető, hogy meg is átkoztak bizonyos embereket, hogy félelmet keltsenek bennük.

„Letépem varázskendőiteket, és kiszabadítom kezetekből népemet; nem lesz az többé vadászszákmány a kezetekben. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. Mivel hazug módon fájdalmat okoztok az igaz embernek,” – mert amikor az igaz ember látja ezt a sok szemetet, fáj a szíve, és önkéntelenül is felkiált, meddig

engeded ezt még nekik, Uram! - „*pedig én nem akarok neki fájdalmat okozni; a bűnöst pedig bátorítjátok, úgyhogy nem tér meg a rossz útról, és nem marad életben*”

Vagyis bátorítjátok és vigasztaljátok azokat, akik bűneikben haldokolnak, de épp ezért nem térnek meg bűneikből!

Hasonló ez ahhoz, amit napjainkban is hírdetnek egyes lelkészek – hogy nincs mitől félnünk, mert a pokol nem létezik. Minden nap és minden elképzelhető módon csak egyre javul a világ. A dicsőséges ezeréves uralom küszöbén állunk!

Ezt persze szívesen hallják az emberek. Az Úr azonban egyértelműen felemeli hangját az olyan emberek ellen, akik hamis biztonságérzetet keltenek másokban bűneiket és az emberre váró ítéletet illetően.

„Ezért nem fogtok többé hiábavalóságot látni, és nem jósoltok tovább, mert kiszabadítom kezetekből népemet. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR”

„Egyszer eljöttek hozzám Izráel vénei közül néhányan, és leültek előttem. Akkor így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Ezek az emberek szívükbe fogadták bálványaikat, és azon jár az eszük, ami bűnbe viszi őket. Engedjem, hogy ezek kérdezzessenek engem?” (1-3. vers).

„Miért kéne szólnom hozzájuk? Miért kéne foglalkozzak velük? Ezek a férfiak itt előtted mind bálványokat engedtek be szívükbe!” – mondja Isten.

A bálványimádás bizony a szívben kezdődik. Először ott fordulunk Isten ellen. *„Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!”* (Péld. 4:23). A szívből származnak a gonosz szavak, a gyilkosságok, a házasságtörések, a parázna tettek, a hazugságok.

Itt voltak tehát ezek a férfiak, akik eljöttek, hogy Istent kérdezzék a prófétán keresztül, de Isten így válaszol Ezékielnek: „Miért keresnek engem, hiszen mindegyikük szívében ott a bálvány!”.

Az emberek a házaikban egy oltárra, vagy az asztalra, vagy valamilyen más helyre helyezték bálványaikat. És ez már önmagában is szörnyű. De még rosszabb, amikor az ember a szívében állít fel egy bálványt, mert akkor önmagának is hazudni kezd,

és ezt mondogatja: „De hát engem nem gyanúsíthatnak bálványimádással! Nekem nincsenek bálványaim az otthonomban!”. Hát igen, de még is ott a bálvány a szívedben!

„Ezért beszélj velük, és ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Ha valaki Izráel házából úgy megy a prófétához, hogy a szívébe fogadja bálványait, és azon jár az esze, ami bűnbe viszi őt, annak én, az ÚR, fogok válaszolni a sok bálvány miatt. Mert megragadom Izráel házának a szívét, mindazokét, akik elidegenedtek tőlem bálványaik kedvéért” (4-5. vers).

Az emberek elidegenedtek Istentől bálványaik miatt. Sokminden lehet bálvány: egy konkrét dolog, egy ideál, egy filozófia, amit imádunk, vagy egy szenvedély, amely Isten helyett mozgatja az életünket. A bálványok mindig elidegenítenék bennünket Istentől.

„Ezért mondd Izráel házának: Így szól az én Uram, az ÚR: Térjete meg,” – ne csak azt mondjátok, hogy sajnáljátok, hanem térjete meg, forduljatok el a bálványoktól, hanem változtassatok viselkedéseteken - „forduljatok el bálványaitoktól, rá se nézzetek utálatos dolgaitokra! Mert ha valaki Izráel házából és az Izráelben lakó jövevények közül elidegenedik tőlem, szívébe fogadja a bálványokat, azon jár az esze, ami őt bűnbe viszi, és úgy megy a prófétához azért, hogy megkérdezzen engem, annak én, az ÚR, fogok válaszolni. Szembefordulok az ilyen emberrel, intő példává teszem, és kiirtom népem közül. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR” (6-8. vers).

Isten tehát azt ígéri, hogy keményen megítéli majd azt az embert, és kiirtja népe közül.

Veszélyes dolog bálványokkal a szívünkben járulni Isten elé. Anániás és Szafira is megpróbálták. Odamentek Isten elé, miközben bálvány volt a szívükben – a mammon. De más bálványaik is akadtak: például az a vágyuk, hogy a gyülekezet nagylelkű adakozóknak tartsa őket. „Odanézz! Ezek az emberek csodálatosak! Eladták a vagyonukat és minden pénzüket a gyülekezetnek adományozták! Na de ilyet!”.

Pedig nem így történt a dolog. Anániás és Szafira csak úgy tettek, mintha minden pénzüket odaadták volna, miközben egy részét megtartották maguknak. Nem is ezzel van a baj. Nem kellett volna eladniuk a házukat, és nem kellett volna egy fillért sem a gyülekezetnek ajándékozniuk. Isten nem kérte ezt tőlük.

A baj ott kezdődött, hogy alakoskodtak. Az egész ez nagy színjáték volt – bálványokkal a szívükben járultak Isten elé. Péter pedig így szólt: „Mi indította szívedet ilyen cselekedetre? Nem embernek hazudtál, hanem az Istennek!” (Apcsel 5:4). És akkor holtan estek össze.

Isten itt Ezékielben is megígéri, hogy kiirtja népe közül az ilyen embereket. Legyünk hálásak, hogy Isten ma nem bánik ilyen szigorúan velünk, mint annak idején a korai egyházzal – különben ma nem lenne ilyen nagy a gyülekezetünk!

„Ha azt a prófétát rászedik, és kijelentést ad, én, az ÚR, hagyom, hogy rászédjék azt a prófétát, de majd kinyújtom a kezem ellene, és kipusztítom népemből, Izráelből. A próféta éppen olyan bűnös, mint aki megkérdezte. Bűnhődni fognak bűnükért, hogy többé ne tévelyedjék el tőlem Izráel háza, és ne tegyék magukat tisztátalanná semmiféle vétükkel. Akkor majd az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek - így szól az én URam, az ÚR” (9-11. vers). Mennyire vágyott Isten arra, hogy istenük lehessen, és hogy népe szentségben és igazságban járjon előtte, nem pedig bűneitől beszennyezve.

„Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Ha egy ország vétkezik ellenem, hűtlenséget követ el, én pedig kinyújtom a kezemet ellene, eltöröm a kenyér botját, és éhínséget bocsátok rá, hogy kiirtsak belőle embert és állatot, akkor még ha ott volna is ez a három férfi, Noé, Dániel és Jób, ők is csak magukat menthetnék meg igazságukkal - így szól az én URam, az ÚR” (12-14. vers).

Más szóval tehát azt mondja Isten, hogy amikor kiönti ítéletét a földre, bár igaz emberek is élnek ott, az igazak csak magukat menthetik meg igazságukkal – senki mást nem menthetnek meg.

Érdekes, hogy kiket említ itt Isten: Először is Noét említi, akit Isten megmentett, amikor vízözönnel sújtotta a földet. Majd Dániel következik, aki a prófécia

keletkezése idején még életben volt, és Nebukadneccar egyik tanácsosaként dolgozott. Ekkor valószínűleg még nagyon fiatal lehetett, úgy a huszas évei elején járhatott, de már nagy hírnévnek örvendett mint kiváló szellemi vezető és lelki óriás.

Ennek első jelei már akkor megmutatkoztak, amikor megérkezett Babilonba, és elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a királyi étrendből származó húsokkal. Így aztán vegetáriánus étrendre kért engedélyt. Nem akart ugyanis olyan húst fogyasztani, amellyel korábban pogány isteneknek áldoztak, és kész volt csak zöldséget fogyasztani helyette.

A felügyelőjük azonban nem akart belemenni, hiszen ha idővel soványabbnak és betegesebbnek mutatkoznak majd Dánielék a többiekénél a király előtt, az a felügyelő életébe kerülhet! Dániel tíz napos próbaidőt kért, és megígérte, ha tíz nap zöldségfogyasztás után valóban soványabbnak és alultápláltnak tűnnek, akkor visszaállnak a királyi húsrá. Ebbe a felügyelő is beleegyezett. A tíz nap elteltével azonban Dániel és társai egészségesebbnek tűntek mindenki másnál, akik mindvégig a királyi húst fogyasztották, ezért továbbra sem kellett a húsból enniük.

Aztán egyszercsak Dánielnek lehetősége nyílt arra, hogy megmagyarázza a király álmát, és így egyre ismertebbé vált. Amikorra pedig Ezékiel megírja ezt a próféciát, a fiatal Dánielnek már híre ment az emberek körében. És bár Dániel még fiatal volt, mégis említésre kerül itt Noé és Jób mellett, akik mind az igaz emberek példái.

„Ha állatokat bocsátok az országra, hogy néptelenné tegyék, és az pusztává legyen, ahol senki sem jár a vadállatok miatt, és ott volna az a három férfi, életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy sem fiaikat, sem leányaikat nem menthetnék meg, csak magukat menthetnék meg, az ország pedig pusztává lenne” (15-16. vers).

Ezek az igaz emberek csak önmagukat menthetnék meg, senki más – mindenkinek saját magának kell személyes kapcsolatba kerülnie Istennel. Istennek nincsenek unokái, csupán gyermekei, az embernek pedig nem lehet közvetett kapcsolata Istennel a szülein, vagy nagyszülein keresztül. Fontos, hogy mindenki személyesen ismerje meg Istent!

Noé igaz ember volt. Megmentette őt az Úr, mert igaz emberként élt egy bűnös nemzedékben. De Noé is csak önmagát és családját tudta megmenteni. Csak ők kerülhettek fel vele a bárkára. Isten tehát azt mondja, hogy az igazak csak magukat menthetik meg. Ez azt is jelenti, hogy az igaza megmenekülnek – ahogy bennünket is kimenekít innen Isten, mielőtt kiönti ítéletét a földre. Aki mást állít, Isten igazságos alapelveit tagadja meg.

„Vagy ha fegyvert hozok arra az országra, és azt mondom, hogy fegyver járja végig az országot, mert ki akarok belőle irtani embert és állatot, és az a három férfi ott volna, életemre mondom - így szól az én URam, az ÚR -, hogy sem fiaikat, sem leányaikat nem menthetnék meg, hanem csak magukat menthetnék meg! Vagy ha dögvészt bocsátok arra az országra, és vérbe borítom haragomban, hogy kiirtsak belőle embert és állatot, és ott volna Nóé, Dániel és Jób: életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, sem a fiukat, sem a lányukat nem menthetnék meg, csak magukat menthetnék meg igazságukkal. De így szól az én Uram, az ÚR: Ha rábocsátom is Jeruzsálemre ezt a négy veszedelmes ítéletet, a fegyvert, az éhínséget, a vadállatokat és a dögvészt, hogy kiirtsak belőle embert és állatot, mégis marad ott, aki megmenekül: fiúk és leányok, akik kijutnak onnan. Ők majd eljönnek hozzátok, és ti meglátjátok életüket és tetteiket, és vigasztalást találtok a veszedelem ellenére, amelyet Jeruzsálemre hoztam, mindazok ellenére, amiket ráhoztam. Megvigasztalnak benneteket, amikor látjátok életüket és tetteiket. Akkor majd megtudjátok, hogy nem hiába tettem mindazt, amit tettem vele - így szól az én Uram, az ÚR” (17-23. vers).

„Hamarosan megérkeznek majd a foglyok Jeruzsálemből – egy csoport életben marad, és amikor elmesélik mindazt, ami történt, megtudjátok, hogy helyénvaló és igaz volt az ítéletem!” – mondja Isten. „És amikor meghalljátok, milyen gyalázatos dolgokat műveltek, megértitek, hogy igazságos volt az ítéletem, melyet Jeruzsálemre kiöntöttem!”.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Mennyivel különb a szőlőtőke fája a többi fánál,” –

Emlékezzünk csak, mint mond Isten Izráelről az Ézsaiás 5. fejezetében! Ézsaiás egy szőlőskertként jellemzi Izráelt, amelyet az Úr ültetett. Gondozta, közepére tornyot épített, és várta, hogy jó szőlőt teremjen, de csak vadszőlőt termett! Mit tegyen? Isten végül elhatározta, hogy nem gondozza tovább. Engedte, hogy belepje a gyom, és düledezni kezdjenek a falak, mert nem termett jó gyümölcsöt. Ezt mondja tehát az Úr Izráelről: „Ti voltatok az én szőlőskertem! De ugyan mi mást tehetnék még értetek! Már mindent megtettem, mégsem teremtetek gyümölcsöt!”.

Erről persze eszünkbe jutnak Jézus szavai a János 15-ben: *„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda (...) Maradjatok énbennen, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem”* (János 15:1,4).

Pedig pont ez a cél, hogy sok-sok gyümölcsöt teremjünk. Erre vágyik Isten. A szőlővesszőnek egyetlen funkciója, egyetlen létjogosultsága van – gyümölcsöt teremni. Erre mutat rá Jézus is a János 15-ben. A szőlővessző egyedüli létezési oka, hogy gyümölcsöt teremjen – semmi másra nem jó.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Mennyivel különb a szőlőtőke fája a többi fánál, és a szőlővessző, ha az erdő fái közé kerül? Fölhasználják-e a fáját, hogy valamit készítsenek belőle? Használják-e cöveknek, hogy mindenfélét akasszanak rá?” (1-3. vers).

Nem! A szőlővesszőből nem lehet semmit készíteni! Tulajdonképpen abban a pillanatban, hogy leszakítjuk a töről, a szőlővessző azonnal rothadásnak indul, ahhoz pedig túlon túl gyenge, hogy bármiféle súlyt megtartson. Még cöveknek sem használható! Fája tehát semmire sem alkalmas!

„Inkább tűzbe dobják, hogy az megeméssze. És ha a két végét megemésztette a tűz, ha már a közepe is parázslík, alkalmas-e még valamire?” – még égni sem ég rendesen! A szőlővessző csak egy dologra alkalmas: arra, hogy gyümölcsöt teremjen. Isten pedig azt mondja, hogy ti vagytok az Úr szőlőskertje. Isten egyetlen dologra vágyik, hogy gyümölcsöt teremjete. *„Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy*

sok gyümölcsöt teremtek” (János 15:8) – mondja Jézus. Isten azt szeretné, ha az életed az igazság sok-sok gyümölcsét teremné az Úr dicsőségére.

„Hiszen, amíg ép volt, addig sem készült belőle semmi. Hát ha a tűz emésztí és parázslík, készülhet-e belőle valami? Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Ahogy az erdő fáí közé került szőlőtőke fáját tűzbe dobom, hogy az megeméssze, úgy dobom oda Jeruzsálem lakosait” (5-6. vers). „Nem termettek gyümölcsöt, így nem jók semmire. A tűzre velük!”.

„Ellenük fordítom arcomat. Tűzből kerültek ki, tűz emésztí meg őket. Majd megtudják, hogy én vagyok az ÚR, amikor ellenük fordítom arcomat. Pusztává teszem az országot, mivel hűtlenekké váltak így szól az én Uram, az ÚR” (7-8. vers).

Isten tehát kijelenti Ézsaiáson keresztül, hogy bár Izráel volt az Ő különleges, szeretett szőlőskertje, nem termettek gyümölcsöt. Most pedig pusztulás vár rájuk. Ezékiel próféta szintén a szőlővessző képét alkalmazza, és ő is megerősíti, hogy Izráel népe bizony nem termett gyümölcsöt, így semmi értelme tovább őrizni őket.

Emlékeztek Jézus egyik példázatára egy fáról, amely nem termett gyümölcsöt, ezért a gazda ki akarta vágatni? A szolga viszont kérlelte, hogy adjon neki még egy évet – ő majd megrágyázza, és mindent elkövet, hátha teremni kezd. Jézus azonban felteszi a kérdést: „Ha nem teremsz gyümölcsöt, miért foglalod a földet? Vajon mi célt szolgálsz akkor?”.

Isten arra vágyik, hogy gyümölcsöt teremjünk az ő dicsőségére. Így aztán vizsgáljuk meg az életünket? Vajon mi teremjük-e az igazság gyümölcseit?

Pál a Galata 5:20-ban elárulja nekünk, hogy a lélek gyümölcse a szeretet. Isten gyümölcsöt keres az életedben. Szeretetet keres. Iránta való szeretete, amely aztán a mások iránti szeretetedben ölt testet. Vajon Isten mennyi gyümölcsöt talál az életedben?

Isten belép a kertbe. Azzal a vággyal jön, hogy élvezze a kert édes gyümölcseit. De Izráel esetében csak keserű vadszőlőt talált.

Vajon hányszor jön Isten azért, hogy egyszerűen csak közösségben legyen velünk, hogy megtapasztalja iránta való szeretetünket, és Ő is kifejezze irántunk szeretetét, de csak kesernyés gyümölcsöket talál, akik azon keseregnek, miért nem úgy történtek a dolgok, ahogy azt mi elterveztük. És ilyenkor persze Istenre haragszunk.

Milyen szomorú is ez! Isten a szeretetünkért jön, és azért, hogy velünk legyen, mi meg csak kesergünk szüntelen, és szörnyű a hozzáállásunk.

Isten szeretné, ha gyümölcsöző életet élnénk. Isten szeretné, ha sok gyümölcsöt teremnének az Ő dicsőségére. És ha jól belegondoltok, ez az egyedüli értékünk. Hiszen a szőlővesszőnek nincs semmi más hasznos funkciója, mint az, hogy gyümölcsöt teremjen. Bárcsak a mi életünk is sok-sok gyümölcsöt teremne Istennek!

Atyám, kérlek tölts be bennünket a te Lelkeddel és a te szeretetteddel, hogy amikor belépsz a kertünkbe, sok-sok gyümölcsöt találhass, amikkel kifejezzük neked szeretetünket és hálánkat minden jószágodért. Kérlek segíts nekünk, hogy még jobban ki tudjuk fejezni szeretetünket és hálánkat neked!

Jézus nevében, ámen.

EZÉKIEL KÖNYVE

16-20. FEJEZET

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Ismertesd meg Jeruzsálemmel, hogy milyen utálatosak a dolgai!” (1-2. vers).

Isten tehát a város ellen emeli fel hangját, de ne feledjük, hogy magát a várost a városlakók alkotják. Egy város önmagában nem jó vagy rossz, ez mindig a városban lakókon múlik. Isten tehát Jeruzsálem lakói ellen szól:

„Ezt mondd: Így szól az én Uram, az ÚR Jeruzsálemhez: Kánaán földjéről származol, ott születted; apád emóri, anyád pedig hettita” (3. vers).

Még mielőtt Izráel népe letelepedett Palesztinában, az emóriak voltak a föld első lakói, majd a hettiták – a 3. versben szereplő utalás tehát azokra a népekre vonatkozik, akik ott éltek a földön még Ábrahám előtt.

„Ilyen volt a születésed: Amikor megszülettél, nem kötötték el a köldöksinórodát, nem mostak tisztára vízzel, nem dörzsöltek le sóval, pólyába sem tették” (4. vers).

Úgy tűnik, hogy abban az időben az újszülött csecsemőket először megfürdették, majd sóval is ledörzsölték, biztosan azért, hogy megöljék a baktériumokat, hiszen a só fertőtlenítő hatása mind a mai napig jól ismert.

Egyszer én is részt vettem egy kisebbfajta expedíción – egy eltűnt bánya után kutattunk, és ahogy az egyik társunk megpróbált egy jókora akadályt eltávolítani az utunkból, megvágta a kezét. Erre a másik társunk, egy öreg bányász előkapott egy zacskó sót a zsebéből, és a vérző kézre öntötte. Nagyon hunyorgott a sebesült, mondanom sem kell, de segített! „Soha sehová nem megyek só nélkül!” – vigyorgott az öreg bányász. És valóban, a só kiváló fertőtlenítő, és megakadályozza, hogy begyulladjon a seb.

Abban az időben is azért dörzsölhették le sóval a csecsemőket, hogy megöljék a testükön levő baktériumokat. Amikor viszont Jeruzsálem született, mindez elmaradt: a köldökzsinórt nem vágják el, nem mosdatták, nem dörzsölték be sóval, és nem tették pólyába sem.

„Senki sem szánakozott rajtad, semmit sem tettek meg veled ezekből, nem könyörültek rajtad. Kidobtak a mezőre, mert utáltak, amikor megszülettél. De én elmentem melletted, és megláttam, hogy véredben fetrengsz. Azt mondtam neked, bár csupa vér voltál: Maradj életben! Igen, azt mondtam neked, bár csupa vér voltál: Maradj életben!” (5-6. vers).

Isten tehát azt mondja: „Megvetett voltál, nem volt senki, aki gondodat viselhette volna. Amikor arra jártam, saját véredben fetrengtél, de én azt mondtam: Maradj életben!”.

Érdekes, hogy sokan a 6. verset idézték régebben, ha el akartak állítani egy vérzést. Nem gondolom, hogy magában az igeversben különös erő lenne, inkább a hitük segített – hitték, hogy Isten el fogja állítani a vérzést. Az emberek évekig szinte varázsigeként rebegették ezt az ígét, hogy elállítsák a vérzést. Ehhez persze ki kell azt ragadni a szövegekörnyezetéből, hiszen Isten itt arról beszél, amikor először megpillantotta Izráel népét, és odahívta magához Jeruzsálem lakóit.

„Nagyra növeltelek, mint a mező fűvét. Nagyra nőttél, fölserdültél, melled kitelt, szőröd kinőtt, de teljesen meztelen voltál. Elmentem melletted, és láttam, hogy már a szerelem korában vagy. Ezért rád terítettem ruhám szárnyát, és betakartam meztelen testedet. Megesküdtem neked, és szövetségre léptem veled - így szól az én Uram, az ÚR -, és az enyém lettél” (7-8. vers).

Ahogy tehát egyre inkább felcseperedett a nép, elérkezett a szerelem ideje, és Isten elment hozzájuk, hogy szerelmesük lehessen. Szövetséget kötött velük, lényegében feleségül vette őket, és sajátjaiként tekintett rájuk.

„Megfürdettelek vízben, lemostam rólad a vért, és bekentelek olajjal. Tarka ruhába öltöztettelek, és delfinbőr sarut húztam a lábadra; gyolcsba takartalak, selymet terítettem rád. Földíszítettelek ékszerekkel, karpereceket tettem a kezeidre

és a nyakadra láncot. Orrodba orrperecet tettem, füleidbe fülbevalót, a fejedre pedig ékes koronát. Földíszítetted magad arannyal, ezüsttel; gyolcsba, selyembe és tarka ruhába öltöztél; ételed finomliszt, méz és olaj volt. Igen-igen megszépültél, sőt még a királyságot is elérted. Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszerek, amelyeket rád raktam - így szól az én Uram, az ÚR” (9-14. vers).

Isten itt arról a munkáról szól, melyet Izráelben elvégzett. Isten az ő Lelke által naggyá, csodássá, kívánatossá és tökéletesen széppé varázsolta őket. Mindez előre vetíti Jézus Krisztus kapcsolatát egyházával. Hiszen amikor megtalált bennünket az Úr, mi bűnünk szennyében fetrengtünk, de ahogy Pál is írja az Efezus 2-ben: *„Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint”* (1-2. vers).

Az „éltetek” kifejezés ez esetben szó szerint azt jelenti: „kóboroltatok”. Vagyis korábban céltalanul kóboroltunk a világban és sodródtunk az éppen aktuális árral. Majd Pál hozzáteszi, hogy egykor mi is az engedetlenség fiait voltunk természetünkől kifolyólag, mert testünk kívánságainak éltünk. Ilyen állapotban voltunk, amikor Krisztus felemelt és megmosott bennünket. *„Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek”* (János 15:3) – mondja Jézus. Isten Igéje megmos és megújít. Jézus Krisztus vére átmosta életünket.

„Mégfürdettelek vízben, lemostam rólad a vért, és bekentelek olajjal”- mondja Isten. Felkente életünket Szentlelkével. Majd így folytatja: *„Tarka ruhába öltöztettelek*

Nem csak egy régi zsákvászonat húzott ránk, hanem ünneplő ruhát! Isten nagy gonddal öltötte ránk Krisztus igazságát hit által.

„És delfinbőr sarut húztam a lábadra” – a delfinbőr helyén az eredetiben egy olyan szó szerepel, melyről nem tudjuk, hogy ma pontosan minek felelne meg, így a fordítók delfinbőrnek fordították. Annyit azonban tudunk, hogy egy puha bőrről van szó, melyet általában bordóra festettek, és ez volt a fiatal lányok kedvence. Ilyen bőrből készült lábbelit viseltek a multságokra. Amikor a mezőn dolgoztak, inkább sarut viseltek, a multságokra azonban ilyen puha bőrből készült luxuslábbeliket.

„Gyolcsba takartalak, selymet terítettem rád” – a Jelenések 19. fejezetében arról olvashatunk, hogyan készült a menyasszony a Bárány menyegzőjére, „és megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba. Ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti” (8. vers).

Arról az igazságról van szó, amely most már a miénk. Arról az igazságról, amit Isten Jézus Krisztusba vetett hitünk által nekünk adott. Ma este sem saját igazságom öltözetében állok Isten előtt. Nem is mernék úgy állni Isten előtt, hogy közben saját jószágomra alapozok. Nem számít, mennyire őszinte vagy, mennyire erkölcsös, mennyire jó ember. Ostoba vagy, ha saját jószágod, saját igazságod fényében akarsz Isten előtt tetszelegni.

Sok jó természetű ember él ebben a világban, és sok rossz természetű is. Ugyanezt látjuk a kutyák esetében: léteznek jó természetű kutyusok, illetve rossz természetű kutyák, akiknek nem is jó a közelében lenni. A rossz természetű ember sem kellemes társaság. Olyan, mintha állandóan fájna a gyomra: mindig morcos, mindig haragszik. De a rossz természetű ember semmivel sincs rosszabb helyzetben Isten előtt, mint a jó természetű ember, akinek jelenléte olyan megnyugtató és kellemes. Hiszen mindannyiunk más és más temperamentumú, de egyik személyiségtípust sem fogadja el jobban Isten, mint a másikat. Isten egyedül akkor fogad el engem, ha abban a fényes, tiszta gyolcsban állok előtte, amit tőle kaptam – ha azt az igazságot öltöm magamra, ami akkor az enyém, ha hitemet Jézus Krisztusba vetem.

A baj csak az, hogy például a nehéz természetű ember általában sokkal inkább tudatában van annak, hogy segítségre van szüksége, így sokkal könnyebben is fordul az Úrhoz segítségért. Tudja, hogy bűnös és segítségre van szüksége, és sokkal könnyebben fut oda Istenhez. Másrészt viszont a jó, tisztességes, őszinte ember gyakran nem érzi szükségét annak, hogy odamenjen Jézushoz. Ilyen szempontból tehát sokkal messzebb van az Úrtól, mint az, akinek alapvetően szerencsétlen természete van.

Érdekes dolog ez. Sok jó ember a pokolba megy, és sok rossz ember a mennybe kerül. Mert a rossz természetű ember hamarabb felismeri, hogy segítségre

van szüksége, és Istenhez fordul segítségért. Pedig egyikünk sem állhat meg soha Isten előtt saját igazságára alapozva, mert Isten szemében olyan a mi igazságunk, mint a szennyes ruha (Ézs. 64:5).

Isten tehát fogja népét, megmosdatja, megkeni olajjal, majd a 11. versben így folytatja: *„Földíszítettelek ékszerekkel, karpereceket tettem a kezeidre és a nyakadra láncot. Orrodba orrperecet tettem, füleidbe fülbevalót, a fejedre pedig ékes koronát”* – az én szememben ezek a Lélek gyümölcsei.

Péter ezt írja: *„Ne a külső dísz legyen a ti ékességeitek, ne a hajfonogatás, arany ékszerek felrakása vagy különféle ruhák felöltése, hanem a szív elrejtett embere a szelíd és csendes lélek el nem múló díszével: ez értékes Isten előtt”* (1Péter 3:3-4). Péter itt az igazi szépségről beszél – nem egy külső, hanem egy belső szépségről.

Az ember igazi szépsége karakterében jelenik meg, és a Lélek gyümölcseiben. Isten csodálatos kincseit helyezi belénk: szelídséget, jóságot, türelmet, örömet, szeretetet és békességet.

Majd így folytatja Isten: *„ételed finomliszt, méz és olaj volt. Igen-igen megszépültél, sőt még a királyságot is elérted. Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszerek, amelyeket rád raktam - így szól az én Uram, az ÚR”*.

Amikor Sába királynője délről Jeruzsálembe látogatott, és körülnézett, így szólt Salamonhoz: *„Igaz volt, amit országomban hallottam dolgaidról és bölcsességedről, de nem hittem azoknak a beszédeknek, míg magam el nem jöttem, és saját szememmel meg nem láttam. Nekem még a felét sem mondták el. Bölcsességed és gazdagságod fölülmúlja azt a hírt, amelyet hallottam”* (1Királyok 10:7).

„Megáldottalak, gazdaggá tettelek, és híred ment a világban!” – mondja Isten. „Szépségednek híre ment a népek között!”

„Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszerek, amelyeket rád raktam - így szól az én Uram, az ÚR”.

Isten munkálkodik bennünk az ő Szentlelke által, mégpedig azzal a céllal, hogy Krisztus képmására formáljon bennünket. Ahogy pedig Isten Leleke munkálkodik bennünk, és mi egyre inkább hasonlítunk Krisztushoz, Krisztus ránk tekint, és így szól: „Ó, tökéletesen gyönyörű vagy!”. Isten Krisztusban lát bennünket: *„Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak”* (Róma 8:1). Isten tökéletesnek lát téged Krisztusban, és ki is jelenti rólad, hogy tökéletes szépség vagy.

Mindezek után Isten így folytatja: *„De elbizakodtál szépséged miatt, és hírhedt parázna lettél. Elárasztottad paráznaságoddal, aki csak elment melletted, és az övé lettél”* (15. vers). Vagyis elfordultak Istentől, és a környező népek mindenféle isteneit kezdték imádni. Isten azt mondja népének: *„Az enyém vagy, én kötöttem veled szövetséget, megvásároltalak, megmentettelek. Senki voltál, a biztos halál várt rád, mindenki kitagadott, de én megmentettelek, az én szépségembe öltöztettelek, most mégis elfordultál tőlem, és más istenekkel paráználkodszt!”.*

„Fogtad a ruháidat, csináltál tarka sátrakat a halmokon, és ott paráználkodtál. Ilyen még nem volt, és nem is lesz! Fogtad arany és ezüst ékszereidet, amelyeket én adtam neked, férfiszobrokat készítettél, és azokkal paráználkodtál” (16-17. vers).

„Gazdaggá tettelek. Aranyat és ezüstöt adtam neked. Erre te mit teszel? Bálványokat készítettél, és az aranyat és ezüstöt kezdted imádni! Pedig áldásnak szántam azt!”. Milyen szomorú, amikor valakinek az életét megáldja Isten, de ő idővel elfordul Istentől, és a tőle kapott javakat, az aranyat és az ezüstöt kezdi bálványozni.

„Fogtad tarka ruháidat, és rájuk terítetted, a nekem járó olajat és illatszert pedig eléjük titted. Az ételt, amelyet neked adtam, a finomlisztet, az olajat és a mézet, amellyel tápláltalak, eléjük raktad jó illatú áldozatul. Ez történt - így szól az én URam, az ÚR” (18-19. vers). Fogtad mindazt, amit neked adtam, és megszenteltelenítetted.

„Fogtad fiaidat és leányaidat, akiket nekem szültél, és őket is feláldoztad nekik eledelül. Hát nem volt elegend a paráznaságból, hogy még fiaimat is levágtad, és odaadtad, feláldozva őket?! Sok utálatosságodban és paráznaságodban nem emlékeztél vissza ifjúkorodra, amikor teljesen meztelen voltál, és véredben fetrengtél” (20-22. vers).

Nemcsak az történt, hogy Izráel népe pogány istenek imádatába fogott, de ami még ennél is szörnyűbb: a pogány népek gyakorlatát kezdték követni, és feláldozta gyermekeiket a pogány istenek oltárán. Például csecsemőiket tűzbe vetették, vagy Baal isten izzó karjain áldozták fel elevenen. Isten tulajdon népe követte ezeket a borzalmakat!

Isten pedig nem hagyhatja szó nélkül a dolgot. Cseppet sem meglepő, hogy Isten elpusztította őket. Cseppet sem meglepő, hogy Isten megengedte Nebukadneccarnak, hogy kiűzze őket földjükről. Megfeledkeztek arról, hogy milyen állapotban talált rájuk annak idején Isten. Megfeledkeztek arról, hogy senkik voltak és meztelenek.

„Sok gonoszságod után - jaj, jaj neked! így szól az én Uram, az ÚR - dombot emeltél, és magaslatot készítettél minden téren” (23-24. vers). Az áldozóhalmokra utal itt Isten, ahol a pogány isteneket imádták. A szertartások pedig minden elképzelhető pajzán gyakorlatot is magukba foglaltak.

„Magaslatot építettél minden keresztúton, és szépségedet utálatosságra használtad: szétterpesztetted lábaidat minden arra járó előtt, és rengeteget paráználkodtál. Paráználkodtál a szomszédos egyiptomiakkal, a nagy testűekkel, rengeteget paráználkodtál: így bosszantottál engem. Ezért kinyújtottam kezemet ellened, elvettem a részedből, és kiszolgáltattalak a téged gyűlölő filiszteusok indulatának, akik szégyenkeznek fajtalankodásod miatt” (25-27. vers). Isten azt mondja, hogy elkezdti őket kiszolgáltatni ellenségeiknek.

„Az asszírokkal is paráználkodtál telhetetlenül; paráználkodtál, de nem érted be vele. Rengeteget paráználkodtál a kalmár káldeusok országával, de ezzel sem érted be. Mennyire epekedett a szíved! - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy mindezt meg

tudtad tenni, egy nagy parázna tetteit, amikor dombot emeltél minden keresztúton, és magaslatot készítettél minden téren! Csak abban nem voltál olyan, mint a parázna, hogy nem törődtél a bérrel” (28-31. vers). Még a prostituáltaknál is rosszabbak voltak: nem törődtek a bérrel.

„Te házasságtörő asszony, aki az ura helyett idegeneket fog magának! Minden paráznának fizetséget adnak, de te magad adtál fizetséget minden szeretődnek: megfizetted őket, hogy jöjjenek hozzád mindenünnen paráználkodni” (32-33. vers).

Izráel annyira elfordult Istentől, és olyan mélyen belesüllyedt a hamis istenek imádatába! Isten itt is ezt a szörnyűséget említi. „De hát hogyan lehetséges ez?” – kérdezhetnéd.

Vedd csak jól szemügyre napjain Amerikáját! Népünk a kezdetek kezdetén még Istenre támaszkodott. Alkotmányunk szabadságot biztosított Isten imádatára. Pénzerméinken mindenütt ott virított a felirat: „In God We Trust!” – vagyis Istenben bízunk! Himnuszunkban is elismertük Istent, az eskütételünkben is hirdettük, hogy egy nemzet vagyunk Istennek alárendelve.

De az Úr napja mára olyan alkalommá vált, amikor az embere saját testi vágyaik kielégítésére törekednek – már nem hajolnak meg Isten előtt.

A vasárnap délelőtti istentiszteletet Superman váltja fel a tévében. Milyen szomorú is ez. Milyen szomorú látni, hogy pont az a nép, akit Isten tett naggyá és erőssé, akit Isten öltöztetett szép ruhába, akit Isten táplált és tett gazdaggá, megfélekedett arról, mi volt a kezdetek kezdetén.

Az emberek már rég elfelejtették, hogy Isten oltalmazta a korai telepeseket. Ehelyett inkább a szabadversenynek és a demokráciának tulajdonítják országunk erejét. Isten gazdagon árasztotta ránk kegyelmét, mi mégis elfordultunk tőle. Ugyanúgy, ahogy ezt Izráel népe is megtette. Nem voltunk elég bölcssek ahhoz, hogy tanuljunk mások hibáiból. Ehhez az állapothoz pedig a keresztény tétlenség is hozzájárult.

Isten tehát Izráelről beszél, ahogy ostoba módon elfordultak tőle, és magukra vonták Isten ítéletét. Pedig Ő teremtette őket, befogadta őket, amikor még senkik voltak. Naggyá és szépségessé tette őket, ők mégis ellene fordultak.

„Paráznaságod fordítva történt, mint más asszonyoké: nem te utánad jártak paráználkodni; te adtál bért, és nem neked adtak bért; veled tehát fordítva történt. Ezért halld meg az ÚR igéjét, te parázna! Így szól az én Uram, az ÚR: Mivel meztelenre vetkőztél, és mutogattad szemérmedet, amikor paráználkodtál szeretőiddel és minden utálatos bálványoddal, sőt fiaid vérét is nekik adtad, ezért majd összegyűjtöm minden szeretődet, akiknek kelletted magad: azokat is, akiket szerettél, meg azokat is, akiket gyűlöltél. Köréd gyűjtöm őket mindenfelől, és leleplezem előttük szemérmedet, hadd lássák egészen szemérmedet.

Azután elítéllek a házasságtörő és vérontó asszonyok törvénye szerint, és kiszolgáltatlak a haragnak és a vérbosszúnak. Kezükbé adlak: szédüljék dombjaidat, lerombolják magaslataidat, lehúzzák rólad a ruhát, elveszik ékszereidet, és otthagynak teljesen meztelenül. Gyűlést hívnak össze ellened, megköveznek, és kardjukkal felkoncolnak. Házaidat fölperzselik, és végrehajtják rajtad az ítéletet a többi asszony szeme láttára. Véget vetek paráznaságodnak, paráznabért sem fogsz többé fizetni. Akkor lecsillapodik haragom, és elmúlik indulatom; megnyugszom, és nem bosszankodom többé. Te nem emlékeztél vissza ifjúkorodra, sőt ingereltél engem ezekkel, én meg fejedre olvasom tetteidet - így szól az én Uram, az ÚR -, többé nem folytathatod fajtalankodásodat, sem utálatos dolgaidat.

Aki példálózik, ezt a példabeszédet mondja rólad: Amilyen az anya, olyan a lánya! Anyád lánya vagy te, aki megunta a férjét és a fiait. Ugyanolyan vagy, mint a nővéreid, akik megunták férjüket és fiaikat. Anyátok hettita volt, apátok pedig emóri. A nénéd Samária, aki lányaival együtt tőled északra lakik. Húgod pedig a lányaival együtt tőled délre lakó Sodoma. Egy kis ideig nem úgy éltél, mint ők, és nem követtél el olyan utálatos dolgokat. De azután minden tettebben romlottabb lettél náluk” (34-47. vers). Vagyis még Samáriánál és Sodománál is rosszabbak lettek.

„Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy még húgod, Sodoma sem tette azt lányaival együtt, amit te tettél lányaiddal együtt. Az volt a bűne a húgodnak, Sodomának,” – Isten bepillant a színfalak mögé, és rámutat Sodoma tényleges bűnére, a büszkeségre - „hogy bár fenségben, kenyérbőségben és zavartalan békességben volt része neki és lányainak, de a nyomorultat és a szegényt mégsem támogatta” (48-49. vers).

Ez Isten vádirata Sodoma ellen, ezért öntötte ki Isten Sodomára ítéletét: büszkesége, jóléte, lustasága miatt, és mert nem törődött a szükségben szenvedőkkel. Ebben a büszkeséggel, jóléttel, sok szabadidővel fémjelzett állapotban az emberek mindenféle dolog után néztek, amivel szabadidejüket kitölthették. Leginkább testi vágyaik kielégítésére koncentráltak, de mivel semmi sem hozott igazi megelégedést, mindez még erősebb sóvárgáshoz vezetett.

A Bibliában Szodomát szörnyű állapotban találjuk, amikor odaérkeznek az Úr angyalai, és Lót házában szállnak meg. A város férfiai odagyűltek Lót háza elé, és dörömbölni kezdtek az ajtón: Nyisd ki az ajtót, és küldd ki hozzánk vendégeidet, hogy megismerhessük őket!” – ami persze azt jelentette, hogy szexuális kapcsolatot akartak létesíteni az idegenekkel.

Lót pedig a zárt ajtó mögül kiabálta, hogy menjenek el, és inkább szűz leányait küldi ki hozzájuk, de vendégein ezt a gonoszságot nem követheti el. „Te csak egy idegen vagy közöttünk, és te akarod megmondani nekünk, mit tegyünk?” – válaszolták, és már éppen azon voltak, hogy megragadják Lótot, amikor az angyalok megvakították őket, így nem találták az ajtót. Lótnak pedig azt tanácsolták az angyalok, hogy azonnal hagyja el a várost.

De ha bekukkantunk a színfalak mögé, a probléma gyökere a büszkeség, a jólét és a sok szabadidő volt. Ez az állapot vezetett ahhoz, hogy ezek a homoszexuális férfiak ilyenre vetemedjenek. Ebben a környezetben ugyanis úgy érezték, bátran kivonulhatnak a nyilvánosság elé.

Amikor egy társadalom ilyen romlottá és erkölcsstelené válik, hogy ezek a emberek szabadnak érzik magukat arra, hogy nyilvánosan is kifejezzék önmagukat

és nagy nyilvános felvonulásokat rendezzenek, tudhatjuk, hogy hamarosan betelik a pohár, és közel az ítélet.

Ha arra gondolok, mi történik napjain Amerikájában – San Franciscóban, Hollywoodban, vagy épp Washington D.C.-ben, rá kel döbbernem, hogy Isten haragjának pohara majdnem tele van, és Isten megítéli majd Amerikát is.

Isten azt mondja a sodomaiakról: *„Felfuvalkodtak, utálatos dolgokat műveltek előttem, azért elvettem őket, amikor ezt láttam. Samária hozzád képest feleannyit sem vétkezett, hiszen te több utálatos dolgot követtél el, mint ő; nővéreid igazabbak nálad, mert sok utálatos dolgot követtél el”* (50-51. vers).

Ez a leggyakoribb magyarázat: Minden embernek joga van ahhoz, hogy úgy juttassa kifejezésre önmagát, ahogy az neki tetszik, és senkinek nincs joga ahhoz, hogy erkölcsi meggyőződését másokra is ráerőltesse.

„Viseld azért te is gyalázatodat, mert nővéreid oldalára álltál vétkeiddel, amikor még náluk is utálatosabb dolgokat követtél el; még ők is igazabbak nálad. Szégyelld magad, és viseld gyalázatodat te is, hiszen még nővéreid is igazabbak nálad! De majd fordítok a sorsukon, Sodomának és leányainak sorsán, Samáriának és leányainak sorsán; és akkor a te sorsodon is fordítok velük együtt. Viseld gyalázatodat, és érjen gyalázat mindenért, amit elkövettél, vigasztalódásukra. Nővéreid, Sodoma és leányai, visszatérnek hajdani állapotukba, Samária és leányai is visszatérnek hajdani állapotukba; azután te és leányaid is visszatérnek majd hajdani állapotukba. Milyen rossz hírért terjesztetted hűgodnak, Sodomának, amikor még gőgös voltál, míg le nem lepleződött gonoszságod! Ugyanígy gyaláznak most téged a körülötted lakó arámok és filiszteusok, akik mindnyájan utálnak téged. Neked is viselned kell fajtalan és utálatos tetteid következményeit! - így szól az ÚR. Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Úgy bántam veled, ahogy viselkedtél, mert semmibe vetted az esküt, és megszegted a szövetséget” (52-59. vers) –

Isten szövetségre lépett velük, ők azonban megszegték a szövetséget, és minden elképzelhető istent és utálatosságot imádtak az Úr helyett. Isten tehát azokra utal,

akik semmibe vették az esküt és megszegték a szövetséget. De Isten egyben a helyreállításra is utal itt – még Sodoma és Samária helyreállítására is. És szerintem nincs már messze ez a nap.

Ahogy Ezékiel könyvében továbbolvasunk, egy földrengésről olvashatunk, mely Jeruzsálemet sújtja majd, és melynek nyomán egy új völgy keletkezik, ahonnan forrás fakad, ez a forrás pedig Jeruzsálemtől egészen a Holt-tengerig fog csörgedezni. Amikor pedig a Holt-tengerbe torkollik, meggyógyítja annak vizét, és így a Holt-tengerben mindenféle hal úszkál majd, Éngediben pedig halászok tömege szárítja majd hálóit. A Holt-tenger környéke ennek nyomán egy csodaszép, zöldellő völgyé válik majd, és Sodoma is újra benépesül - ahogy Samária és persze Jeruzsálem is.

„De én emlékszem szövetségemre, amelyet ifjúkorodban kötöttem veled, és örök szövetségre lépek veled” (60. vers).

Minden gonosz tettek ellenére tehát, Isten nem pusztította el őket teljesen, és nem is vetette el őket, hanem visszafogadja majd, és örökkévaló szövetségre lép velük Jézus Krisztuson keresztül.

„Akkor eszedbe jutnak tetteid, és szégyenkezni fogsz. Magadhoz fogadod néneidet és húgaidat, én pedig lányaiddá teszem őket, bár nem tartoznak a veled kötött szövetséghez. Szövetségre lépek veled, és megtudod, hogy én vagyok az ÚR. Gondolj erre, szégyenkezz, és gyalázatod miatt ne nyisd ki többé a szádat, ha megbocsátom mindazt, amit elkövettél - így szól az én Uram, az ÚR” (61-63. vers).

A 17. fejezetben Isten egy nagy saskeselyűről mond példázatot, bár ezen a ponton sokan elkezdik félremagyarázni az Igét, és valahogy megpróbálják ezt az igerészt Amerikára vonatkoztatni, főleg azért, mert zászlónk tetején ott díszelg egy sasmadár. Pedig ha figyelmesen elolvassuk a példázat elejét, akkor egyértelmű, hogy torz az effajta értelmezés:

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Adj elő egy jelképes történetet, mondj el egy példázatot Izráel házának” (1-2. vers).

Egy példázatot, mely kinek is szól? Izráel házának! Nem Amerikának! Izráel házának. Az emberek mégis hányszor igyekeznek kifacsarni ezt az igeszakaszt, és megpróbálják ezt Amerikára vonatkoztatni.

„És ezt mondd: Így szól az én Uram, az ÚR: A nagy saskeselyű, a nagy szárnyú és hosszú tollú, amelynek sűrű tollazata a tarka ruhája, eljött a Libánonra, és lecsípte a cédrusfa hegyét” (3. vers).

Az itt említett nagy saskeselyű Nebukadneccar. A cédrusfa hegy pedig Dávid háza, pontosabban a király, aki ezen a ponton Jójákim volt.

„Hajtásai végét letépte, kalmárok földjére vitte, kereskedők városába tette le” (4. vers). A királyt Babilonba hurcolták.

„Majd vett egy magot az országból, termékeny mezőbe ültette, sok víz mellé vitte, fűzfák mellé tette” (5. vers).

Vagyis fogta a király fiát, Cidkijját, és a trónra ültette. Cidkijjá hűséget fogadott Nebukadneccarnak, az ország pedig Babilónia csatlósállamává vált. Idővel azonban fellázadt Cidkijjá Nebukadneccar ellen, és nem tisztelte a szövetséget, amit a királlyal megkötött az Úr színe előtt.

„Majd vett egy magot az országból, termékeny mezőbe ültette, sok víz mellé vitte, fűzfák mellé tette” – „Kihajtott, és lett belőle terebélyes, de alacsony növésű szőlőtőke, amely leveleit feléje fordítja, gyökerei is őalatta vannak. Így lett szőlőtőkévé, vesszőket hajtott, és indákat eresztett. De volt egy másik nagy saskeselyű,” – Egyiptom, élén Hofra fáraóval – „nagy szárnyú és soktollú, és az a tőke őfelé eresztette gyökereit, és felé hajtotta leveleit, hogy az táplálja őt, ne a talaj, amelybe ültették” (5-7. vers).

Cidkijjá követeket küldött Egyiptomba, hogy szövetségre lépjen a fáraóval, és segítségét kérje a babiloni seregekkel szemben –

„Pedig jó mezőbe, sok víz mellé ültették, hogy vesszőket hajtson, gyümölcsöt hozzon, és pompás szőlőtőke legyen. Ezt mondd: Így szól az én Uram, az ÚR: Jó

vége lesz ennek? Nem fogja kiszaggatni gyökereit, és letépni gyümölcseit, úgyhogy elszárad, minden friss hajtása elszárad? Nem kell hozzá nagy hatalom és sok nép, hogy gyökerestül kiszakítsák. Elültették ugyan, de jó vége lesz-e? Ha a keleti szél éri, elszárad egészen, elszárad azon a talajon, amelyből kihajtott” (8-10. vers).

Az Egyiptommal kötött szövetség tehát nem állja majd meg a helyét, a nép elpusztul, Cidkijjá is odavész. A továbbiakban Isten a király lázadását említi.

„Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: Kérdezd meg az engedetlen népet:” – Cidkijjá – „Tudjátok, mint jelent ez? És mondd: Azt, hogy eljött Babilónia királya Jeruzsálembe, fogta annak királyát és vezéreit, és magával vitte őket Babilóniába. De vett egy királyi sarjat” – most tehát Isten megmagyarázza a példázatot, és még világosabbá válik, hogy semmi köze Amerikához – „szövetséget kötött vele, és hűségesküt tétetett vele.

Az ország előkelőit azonban elvitte, hogy alacsonyrendű királyság legyen, és föl ne emelkedjék, hanem ragaszkodják a szövetséghez állhatatosan. Mégis föllázadt ellene:”- Cidkijjá Nebukadneccar ellen – „elküldte követeit Egyiptomba,” –a másik saskeselyű – „hogyan az lovakat és sok hadinépet adjon neki. De jó vége lesz-e? Megmenekül-e, aki ilyet csinál? Megszegte a szövetséget: megmenekül-e? Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy ott fog meghalni Babilonban, annak a királynak a székhelyén, aki őt királlyá tette, akinek a hűségesküjét semmibe vette, és akinek a szövetségét megszegte” (11-16. vers).

Cidkijját pedig valóban elhurcolták Babilonba, és ott halt meg.

„Mert nem fog elég nagy haderővel és elég nagy számú sereggel mellé állni a fáraó a háborúban, amikor sáncot emelnek és ostromgépeket építenek sok ember vesztére. Nem fog megmenekülni, mert semmibe vette a hűségesküt, és megszegte a szövetséget. Bár kezét adott rá, mégis elkövette ezt! Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Életemre mondom: Fejére olvasom, hogy semmibe vette, és megszegte az előttem tett hűségesküt, az előttem kötött szövetséget. Kifeszítem hálómát ellene, és csapdába ejtem. Elviszem Babilóniába, és ott ítélekem fölötte az ellenem elkövetett hűtlenségéért. Aki csak megfutamodott csapataiból, fegyvertől hull el, a megmaradtak pedig széjjelszóródnak mindenfelé. Akkor majd megtudjátok, hogy én, az ÚR, megmondtam. Így szól az én Uram, az ÚR: Majd én magam török le a magas

cédrus hegyéről egy ágat,” – ez a prófécia már Jézus Krisztusra vonatkozik, ő volt a hajtás Isai törzsökéről, a Dávid magas cédrusának legfelső ága –

„és elplántálom; tetejéről letépek egy gyenge hajtást, és elültetem egy magasba emelkedő hegyen. Izráel magas hegyén” – a Sion hegyén – „ültetem el, hogy ágat növeljen, és gyümölcsöt hozzon. Pompás cédrus lesz majd, amelyen lakik mindenféle madár, mindenféle szárnyas lakik lombja árnyékában. Akkor majd megtudja a mező minden fája, hogy én, az ÚR, teszem alacsonnyá a magas fát, és magassá az alacsony fát. Én szárítom ki a zöldellő fát, és én teszem virulóvá a kiszáradt fát. Amit én, az ÚR, megmondok, azt meg is teszem!” (17-24. vers).

A továbbiakban Isten a Babilonba hurcoltaknak ad utasításokat. Ezékiel most őket szólítja meg.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Hogy mondhattok ilyen közmondást Izráel földjéről: Az apák ettek egrest, és a fiak foga vásott el tőle?!” (1-2. vers).

Érdekes, hogy Ezékiel maga is Babilonban volt, és akkortájt ezt szólást mondogatták az emberek Babilonban: „Az apák ettek egrest, és a fiak foga vásott el tőle?!”. Más szóval az emberek azt hajtogatták, hogy apáik bűnének isszák most a levét. Jeremiástól azt is megtudhatjuk, hogy ugyanezt a szólást hajtogatták Jeruzsálemben is az ostrom alá vett város lakói.

Hát nem érdekes, mennyire nem vállalunk felelősséget tetteinkért? Mindig igyekszünk valaki mást hibáztatni. Így hát ha te egy neurotikus vagy, és pszichológushoz fordulsz, azt fogja mondani neked, hogy ez az édesapád miatt van. De attól még egy neurotikus roncs vagy!

Akár felelősséget is vállalhatnál önmagadért! Ne mindig másokat okolj problémáidért!

Mások hibáztatásának szokása visszanyúlik egészen a kezdetekig. Amikor Isten megkérdezte Ádámtól, hogy mit tett, Ádám így válaszolt: „Az asszony, akit társként nekem adtál, ő vett rá arra, hogy egyek a tiltott gyümölcsből!”. Mi is hajlamosak vagyunk ezt tenni: ahelyett hogy felelősséget vállalnánk tetteinkért, inkább másra hárítjuk azt. Ilyen szempontból igencsak felelőtlenek tudunk lenni. Isten viszont

felteszi a kérdést: „Hogy mondhattok ilyen közmondást Izráel földjéről: Az apák ettek egrest, és a fiak foga vásott el tőle?!”

„Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR” – Isten egy szempillantás alatt eloszlatja a szólás téveszméjét - „hogyan fogjátok többé ezt a közmondást mondogatni Izráelben. Mert minden lélek az enyém: az apák lelke is, meg a fiak lelke is az enyém. Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik” (3-4. vers).

Amikor egy napon megállok Isten előtt, csupán egyetlen emberért felelek majd – önmagamért. Akkor nem felelek sem feleségemért, sem gyermekeimért, bármilyen közel állunk is egymáshoz. Egyedül önmagamért felelek. Isten önmagammal kapcsolatban von majd felelősségre engem. Isten egyedül rólam fog elbeszélgetni velem.

Amikor te megállsz Isten előtt, te is csak önmagadért felelsz majd. De önmagadért mindenképpen felelsz. Akkor majd nem hivatkozatsz, se édesanyádra, sem édesapádra. *„Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik”*. Isten nem a szüleidet fogja megbüntetni azért, aki vagy, és téged sem fog megbüntetni azért, amit szüleid tettek. Isten nem fog megjutalmazni azért, amit szüleid tettek, és szüleidet sem fogja megjutalmazni azért, aki te vagy. Minden embernek egyedül kell megállnia Isten előtt, és minden ember önmagáért felel Isten előtt.

Itt az idő, hogy szembenézzünk ezzel az igazsággal, és elkezdjünk felelősségteljesen élni Isten előtt, tudván, hogy egy napon oda kell állnunk Krisztus ítélőszéke elé, hogy számot adjunk mindarról, amit tettünk itt a földön, akár jót, akár gonoszt. Álljunk készen arra a napra!

„Ha valaki igaz, ha törvény és igazság szerint él: nem eszik a hegyeken bemutatott áldozatból,” – vagyis nem vesz részt a pogány istenek tiszteletére szervezett gyalázatos ünnepeken - „nem tekint föl Izráel házána bálványaira, nem teszi tisztátalanná felebarátja feleségét, és nem közeledik asszonyhoz tisztulása idején, senkivel sem kegyetlenkedik, visszaadja adósának a zálogot,” – sokszor ugyanis az történt, hogy akinek az adós zálogot adott, később, a tartozás rendezése után is megtartotta a zálogot - „nem rabol el semmit, kenyereből ad az éhezőknek, és

a mezítelent felruházza, uzorát nem szed, kamatot nem vesz, tartózkodik az álnokságtól, igazságosan ítélkezik a peres felek között, rendelkezéseim szerint él, törvényeimet megtartja, és hűségesen teljesíti: az ilyen ember igaz, ő élni fog! - így szól az én Uram, az ÚR” (5-9. vers).

Ezek azok a dolgok, amelyeket meg kell tennünk, ha a törvény szerint kívánunk élni. De Istennek van egy jobb útja is – az igazság útja Jézus Krisztusba vetett hit által.

„Ha olyan fia születik, aki rabló és vérontó lesz, és csak egyet is elkövet ezekből, bár apja mindezt nem követte el: eszik a hegyeken bemutatott áldozatból, tisztátalanná teszi felebarátja feleségét, a nyomorulttal és a szegénnyel kegyetlenkedik, mindenfélét rabol, a zálogot nem adja vissza, föltekint a bálványokra, és utálatos dolgokat követ el, uzorát szed, és kamatot vesz: az ilyen éljen? Nem fog élni! Mivel elkövette mindezeket az utálatos dolgokat, meg kell halnia, vére őt terheli. Ha valakinek olyan fia születik, aki látja apja vétkeit, amelyeket az elkövet, látja ugyan, de ő maga nem követ el olyanokat: nem eszik a hegyeken bemutatott áldozatból, nem tekint föl Izráel házának bálványaira, nem teszi tisztátalanná felebarátja feleségét, nem kegyetlenkedik senkivel, nem tartja vissza a zálogot, nem rabol el semmit, kenyeréből ad az éhezőknek, és felruházza a mezítelent, tartózkodik az álnokságtól, uzorát és kamatot nem vesz, törvényeimet teljesíti, és rendelkezéseim szerint él: az ilyen nem hal meg apja bűne miatt, hanem élni fog!” (10-17. vers) – minden ember önmagáért felel majd Isten előtt.

„Apja azonban, mivel megszarolta és kirabolta embertársát, és csak rosszat tett népe között, meg fog halni bűne miatt! Ti ezt mondjátok: Miért nem bűnhődik a fiú is az apa bűne miatt? Ez a fiú törvény és igazság szerint él, minden rendelkezésemet megtartja és teljesíti, ezért élni fog. Annak kell meghalnia, aki vétkezett. A fiú nem bűnhődik az apa bűne miatt, az apa sem bűnhődik fia bűne miatt. Az igaz azt kapja, amit igazságáért érdemel, a bűnös pedig azt kapja, amit bűnéért érdemel. De ha a bűnös megtér,” – Isten kegyelme és irgalma –,és nem követi el többé vétkeit, hanem megtartja minden rendelkezésemet, törvény és igazság szerint él: akkor élni fog, nem hal meg. Azok a vétkek, amelyeket elkövetett, nem maradnak emlékezetben. Azokért az igaz tettekért, amelyeket véghezvitt, élni fog! Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát - így szól az én Uram, az ÚR -, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen” (18-23. vers) –

Nagyon sok emberben torz kép él Istenről. Azt hiszik, Isten bosszúvágyó és vérszomjas, aki alig várja, hogy a pokolra vethesse az embereket. Pedig ez nem igaz! Isten olyan türelmes! Bármit megtesz azért, hogy megóvjon bennünket a pokoltól.

Isten mindent megtett ezért. Egyszülött fiát adta, hogy elhordozza minden bűnünket – így nekünk már olyan könnyű a mennybe kerülni! A pokolba sokkal nehezebb, mert ahhoz az embereknek lépten-nyomon ellen kell állnia Isten kegyelmének és szeretetének. Ahhoz az embernek gyűlölnie kell Isten fiát, Jézus Krisztust, hátat kell fordítson Isten gondviselő szeretetének, és bizonyos értelemben Krisztuson is át kell lépjen – mert Krisztus az útját állja, hogy visszatartsa a pokolba vezető úton.

Ahhoz tehát, hogy a pokolba juss, még Őt is félre kell löknöd az útból. Egyáltalán nem könnyű tehát a pokolra jutni – minden egyes lépésnél Istennel kell harcba szállni. De ha valaki elég makacs és elég kitartó, és csak harcol, és ellenáll a Szentlélek hívó szavának, akkor végül bejuthat a pokolba.

„Ha pedig az igaz eltér az igazságtól, és álnokul él,” – figyeljük csak, mit mond Isten – „elköveti azokat az utálatos dolgokat, amelyeket a bűnös ember szokott, az ilyen éljen-e? Igaz tettei, amelyeket azelőtt véghezvitt, nem maradnak emlékezetben. Hűtlenségéért, amelyre vetemedett, és vétkéért, amelyet elkövetett, meg fog halni! Ti azt mondjátok: Nem következetes az Úr” –vagyis nem igazságos –

„Figyeljete ide, Izráel háza! Én nem vagyok következetes? Inkább ti nem vagytok következetesek! Ha az igaz eltér az igazságtól, álnokul él, és meghal: azért hal meg, mert álnokul élt. Ha pedig a bűnös megtér, és nem követi el többé bűnét, hanem törvény és igazság szerint él, akkor megmenti az életét. Ha belátásra jut, és megtér, és nem követi el vétkei, élni fog, nem hal meg. De Izráel háza azt mondja: Nem következetes az Úr. Én nem vagyok következetes, Izráel háza? Inkább ti nem vagytok következetesek! Ezért mindenkit a maga tettei szerint ítélek meg, Izráel háza! - így szól az én Uram, az ÚR. Térjete meg, hagyjátok el vétkeiteket, akkor nem fogtok elbukni bűneitek miatt. Hagyjatek fel vétkeitekkel, amelyeket elkövettetek, és újuljatek meg szívetekben és lelketekben! Miért halnátok meg, Izráel háza?

Hiszen nem kívánom a halandó halálát - így szól az én Uram, az ÚR -, térjetelek hát meg és éljetelek” (24-32. vers).

Isten így könyörög Izráelnek. Térjetelek meg bűnötökből! Térjetelek hozzám és élni fogtok! Nem lelem örömöm a bűnös halálában! Térjetelek meg hát és éljetelek! Isten könyörög népéhez. Ezen a ponton persze megkérdezhetnéd, mit is jelent ez: *„Ha pedig az igaz eltér az igazságtól, és álnokul él, elköveti azokat az utálatos dolgokat, amelyeket a bűnös ember szokott, az ilyen éljen-e? Igaz tettei, amelyeket azelőtt véghezvitt, nem maradnak emlékezetben”* – rád hagyom a kijelentés értelmezését, de szerintem pontosan azt jelenti, amit mond.

Vegyük csak észre, hogy már az elején azt olvassuk, hogy ez egy siratóéneke, és a végén is ez áll: *„Siratóéneke ez, siratóéneke lett”*. A történetkritikai megközelítést képviselő Bibliakritikusok mégis megpróbálják bebizonyítani, hogy miért nem lehet itt szó siratóénekekről.

„Te pedig kezdj siratóéneket Izráel fejedelmeiről, és mondd: Mi volt anyád? Nóstény oroszlán, oroszlánok között hevert, ifjú oroszlánok között nevelte föl a kölykeit. Nagyra nevelte egyik kölykét, ifjú oroszlán lett az, és megtanult zsákmányt ejteni, embert is evett. De népeket hívtak össze ellene, foglyul ejtették vermükben, és megláncolva vitték el Egyiptom földjére” – ez Jóáház lesz – *„Amikor anyja látta, hogy hiába várja, oda lett a reménysége, fogta egy másik kölykét, és azt tette ifjú oroszlánná”* – ez Jójákin –

„Ez járt-kelt az oroszlánok között, ifjú oroszlánná lett, és megtanult zsákmányt ejteni, embert is evett. Lerontotta palotáikat, rommá tette városaikat, rettegett az egész ország hangos ordításától. De összefogtak ellene a környező tartományok népei, és kivetették rá hálójukat, foglyul ejtették vermükben. Láncra verve ketrecbe zárták, és elvitték Babilónia királyához, elvitték a börtönbe, hogy ne hallják többé a hangját Izráel hegyein” (1-9. vers)- Jójákin Babilonba hurcolták fogságba.

„Olyan volt anyád, mint egy szőlőtő a szőlőskertben, amelyet víz mellé ültettek: termékeny volt, sok hajtása lett a sok víztől. Erős vesszői nőttek, királyi pálcának valók, magas volt, kiemelkedett a fák lombja közül, kitűnt magasságával és sok

levelével. De a harag kiszaggatta, földre terítette, a keleti szél leszáritotta gyümölcsét, erős vesszői letöredeztek, és elszáradtak, tűz emésztette meg őket. Most a pusztába van ültetve, a szikkadt és szomjú földbe. Tűz csapott ki vesszőjéből, megemésztette hajtásait és gyümölcsét. Nincs rajta több erős vessző, királyi pálca. Siratóéneke ez, siratóéneke lett” (10-14. vers).

Izráel királyai uralkodásának végéről van itt szó, hiszen az ellenség meghódítja az országot.

„A hetedik esztendőben, az ötödik hónap tizedikén eljöttek hozzám néhányan Izráel vénei közül megkérdezni az Urat, és leültek előttem” (1. vers) – ez lehetett akkoriban a szokás.

Pár héttel ezelőtt is arról olvastunk, hogy a vének leültek Ezékiel elé, hogy segítségével az Úrhoz forduljanak. Legutoljára azt mondta az Úr: „Vajon miért fordulnak hozzám, hiszen szívükben bálványokat emeltek!”. És Isten továbbra sem szól hozzájuk.

„Akkor így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia, szólj Izráel véneihez, és mondd nekik: Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Azért jöttetek, hogy megkérdezzetek engem? Életemre mondom: Nem hagyom, hogy kérdezzetek! - így szól az én Uram, az ÚR” (2-3. vers). A tanácsomat kéritek? Nem adok tanácsot.

„Akarsz-e ítélkezni fölöttük, emberfia, akarsz-e? Akkor add tudtukra elődeik utálatos dolgait! Ezt mondd nekik: Így szól az én URam, az ÚR: Amikor kiválasztottam Izráelt, fölemelt kézzel tettem esküt Jákób háza ivadékainak. Megismertettem magam velük Egyiptom földjén,” –

Isten most átveszi velük történelmüket –

„és fölemelt kézzel tettem esküt, amikor ezt mondtam: Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek! Akkor fölemelt kézzel tettem esküt, hogy kihozom őket Egyiptom földjéről abba az országba, amelyet kiszemeltem nekik: tejjel és mézzel folyó föld az, minden ország ékessége” (4-6. vers).

Izraelben ma bámulatos éledést tapasztalhatunk – Isten valóban helyreállította a földet. Az izraeliek több millió fát ültettek, ennek eredményeként pedig még a terület éghajlatát is sikerült megváltoztatniuk – nagyobb lett a páratartalom, és gyakoribbak az esőzések. Az ország pedig újra kezd kizöldülni és kivirulni, hiszen több az eső.

Sok lápos területet is sikerült felszámolniuk – a mocsarakat lecsapolták, és eukaliptusz fákkal ültették be a helyüket, hiszen az eukaliptuszfa rendkívül sok vizet szív magába. A korábban mocsaras területeket mára termékeny föld borítja, ahol gyümölcsösöket hoztak létre. A Sherim-fennsík például régen mocsár volt, mára azonban csodaszép citrusültetvény borítja. És Megiddo völgyéről is ugyanez mondható el. Korábban lápos terület volt, most viszont zöldellő, élettől kicsattanó, termékeny terület. A terület arculata is egyre inkább változik, ahogy beültetik a földeket és például forrást tereltek Beérsebához is.

Amikor Izrael népe először jutott el erre a földre, a területet sűrű erdő borította. Gyönyörű források fakadtak mindenütt – tejjel és mézzel folyó föld volt ez. Most persze sokan viccelődnek ezzel, mert olyan sok a sziklás terület. Van erről is egy vicc, amit sokszor mesélnek. Így hangzik:

Amikor Isten megteremtette a földet, két angyalt küldött egy-egy sziklával teli kosárral, hogy mindenfelé juttassanak belőle. Az egyik angyal fogta a sziklákat, és szétszította föld felén, de a másik angyal lusta volt, és az összes sziklát Izraelre öntötte!

Való igaz, hogy Izrael ma sziklás terület, de nem volt ez mindig így. Amikor a törökök elfoglalták a területet, készakarva kiirtották az erdőket, hogy csupasszá váljon a föld, és a felső talajréteget elmossa az eső. Így vált a föld pusztává, sivataggá a völgyeket kivéve, hiszen az üledék mind oda rakódott le. Így alakult ki tehát a mocsaras és sivatagos, sziklás területek kombinációja.

Az izraeliek viszont fenyőfákkal ültették be a sziklás hegységeket, mert a fenyőfa gyökere erős, így behatol a sziklarepedésekbe, sőt idővel szétfeszíti a sziklát, és szétporlasztja. Ezáltal új felső talajréteg alakul ki. Az ültetési munkálatokat komoly

kutatások és számítások előzték meg, és valóban roppant tanulságos az, amit az izraeliek tettek. Bámulatos, mivé varázsolták ezt a földet!

Ne feledjük azonban, hogy amikor először vonultak be erre a földre az egyiptomi fogságot követően, egy csodaszép, zöldellő, erdőkkel és forrásokkal teli terület várta őket. Isten Igéje szerint a világ egyik leggyönyörűbb helye volt az ígéret földje. És ma is vannak gyönyörű részei, ahol a helyreállítási munkálatok már sikeresen befejeződtek. Például a Galileai-tengernél, fent Teldan környékén csodaszép a táj!

Isten azt mondja, hogy ő választotta ki népének ezt a területet – tejjel és mézzel folyó föld volt ez, minden ország ékessége.

„Akkor ezt mondtam nekik: Vessétek el mindnyájan szemetek elől a förtelmes bálványokat, ne tegyétek magatokat tisztátalanná Egyiptom bálványisteneivel! Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek! De engedetlenek voltak velem szemben, és nem akartak hallgatni rám. Senki sem vetette el szeme elől a förtelmes bálványokat, és nem hagyták el Egyiptom bálványisteneit. Ezért azt mondtam, hogy kitöltöm rajtuk haragomat, és végzek velük haragomban ott, Egyiptom országában. De mást tettem nevéért, hogy ne gyalázzák azt azok a népek, amelyek között éltek, és amelyek előtt megismertettem magamat velük. Kihoztam őket Egyiptomból. Kihoztam őket Egyiptomból, és elvittem őket a pusztába. Rendelkezéseket adtam nekik, és megismertettem velük törvényeimet, amelyek által él az ember, ha megtartja azokat” (7-11. vers).

Isten tehát törvényekkel és rendelkezésekkel látta el őket, és megmutatta a helyes utat.

„A nyugalom napjait is nekik adtam, annak jeléül, hogy van közünk egymáshoz,” – a szombatnap nem a pogányoknak szólt, pedig ma is vannak olyanok, akik megkérdezik tőlünk, hogy miért nem a szombatnapon tiszteljük Istent. De igenis tiszteljük Őt! Én például minden nap imádom Istent. „De hát miért nem tartod be a szombatnapot?”. Mert én nem vagyok zsidó. A szombatnap pedig egy jel, ami a zsidóknak szól, és Istennel való kapcsolatukra vonatkozik. „Hogy állíthatod ezt ilyen biztosan?”. Mert Isten ezt mondta.

Mózes második könyvében, amikor Isten rendelkezik a szombatnapról, így szól: „Örök jel ez köztem és Izráel fiai között. Mert hat nap alatt alkotta meg az Úr az eget és a földet, a hetedik napon pedig megnyugodott, és megpihent” (2Mózes 31:17).

Én olyan ember vagyok, amelyenről Pál is irt – számomra egyik nap sem fontosabb a másikkal. Ilyen szempontból unalmas is vagyok, mert minden napot egyformának tartom. Házassági évforduló, születésnap? Na és? Minden nap egyforma. Az én szemembe egyik nap sem különlegesebb a másikkal: mindegyik az Úr napja.

„De engedetlen volt velem szemben Izráel háza a pusztában: rendelkezéseimet nem követték, és törvényeimet megvetették, pedig ha az ember teljesíti azokat, él általuk. A nyugalom napjait is igen meggyalázták. Ezért azt mondtam, hogy kitöltöm rajtuk haragomat a pusztában, és végzek velük” – Isten felszólította Mózeset, hogy álljon félre, mert végezni fog a néppel –

„Mégis másként bántam velük nevemért, hogy ne gyalázzák azt azok a népek, amelyeknek szeme láttára kihoztam őket” (13-14. vers). Nem engedelmeskedtek nekem Egyiptomban, és nem engedelmeskedtek nekem a pusztában sem.

„De fölemelt kézzel tettem esküt a pusztában, hogy nem viszem be őket arra a földre, amelyet nekik akartam adni - tejjel és mézzel folyó föld az, minden ország ékessége - mivel törvényeimet megvetették, nem követték rendelkezéseimet, és a nyugalom napjait meggyalázták, mert bálványaikhoz vonzódott szívük. Mégis megszántam őket: nem pusztítottam el őket, és nem végeztem velük a pusztában. De azt mondtam fiaimnak a pusztában: Ne kövessétek atyáitok szokásait, ne az ő törvényeikhez igazodjatok, és ne tegyétek magatokat tisztátalanokká bálványaikkal! Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek! Az én rendelkezéseimet kövessétek, az én törvényeimhez igazodjatok, és azokat teljesítsétek! Szenteljétek meg a nyugalom napjait annak jeléül, hogy közünk van egymáshoz, és megtudjátok, hogy én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek.

De a fiak is engedetlenek voltak velem szemben, nem követték rendelkezéseimet, nem tartották meg és nem teljesítették törvényeimet, pedig ha az ember teljesíti azokat, él általuk. A nyugalom napjait is meggyalázták. Ezért azt mondtam, hogy

kitöltöm rajtuk lángoló haragomat, és elbánok velük haragomban a pusztában. Mégis visszavontam a kezemet, és másként bántam velük nevéért, hogy ne gyalázzák azt azok a népek, amelyeknek szeme láttára kihoztam őket. De fölemelt kézzel tettem esküt a pusztában, hogy elszélesztem őket a népek között, és szétszórom őket az országokba” (15-23).

Isten Mózesen keresztül figyelmeztette őket, hogy szétszórja őket mindenfelé a világban. Egy éneket is tanított nekik Mózes, hogy ha majd szétszóródnak, és ezt a dalt éneklük, jusson eszükbe, hogy Isten előre figyelmeztette őket: „Ha elfordultok Istentől, Isten ellenségeitek kezébe ad benneteket, szétszóródtok majd a népek között, és gyaláznak majd benneteket a népek!”.

„Mivel törvényeimet nem teljesítették, rendelkezéseimet megvetették, a nyugalom napjait meggyalázták, és atyáik bálványain járt a szemük. Ezért én is hagytam, hogy legyenek olyan rendelkezéseik, amelyek nem jók, és olyan törvényeik, amelyek által nem élnek” (24-25. vers).

A 39. versben Isten így szól: *„Ti azért, Izráel háza - így szól az én Uram, az ÚR -, kövessétek csak mindnyájan bálványaitokat, és tiszteljétek őket!” –*

Ha ezt akarjátok, ezt tegyétek. Így hát olyan rendelkezéseket adott nekik, amik nem voltak jók. Isten látta, melyik irányba akarnak menni, ezért azt mondta, rendben, ha ezt akarjátok, tegyétek! Milyen szomorú, amikor Isten azt mondja, rendben, legyen a te akaratod szerint, és átadja az embert saját vágyainak, saját pusztulására.

„Hagytam, hogy tisztátalanokká váljanak ajándékaikkal, amikor áldozatul elégettek minden elsőszülöttet; hagytam, hogy maguk is megrémüljenek, és megtudják, hogy én vagyok az ÚR! Ezért, emberfia, szólj Izráel házához, és mondd meg nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Még azzal is megcsúfoltak engem őseitek, hogy hűtlenséget követtek el ellenem. Mert én bevezettem őket abba az országba, amelyről fölemelt kézzel tettem esküt, hogy nekik adom, ők azonban ahol csak láttak egy magas halmot vagy egy lombos fát, ott vágták le véresáldozataikat, ott bosszantottak áldozati ajándékukkal, ott mutatták be engesztelő illatáldozataikat, és ott öntötték ki italáldozataikat” (26-28. vers).

Végül bevitettem őket a földre, ők pedig látták, milyen gyönyörű, de idővel minden hegyen hamis istenek imádatába kezdtek.

„Akkor ezt mondtam nekik: Mire való az a halom, ahová áldozni jártok? Azért nevezik ezeket áldozóhalmoknak még ma is. Ezért mondd meg Izráel házának: Így szól az én Uram, az ÚR: Őseitek módján teszitek tisztátalanná magatokat, és az ő förtelmes bálványokkal paráználkodtok! Tisztátalanokká teszitek magatokat, amikor ajándékot hoztok, és elégetitek áldozatul fiaitokat bálványaitoknak mindmáig! És én engedjem, hogy kérdezzetek engem, Izráel háza? Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, nem hagyom, hogy kérdezzetek!” (29-31. vers).

Itt vannak tehát ezek az emberek, és az Úrtól akarnak hallani Ezékielen keresztül, de az Úr ennyit mond csupán: „Ezékiel, előbb vezesd őket végig történelmükön, majd tedd fel a kérdést: Tanácsot kértek tőlem? Nem adok nektek tanácsot”.

„Semmi sem lesz abból, amin ti gondolkoztok, amikor azt mondjátok: Legyünk olyanok, mint más nemzetek, mint a többi országok népei, akik fát és követ tisztelnek. Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy királyotok maradok erős kézzel és kinyújtott karral, de kiáradó, lángoló haraggal is. Kivezetlek majd benneteket a népek közül, és összegyűjtelek az országokból, amelyekbe szétszóródtatok, erős kézzel, kinyújtott karral és kiáradó, lángoló haraggal! Elvezetlek benneteket a népek pusztájába, ahol szemtől-szembe állva törvénykezem veletek. Ahogyan őseitekkel törvénykeztem Egyiptom pusztájában, úgy törvénykezem veletek - így szól az én Uram, az ÚR. Átterellek benneteket pásztorbotom alatt, és beveszlek a szövetség kötelékébe. Megtisztítlak benneteket az ellenem lázadóktól és hitszegőktől; és kivezetem őket abból az országból, amelyben jövevények voltak, de Izráel földjére nem fognak bemenni. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR!” (32-38. vers).

Isten tehát azt mondja, hogy visszatér majd azon a napon – ami egyelőre még jövő idő. Isten áttereli majd őket pásztorbotja alatt, és szövetségre lép velük. Isten munkálkodni fog bennük, beviszi őket a földre és megáldja. Uralkodik majd fölöttük, a nép pedig újra elkötelezi magát Isten mellett.

„Ti azért, Izráel háza - így szól az én Uram, az ÚR -, kövessétek csak mindnyájan bálványaitokat, és tiszteljétek őket! De majd egyszer hallgatni fogtok rám, és többé nem gyalázzátok meg szent nevemet ajándékaitokkal és bálványaitokkal. Mert szent hegyemen, Izráel magas hegyén - így szól az én Uram, az ÚR -, ott fog tisztelni engem Izráel egész háza, mindnyájan azon a földön. Ott gyönyörködöm majd bennük, és oda hozatom veletek felajánlásaitokat, az első termés áldozatát, és mindazt, amit nekem szenteltek. Gyönyörködöm bennetek, mint a kedves illatú áldozatban, amikor kivezetlek a népek közül,” – erre akkor kerül sor, amikor Krisztus visszatér, újra egybegyűjti népét a földön, és újra saját népévé fogadja őket –

„és összegyűjtelek azokból az országokból, amelyekbe szétszóródtatok, és a népek szeme láttára bebizonyítom rajtatok, hogy szent vagyok. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, amikor beviszlek benneteket Izráel földjére, abba az országba, amelyről fölemelt kézzel tettem esküt, hogy őseiteknek adom. Ott majd visszagondoltok arra, hogyan éltetek, és mi mindent tettetek: hogyan tettétek magatokat tisztátalanokká. Akkor megundorodtok magatoktól, olyan sok gonoszságot követtetek el” (39-43. vers).

Zakariás könyvében ezt olvassuk: *„Rátékitenek arra, akit átdöftek, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak” (Zak. 12:10).*

Ó, amikor rádöbbennek, mit tettek! Ó, amikor rádöbbennek, hogy elutasították a Messiást! Sírva fakadnak majd, de a látvány mégis csodaszép lesz, mert a megbánás könnyeit hullatják, Isten pedig helyreállítja életüket és régi dicsőségüket.

„Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. Az én nevemért, nem pedig a ti gonosz életetek és romlott tetteitek szerint bánok így veletek, Izráel háza! - így szól az én Uram, az ÚR” (44. vers).

21. fejezet: *„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia, vesd tekintetedet déli irányba, mondj szózatot dél felé, és prófétálj a déli vidék erdeje ellen! Ezt mondd a délen fekvő erdőnek: Hallgasd meg az ÚR igéjét! Így szól az én Uram, az ÚR: Én tüzet gyújtok benned, és az megemészt benned minden zöldellő fát és minden kiszáradt*

fát. Nem alszik el a lobogó láng, és megperzselődik benne minden arc déltől északig. És látni fogja minden élő, hogy én, az ÚR, gyújtottam fel, nem is fog elaludni! Én azonban ezt mondtam: Ó, Uram, URam! Ők azt mondják rólam: Ez folyton példázatokat mond!” (1-5. vers).

„Uram, már most is a szememre vetik, hogy állandóan példázatokban beszélek! Ha még ezt is elmondom nekik, tényleg megharagszanak!”. Isten ebben a példázatban Jeruzsálem leégését prófétálja meg. Ez az utolsó prófécia, ami Jeruzsálem lerombolásának hírére megelőzi. Miután megérkezik a hír a babiloni fogságba, hogy Jeruzsálem elesett, az emberek pedig szembesülnek vele, új prófécia következnek a további fejezetekben.

Az Úr áldjon és erősítsen benneteket ezen a héten! Kenjen fel benneteket az Úr Szentlelkével, hadd világíthasson az Úr szépsége rajtatok keresztül.

Öntse ki rátok az Úr Szentlelkét, hogy erőteljes bizonyosság lehessetek a körülöttetek élőknek Isten kegyelméről és szeretetéről!

Jézus nevében, ámen.

EZÉKIEL KÖNYVE

21-25. FEJEZET

Isten prófétái gyakran színes egyéniségek voltak, és mivel az emberek gyakran oda sem figyeltek Isten üzenetére, ezért a próféták különféle módokon megpróbálták magukra vonni az emberek figyelmét és felkelteni érdeklődésüket. És amikor ez sikerült, hirdetni kezdték az embereknek Isten üzenetét.

A 21. fejezetben is azt látjuk, hogy Ezékiel sokféle módon igyekszik magára vonni az emberek figyelmét.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia, vesd tekintetedet déli irányba, mondj szózatot dél felé, és prófétálj a déli vidék ereje ellen!” (1-2. vers).

Ez a prófécia Izráel földje ellen szól és Jeruzsálem ellen

„Ezt mondd a délen fekvő erdőnek: Hallgasd meg az Úr igéjét! Így szól az én Uram, az Úr: Én tüzet gyújtok benned, és az megemészt benned minden zöldellő fát és minden kiszáradt fát. Nem alszik el a lobogó láng, és megperzselődik benne minden arc déltől északig. És látni fogja minden élő hogy én, az Úr, gyújtottam fel, nem is fog elaludni! Én azonban ezt mondtam: Ó, Uram, Uram! Ők azt mondják rólam: ez folyton példázatokat mond!” (3-5. vers).

„Ezért így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia, vesd tekintetedet Jeruzsálem felé, mondj szózatot a szent helyekről, és prófétálj Izráel földje ellen! Mondd Izráel földjéről: Így szól az Úr: Én rád támadok, kihúzom kardomat hüvelyéből, és kiirtok belőled igazat és bűnöst. Mivel ki akarok irtani belőled igazat és bűnöst, azért jön ki kardom hüvelyéből mindenki ellen déltől északig. Akkor majd megtudja mindenki, hogy én, az Úr, húztam ki kardomat hüvelyéből: nem is tér az vissza! Te, emberfia, sóhajtozz! Roskadozó derékkal, keservesen sóhajtozz a szemük láttára!” (6-11. vers).

Ezen a ponton Isten kivonta kardját Jeruzsálem ellen, Ezékielnek pedig azt mondja, roskadozó derékkal kezdjen keservesen sóhajtozni.

„Ha majd megkérdezik tőled, hogy miért sóhajtozol, így felelj: Egy hír miatt, amely ha ideér, megdermed minden szív, elerőtlenedik minden kéz, elcsügged minden lélek, és minden térd vizes lesz. Íme, eljön és beteljesül! – így szól az én Uram, az Úr” (12. vers).

Ezékiel tehát azt az utasítást kapja, hogy kétrét görnyedve kezdjen el keservesen sóhajtozni, amíg meg nem kérdezik tőle, hogy miért sóhajtozik. Majd felelje azt, hogy a hír miatt, amely már úton van. Mert ha az ideér, akkor mindenki sóhajtozni kezd majd, amikor meghallja, hogy Jeruzsálem romokban hever, és sokan meghaltak. Sok ember családjá még Jeruzsálemben lakott, és hamarosan hozzájuk is eljut a hír, hogy családjuk nincs többé.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia, prófétájl, és mondd meg! így szól az én Uram: Ezt mondd: Kard, kard! Ki van köszörülve, ki is van fényesítve! Ki van köszörülve, hogy vadul mézároljon, ki van fényesítve, hogy villámokat szórjon. Örüljünk-e annak, hogy fiamnak királyi pálcája van, mikor minden fa megveti? Odaadta azt, hogy kifényesítve kézbe fogják. Kiköszörült, kifényesített kard ez, arra való, hogy gyilkos kézbe adják. Kiálts és jajgass, emberfia, mert ez történik népemmel, Izráel minden főrangú emberével: kardélre hányják őket népemmel együtt. Azért fájdalmadban verd a melledet! Mert megvult a próbatétel, de mit ér az? Ha van is még királyi pálca, megvetett az, nem marad meg! – így szól az én Uram, az Úr” (13-18. vers).

A sóhajtozás átcsap jajgatásba és kiabálásba, amivel Ezékiel magára vonja az emberek figyelmét. Ekkor az Úr kardjáról beszél nekik, amit Isten kivon Jeruzsálem ellen. Isten felvonul Jeruzsálem ellen, hogy megítélje a népet – az ítéletet pedig a babiloniak hajtják végre.

„Te azért, emberfia, prófétájl! Csapd össze a kezedet” – most pedig elkezd tapsolni – „Kétszeres, sőt háromszoros erejű lesz a kard: sebeket osztó kard ez, nagy öldöklésnek a kardja, amely ott jár közöttük. Azért, hogy kétségbeessék a szív, és sokan elessenek, minden városkapu ellen öldöklő kardot küldtem. Arra készült, hogy villámokat szórjon, ki van fényesítve, hogy öldököljön. Vágj élesen jobb felé, fordulj,

és vágj bal felé, amerre csak fordítanak! Akkor én is összecsapom a kezemet, és lecsillapul lángoló haragom! Én, az Úr, szóltam!” (19-22. vers).

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Te, emberfia, rajzolj magad elé két utat, amelyen feljön Babilónia királyának kardja: egy országból induljon ki mindkettő! Azután faragj útjelzőt, a város felé vezető út elágazásához faragd! Rajzolj utat, amelyen jön a kard” –szó szerint a nyílvevő – „Rabbat-Ammón” – ez volt az ammóniak fővárosa – „ellen, meg Júda és a megerősített Jeruzsálem ellen! Mert odaáll Babilónia királya a válaszótra, a két út elejére, hogy jósoldasson, megrázza a nyilakat, megkérdezza a bálványokat, megnézze a májat” (23-26. vers).

Ezekkel a módszerekkel próbálták az emberek megtudni Isten akaratát. Amikor Nebukadneccar két út elválasztási pontjához érkezett, azon tanakodott, vajon melyik utat válassza. Az egyik út az ammóniak fővárosába vezetett, a másik pedig Jeruzsálembe. Vajon melyik várost támadja meg? Kérdezzük meg az Isteneket! Fogtak tehát két nyílvevőt, az egyikre Jeruzsálem nevét vésték, a másikkra Rabbat-Ammónét, berakták egy zsákba, majd kihúztak egyet. Amelyek város neve szerepelt a kihúzott nyílvevőn, azt a várost támadták meg, az eredményt pedig az istenek akarataként értelmezték. Vagy fogtak például egy bárányt, levágták, kivágták a máját és a májon húzódó vonalak alapján döntöttek abban, hogy melyik irányba induljanak. Erre utal a fenti igevers is: megrázták a nyilakat, vagy megnézték a májat.

Ezékiel tehát el kellett mesélje a népnek, hogy Nebukadneccar egyszercsak válaszótra elé került, és döntenie kellett, hogy melyik város ellen vonuljon harcra.

„A jóslat jobb felé, Jeruzsálem felé mutat. Faltörő kosokat helyez el, gyilkos parancsra nyitja a száját, nagy harci kiáltást hallat, faltörő kosokat helyez el a kapukkal szemben, sáncot emeltet, és ostromgépeket építtet. De ők ezt hiábavaló jósoldatásnak tartják, esküvel is bizonygatják. Az Úr majd emlékezteti őket bűnükre, és megfogja őket. Ezért így szól az én Uram, az Úr: Mivel emlékezetben marad bűnötök, lelepleződik hűtlenségetek, és kiderül, hogy minden tettetek vétkes volt: mivel ez emlékezetben marad, kézre kerültök! Neked pedig, te gyalázatos bűnös, Izráel fejedelme, akinek eljön a napja az utolsó büntett idején, ezt mondja az én Uram, az Úr: Félre a süveggel, le a koronával! Nem marad úgy, ahogyan most van!

Legyen a magas alacsony, és legyen az alacsony magas! Rommá, rommá, rommá teszem, amilyen még nem volt ez, míg majd eljön, akié az ítélet, mert neki adom!" (27-32. vers).

Bámulatos prófécia ez Ezékiel könyvében, ami egészen napjainkra, sőt a jövőbe mutat.

„Neked pedig, te gyalázatos bűnös, Izráel fejedelme” – ez a prófécia Cidkijjá ellen szól, aki az utolsó király Izráelben, amíg el nem jön az igaz király. A prófécia azonban kettős értelmet hordoz, mert a gyalázatos bűnös, Izráel fejedelme nem más, mint az Antikrisztus az utolsó időkben.

„Akinak eljön a napja az utolsó büntett idején”- ez szó szerint a büntettek végének napját jelenti, vagyis az utolsó időket, amikor megjelenik az Antikrisztus, akit messiásként üdvözöl majd a zsidó nép, és bizonyos értelemben imádják majd őt és megváltójukként emlegetik.

Jézus így szólt a zsidókhöz: *„Én az atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be, ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok”* (János 5:43). Dániel könyvében azt olvassuk, hogy eljön a népek fejedelme, az Antikrisztus, aki szövetségre lép Izráel népével, de az utolsó hétéves időszak közepén megjelenik majd az Úr templomában a pusztító utálatosságként.

Ez a vezető, aki hamarosan megjelenik majd a színen – akit az Ige a kárhozat fiaként, a törvénytpróként, a fenevadként, illetve az Antikrisztusként emleget -, nagy hatalommal és káromló szavakkal jelenik meg, átveszi az európai államok közösségének irányítását, szövetségre lép Izráellel, és kezdetben Izráel messiásaként üdvözli. Ha ma ellátogatsz Izraelbe, saját maga is megbizonyosodhatsz róla, hogy mennyit beszélnek az emberek a messiásról. Úgy érzik, hogy hamarosan eljön. Néhány nagy tiszteletnek örvendő rabbi meg is jövendölte, hogy a messiás hamar el fog jönni, az emberek pedig rendkívül izgatottan várják.

De azt is hozzáteszik, hogy ők nem Isten fiát várják mint messiást, mert nem hiszik, hogy a messiás Isten fia lesz. Szerintük hús-vér ember lesz, ahogy például Mózes is hús-vér ember volt.

Mózes így szól: *„Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened, az Úr, olyant, mint én, őreá hallgassatok!”* (5Mózes 18:15). Mózes a Messiásról prófétált. A zsidó nép azonban úgy véli, hogy a messiás egyszerű ember lesz, mint Mózes, nem pedig Isten fia. Kérdezzétek meg tőlük, miből fogják majd tudni, hogy ő a messiás? Ők pedig azonnal rávágják: *„Abból, hogy segít nekünk újjáépíteni templomunkat!”*.

Tehát a zsidó nép nagyon várja azt a férfit, aki egyszer csak megjelenik és segít megépíteni a templomot. Dániel azt is elárulja nekünk, hogy szövetségre lép majd velük – ez a szövetség is biztosan a templomépítéshez kapcsolódik majd. Az ehhez kapcsolódó lenyűgöző próféciahoz pár héten belül érünk Ezékiel könyvében!

Meg kell mondjam, Ezékiel egyre izgalmasabb, minél inkább a vége felé közeledünk. Izráel történetével kezdődik, majd szépen kronológiai sorrendben halad tovább, rátér arra, ami napjainkban történik, illetve ami tavaly, és az elmúlt pár évben történt, majd azzal folytatja, amire jövőre és az elkövetkező pár évben kerül sor. Kitér a templom megépítésére, ami hamarosan bekövetkezik, leírja a templom méreteit, majd egy érdekes kijelentést tesz a templomról, ami szerintem egy rendkívül fontos prófécia. De erről bővebben majd akkor, ha odaértünk!

Itt azonban Ezékiel egy gyalázatos, bűnös ember megjelenését jövendöli meg, akinek eljön a napja az utolsó büntett idején.

„Ezt mondja az én Uram, az Úr: Félre a süveggel, le a koronával!”.

Ez a férfi a Sátántól kapja tekintélyét és hatalmát. Lelki vezetőként jön Izraelbe – olyan értelemben, hogy amikor megköti a zsidó néppel a templom újjáépítéséhez kapcsolódó szövetséget, az emberek izgatottan nyugtázzák, hogy ez az ember elhozta a legegyszerűbb választ a templomépítési problémájukra, ezért aztán messiásukként ünneplik őt.

Ő olyan megoldást talál a problémára, amely sem a muzulmánokat nem dühíti, sem a muszlim világot. Megoldása zseniális lesz. Zsenialitásával pedig az egész világot maga mögé állítja, mert olyan megoldást hoz, mely egyszerű, mégis gyakorlatias és könnyen megvalósítható, így minden fél elégedett lehet.

Isten azt kiáltja, vegyék el tőle a süveget, a papi viseletet, mert ő hamis messiás, és nem az igaz pap, aki eljön – nem az igaz király. Le a süveggel, le a koronával!

„Nem marad úgy, ahogyan most van! Legyen a magas alacsony, és legyen az alacsony magas! Rommá, rommá, rommá teszem, amilyen még nem volt ez, míg majd eljön, akié az ítélet, mert neki adom!” –

Amikor tehát Jézus Krisztus visszatér, elpusztítja majd ezt a törvénytípót a szájából kijövő éles karddal, majd odaül Dávid trónjára, és ő lesz a királyok Királya és az urak Ura. Ő hozza majd el a dicső királyság korát.

A zsidó nép tehát kezdetben hamis reményeket táplál majd, mert ebben a férfibe kapaszkodik. Az Igében azt olvassuk, hogy mivel népe nem akarta elhinni az igazságot, Isten kiszolgáltatta őket *„a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak”* (2Thessz. 2:11). Olyan hatalma lesz ennek a férfinak, olyan kisugárzása, és olyan csodái, hogy az egész világot megtéveszti, a választottak kivételével. Pedig ha lehetne, még őket is megtévesztené.

A választottak ebben az esetben nem az egyházat jelentik, hanem Izráel választottait, a 144 000 embert, akit Isten kiválaszt, pecséttel jelöl meg, és megőriz a nagy nyomorúság idején. Ez az ember, akit messiásként üdvözölnek, a hamis csodákkal bűvöli el az embereket. *„Nem marad úgy, ahogyan most van! Legyen a magas alacsony, és legyen az alacsony magas! Rommá, rommá, rommá teszem, amilyen még nem volt ez, míg majd eljön, akié az ítélet, mert neki adom!”.*

A Jelenések 5-ben egy könyvet látunk a trónuson ülő jobb kezében – Isten kezében. A könyv *„belül és kívül teleírva, hét pecséttel lepecsételve, és láttam egy erős angyalt, aki hatalmas hangon hirdette: Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje a pecségeit?”* (Jel. 5:1-2.).

A lepecsételt könyv a föld birtoklevele, a kérdés pedig lényegében így szól: „Ki méltó arra, hogy visszaszerezze a földet Istennek?”. A föld eredetileg Istené volt, majd Isten az embernek adta, az ember pedig a Sátán kezére játszotta. A világot most a Sátán irányítja – ő uralkodik felette. Jézus viszont eljött, hogy visszavásárolja a földet Istennek. Nem erőszakkal, hanem tulajdon vérével. Az igaz halt meg a bűnösért.

„Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt azáltal, hogy mindenki vétkezett. (...) Mármost, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává” (Róma 5:12,18).

A mennyben tehát elérkezett a visszavásárlás, a megváltás ideje. Isten kezében ott a könyv – ki méltó arra, hogy átvegye a könyvet és feltörje a pecséteteket? János keserves sírásra fakadt, mert senki nem bizonyult méltónak. Ekkor a vének közül egyik odalépett hozzá, és így szólt: *„Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, a Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét. És láttam, hogy a trónus és a négy élőlény közelében, a vének között, ott áll a Bárány: olyan volt, mint akit megöltek (...) A Bárány odament, és átvette a könyvet a trónuson ülő jobb kezéből” (Jel. 5:5-7).*

Akkor a huszonnégy vén, kezükben aranycsésze tele füstölőszerrel, a szentek imádságaival, melyeket felajánlottak Istennek, és új éneke énekeltek: *„Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből, és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön” (Jel. 5:9-10).*

Jézus a törvényes király. Eljön, megdönti a Sátán hatalmát, és uralkodni fog. Nem a Sátán uralkodik többé, mert őt megkötözik, és levetik a mélységbe. Akkor majd a törvényes király uralkodik, mi pedig megláthatjuk, hogy milyennek szánta Isten eredetileg a világot, amikor Ádámot megteremtette és a földre helyezte. Láthatjuk majd, ahogy megújul és meggyógyul a világ – és az Éden kertjének szépségét ölti ismét magára.

Egy olyan föld képe tárul majd elénk, melyben az igazság uralkodik, és eltűnik minden betegség: senki nem lesz világtalan, mozgásképtelen, vagy torzszülött. A földet igazság borítja majd, ahogy a víz borítja a tengert. Nem lesznek sivatagok, és nem támad hurrikán: gyönyörű, élettől kicsattanó lesz a föld. Olyan, amilyenek Isten eredetileg is tervezte. Mi pedig vele élünk majd itt a földön ezer éven át. Dicső nap lesz az!

Érdekes azonban, hogy itt az Ezékielben szereplő prófécia alapján addig nem lesz több király Izráelben, amíg el nem jön az igaz király. Jézus Krisztus eljöveteleig már senki nem viseli a koronát. Érdekesnek találom, hogy amikor a zsidó nép visszatért a babiloni fogságból, nem alapítottak újra királyságot, és nem kentek fel egy új királyt. A királyság Cidkijjával véget ért.

Azt is érdekesnek tartom továbbá, hogy amikor a zsidók 1948-ban visszatértek földjükre, nem a monarchiát választották államformaként, pedig ez az ő hagyományos államformájuk.

Addig pedig nem is lesz új király Izráel élén, amíg el nem jön a törvényes, igaz király, Jézus Krisztus – a királyok Királya, és az urak Ura.

A 21. fejezetben tehát egy Jézus Krisztusra vonatkozó csodaszép próféciát találunk.

„Te, emberfia, prófétálj, és mondd meg! Ezt mondja az én Uram, az Úr az ammóniakról” – emlékezzünk csak, hogy a két nyílvevő közül a egyik az ammóniak fővárosának nevét viselte – „és gyalázkodásukról: így beszélj: Kard, kard! – amely ki van húzva, hogy öldököljön, ki van fényesítve, hogy megsemmisítsen és villámokat szórjon! Mivel téged hiábavaló látomásokkal és hazug jóslatokkal ámítanak, hogy odatesznek téged a gyalázatos bűnösök nyakára, akiknek eljön a napja az utolsó büntett idején: térjen vissza a kard hüvelyébe! Teremtésed helyén, származásod földjén ítélekem fölötted!” (33-35. vers).

Ezek alapján tehát az ammóniak nem menekülhetnek, de Isten a népét is figyelmezteti, hogy ők sem menekülhetnek, mert Isten meg fogja ítélni őket, mégpedig szülőföldjükön.

Kiárasztom rád bosszús haragomat, viharként török rád haragom tűzével, vad indulatú emberek kezébe adlak, akik mesterei a pusztításnak. A tűz eledele leszel, véredet fölissza a föld, nem is fognak rád emlékezni! – Én, az Úr, megmondtam!” (36-37. vers). De hát miért tenne ilyet Isten?

A 22. fejezetben Isten elénk tárja mindazokat a bűnöket, melyekkel a nép magára vonta Isten ítéletét.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Akarsz-e ítélni, emberfia? Akarsz-e ítéletet mondani a vérontó város fölött? Akkor add tudtára minden utálatos tettét, és mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Ennek a vérontó városnak eljön az ideje, mert bálványokat készített a maga vesztére, és tisztátalan lett. A vér, amelyet kiontottál, vétkessé tett, és bálványaid, amelyeket készítettél, tisztátalanná tettek. Te vagy az oka, hogy közel van már a napod, elérteztél esztendeid végéhez. Ezért gyalázatossá teszek a népek előtt, és csúffá teszek minden országban. Közel és távol levők csúfolni fognak téged, te rossz hírű, te sokat viszálykodó!” (1-5. vers).

Azért sújtja őket ítélet, mert bálványokat imádtak, és meggyilkolták tulajdon gyermekeiket, feláldozva őket a pogány isteneknek.

„Íme, Izráel fejedelmei közül mindegyik annyi vért ontott, amennyit csak bír” – a fejedelmek tehát velejéig romlottá váltak – „Apát és anyát ócsároltak országodban, a jövevényt zsarolták, az árvát és az özvegyet nyomorgatták” (6-7. vers).

A fejedelmek nem bántak igazságosan a néppel – hanem inkább elnyomták az idegent, az árvát, az özvegyet, és kihasználták a gyengét.

„A szent dolgokat semmibe vetted és a nyugalom napjait meggyaláztad. Rágalmakat terjesztettek országodban, hogy vért onthassanak, a hegyeken bemutatott áldozatból ettek, galád dolgokat követtek el. A fiúk apjuk feleségével háltak. Erőszakoskodtak a tisztulásban levő nővel” (8-10. vers) – pedig egy menstruáló nővel nem szabadott volna szexuális kapcsolatra lépniük, mégis megtették.

„Volt, aki a más feleségével követett el utálatos dolgot, volt, aki a saját menyét gyalázta meg galádul, olyan is volt, aki a húgával, saját apja leányával

erőszakoskodott” – vagyis vérfertőzésre, házasságtörésre paráználkodásra is sor került közöttük –

„Hagyták magukat megvesztegetni országodban, hogy vért onthassanak” – gyilkosokat béreltek – „Uzsort és kamatot szedtél,” – a kamat 20 százalékra szökkent, amez önmagában is bűncselekmény! - „nyerészkedtél embertársaidon, zsarolva őket, engem pedig elfelejtettél! – így szól az én Uram, az Úr” (11-12. vers).

Csak az tehet ilyet, aki megfélemezett Istenről. Hiszen ha valaki tudatában van Istennek, nem tudná mindezt megtenni. Ahhoz, hogy erre képesek legyünk, ki kell zárjuk Istent a tudatunkból. Ha azonban az emberek kizárják a tudatukból Istent, vajon a továbbiakban mi irányítja majd viselkedésüket? Mi lesz az erkölcsi mérce Isten helyett? Mi szerint állapítják majd meg, hogy mi helyes, és mi helytelen?

Mi történik akkor, ha kizárjuk Istent az emberek tudatából, és kijelentjük, hogy nincs Isten, vagy azt hirdetjük, hogy Isten olyan távol áll teremtményeitől, hogy egyáltalán nem törődik velünk. Akkor azt csinálunk, amit csak akarunk.

Ha viszont minden embernek önkényesen magának kell kitalálni minden egyes esetben, hogy mi a helyes és mi a helytelen, és magának kell eligazodnia ebben a kusza világban, és senki semmiért nem felel Istennek, akkor Pandóra szelencéjét nyitjuk meg. Akkor kinek állna jogában azt mondani a másik tettéről, hogy ez helytelen?

Néhány pszichológus arról irt cikket a Time magazinban, hogy a vérfertőzéses kapcsolat egy teljesen egészséges gyakorlat, sőt, még bátorítják is a szülőket, hogy létesítsenek szexuális kapcsolatot gyermekeikkel már két, vagy három éves korukban, hogy a szeretet egy újabb dimenzióját is megérthessék.

De ha minden relatív, ha nincs Isten, akkor ugyan ki mondhatná, hogy helytelen az embernek szexuális kapcsolatra lépnie gyermekével. Akkor ki mondhatná, hogy a házasságtörés, vagy a paráználkodás helytelen? Vagy épp a magas kamat, vagy egy gyilkos felbérzése? Mi lenne a mérce?

Ha Istent kizárjuk a képből, akkor elszabadul a pokol – és az ember hirtelen mindent megtehet, amit csak akar. Isten az iménti igeversben rámutat a probléma gyökerére: az emberek megfélemeztek róla. Pedig veszélyes dolog félretolni Istent. Veszélyes

dolog kiszorítani Istent az oktatási rendszerből. Veszélyes dolog az, amikor az iskolában többé senki nem beszélhet Istenben vetett hitéről.

Mi történik? Még inkább elmélyítjük azt a káoszt, ami egyébként is óriási méreteket ölt a világban. Szelet vetettünk, és most vihart aratunk – ahogy Hóseás próféta fogalmaz. Épp most aratjuk a világi humanizmus eredményeit, amelyet oktatási rendszerünkre is rákényszerítettek. Valószínűleg már túl késő ahhoz, hogy a folyamatot visszafordítsuk. A kocka el van vetve. Nem tudom, hogyan tudnánk visszafordítani. Egyedül Isten képes rá – az emberek közbenjáró imádságán keresztül.

Érdekes, hogy amikről ebben a próféciában olvasunk, pontosan azt tapasztalhatjuk ma is Izraelben: az emberek megfeledkeztek Istenről. Hiszen ha nem feledkeztek volna meg róla, ha Isten még ott dobogna a szívükben, nem tudnák megtenni mindezeket a dolgokat.

„Azért én összechapom a kezemet nyereszkeséged miatt, amelyet elkövettél, és a vérontás miatt, amelyet országodban elkövettek. Lesz-e elég bátorságod, lesz-e elég erőd akkor, amikor majd elbánok veled? Amit én, az ÚR, mondok, azt meg is teszem! Elszélesztelek majd a népek közé, és szétszórlak az országokba; véget vetek országodban a tisztátalankodásnak! Gyalázatos leszel a népek előtt. Akkor megtudod, hogy én vagyok az ÚR” (13-16. vers).

„Akkor megtudod, hogy én vagyok az ÚR” – ez a kifejezés gyakran megismétlődik Ezékiel könyvében.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Izrael háza salakká lett számomra: a réz, az ón, a vas és az ólom a kemencében ezüstsalakká lett. Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Mivel mindenestül salakká lettetek, összegyűjtelek benneteket Jeruzsálemben. Ahogyan összegyűjtik az ezüstöt, a rezet, a vasat, az ólmot és az ónt a kemencébe, és tüzet fűjtatnak alatta, hogy megolvasszák, úgy gyűjtelek össze benneteket lángoló haragomban, kemencébe raklak és megolvasztalak benne. Összeszedlek benneteket, rátok fúvok haragom tüzével, és megolvasztalak benne. Ahogyan megolvad az ezüst a kemencében, úgy olvadtok meg

Jeruzsálemben. Amikor kitöltöm rajtatok haragomat, akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR” (17-22. vers).

Érdekes, hogy amikor Mózes ötödik könyvében Mózes megjövendöli, hogy a zsidók földjükre érkezve elfordulnak Istentől, hozzáteszi, hogy akkor majd éhség gyötri és láz emészti őket (5Mózes 32:24). Itt pedig azt mondja Isten, hogy megolvasztja majd őket egy kemencében, ahogy az ezüstöt, a rezet és a vasat.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia, mondd meg ennek az országnak: Tisztátalan föld vagy, amely nem kapott esőt a harag napján! Prófétái összeesküvést szőnek,” – a próféták is velejéig romlottak voltak, hazudtak az embereknek - „olyanok, mint az ordító, ragadozó oroszlán: embereket esznek, kincset és drágaságot harácsolnak, sok asszonyt tesznek özvegyé” (23-25. vers).

Ezek a próféták haszonlesők voltak, egyre több és több pénzt próbáltak kicsikarni az emberekből.

Ma is élnek hozzájuk hasonló emberek, akik úgy tesznek, mintha Isten folyamatosan pénzsűkében lenne: „A szolgálatnak kezd elfogyni a pénze. Ajjaj! Mentsétek meg Istent még ezen a héten, máskülönben a jövő héten biztosan csődöt jelent!”.

Ezek a próféták is elszedték az özvegyek kincseit.

„Papjai erőszakot követtek el törvényemen, és meggyalázták szent dolgaimat. Nem tettek különbséget a szent és a közönséges között, nem tanítottak a tisztátalan és tiszta megkülönböztetésére. A nyugalom napjaival nem törődtek, és gyaláztatot hoztak rám” (26. vers).

Egy felmérés azt mutatta, hogy Amerikában a lelkészek mintegy 80 százaléka nem hisz pokol létezésében, nem hiszi, hogy az egy olyan hely, ahol a bűnösökre büntetés vár. 60 százalékuk egyáltalán nem hisz a pokol létezésében, 78 százalékuk pedig nem hisz a szeplőtelen fogantatásban. És akkor a feltámadásról még csak nem is beszéltünk!

Ennyi hitetlent találunk a szolgálatban. Ezek alapján persze nem meglepő, hogy az egyház halott. Ha semmit nem nyerünk vele, akkor miért mennénk? Ha nincs mit veszítenünk, miért kapcsolódnánk be?

A papok megszegték Isten törvényét, és Isten ellen fordultak. „Gyalázatot hoztak rám, mondja Isten”.

„Vezérei olyanok, mint a ragadozó farkasok: vért ontanak, embereket pusztítanak el nyereségvágyból” (27. vers) – megvesztegetés, mindenféle szörnyűség.

„Prófétái mázolják a habarcsot, hiábavalóságot látnak, hazugságokat jósolgatnak nekik, amikor ezt mondják: 'Így szól az én URam, az ÚR...' - pedig az ÚR nem szól”

Mindezt Isten nevében teszik. Pénzt csikarnak ki az emberekből Isten nevében, mondván, így szól az Úr. Hány hasonló emailt kaptam már én is: „Az Úr ma téged helyezett a szívemre, és egy különleges üzenetet szeretne küldeni neked rajtam keresztül. Szeretné, ha most leülnél, és utalnál nekem egy kis pénzt...”. „Így szól az Úr, támogass engem, hogy megvehessem azt a luxusvitorlást!”.

„Az ország népe szívtelenül zsarol, és lelketlenül rabol, a nyomorultat és a szegényt elnyomják, a jövevényt pedig törvénytelenül zsarolják” – de mindezek közepett Isten azt mondja – „Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállana a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam” (29-30. vers).

Az Úr irgalmas. Türelmes. De ítéletét nem tartja vissza örökre. Más szóval tehát, eljön az a nap, amikor Istennek ítéletet kell hirdetni – bár nem szívesen teszi, mégis meg kell tegye.

Itt is azt látjuk viszont, hogy a perverz gyakorlatok káoszában Isten még mindig próbál okot találni arra, hogy irgalmat adhasson és megbocsáthasson. Isten oltalmazza népét.

Jób könyvében épp erre panaszkodott a Sátán. „Az Úr megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az Úrnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. Erre ezt mondta az Úr a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálmat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat.

A Sátán így felelt az Úrnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! Hiszen te oltalmazod őt, a házát és mindenét, amije csak van!” (Jób 1:7-9).

„Egy ujjal sem érhetek hozzá, mert te oltalmazod!” – panaszkodja a Sátán. „Persze hogy szeret és szolgál, amikor megáldottad és gazdaggá tetted! Ki ne tenné? De ha lebontod a köré épített védőfalat, majd meglátod, hogy átkozni fog!

Isten tehát egy védőfalat emelt népe köré. A bűn azonban lerombolja a falat, Isten pedig keresi azt a valakit, aki újra megépíthetné azt.

Az emberek elidegenedtek Istentől. Ő pedig olyan embert keres, aki odaállna a résre. Jézus azért jött el, hogy odaálljon értünk a résre. Ő megbékített bennünket Istennel tulajdon vére által.

„Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállana a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam” – mondja Isten. „Nem találtam olyan embert, egy közbenjárót, aki miatt ne kelljen elpusztítsam ezt a földet.

„Ezért kitöltöm rajtuk dühömet, megsemmisítem őket haragom tüzével, fejükre olvasom tetteiket! - így szól az én Uram, az ÚR” (31. vers) –

Nincs több irgalom, elérkezett az ítélet ideje. Elérkezett az idő, hogy learassák tetteik következményeit. Ha megfigyeljük, milyen állapotba került Izráel, és mivel vonta magára Isten ítéletét, ma ugyanezt látjuk. A történelem ismétli önmagát.

Az alapelvek még mindig ugyanazok: Isten most is irgalmas, és most is olyanokat keres, akik felépítenék a falat és odaállnának a résre Isten szíне elé, hogy a népnek ne kelljen elpusztulnia. És bár Isten egyelőre visszatartja ítéletét, az ítélet napja mégis el fog jönni.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Volt két asszony, egy anyának a lányai. Ezek paráználkodtak Egyiptomban, már ifjúkorukban paráznák voltak. Ott nyomkodták a mellüket, ott szorongatták szűzi keblüket. Az idősebbik neve Oholá volt, a húgáé Oholibá” –

Az Oholá sátrat jelent, az Oholibá pedig szó szerint annyit, hogy benne van sátra. A példázat magyarázatából megtudhatjuk, hogy az egyik testvér nem más,

mint Samária, vagyis az északi királyság, melynek lakói előbb fordultak Isten ellen, és egyre mélyebbre süllyedtek a bálványimádásban.

Amikor az északi királyságban Jeroboám került trónra, Bételben és Dánban aranyborjút állíttatott fel, majd így szólt: „Ezek az isteneitek, akik kihoztak benneteket Egyiptomból. Őket imádjátok!”. Jeroboám tehát bevezette az országban az aranyborjak imádatát, később pedig a Baal, illetve Molok imádatát.

Az asszírok és a környező népek mindenféle isteneit kezdték imádni, miközben elfordultak az igaz élő Istentől. Más istenekkel paráználkodtak ahelyett, hogy az Urat imádták volna. Isten ezért az asszírokon keresztül pusztította el az északi királyságot.

Az északi királyság bukása után az ember azt gondolná, hogy Júda, a déli királyság, a fiatalabb testvér tanult nővére hibáiból. Júda Oholibának felel meg, ami annyit jelent: benne van sátra. Ez arra utal, hogy a szentély, az imádat helye Jeruzsálemben volt. Ahelyett azonban, hogy a déliek tanultak volna az északiak csúfos bukásából, ugyanazt tették, mint északi testvéreik. Sőt mi több, Áház király még el is látogatott Asszíriába – ezt meg is említi itt az Ige:

„Amikor látta ezt a húga, Oholibá, romlottabb lett nála, mert vágyra gerjedt, és még rútabb paráználkodást űzött, mint a nővére” (11. vers). Vágyra gerjedt az asszírok iránt.

A 2Királyok 16. fejezetében valóban arról olvashatunk, hogy Áház király ellátogat Asszíriába. Megpillantja az asszír isteneknek emelt oltárokat, tervrajzot készített róla, és elküldi a jeruzsálemi papoknak, hogy ugyanilyen oltárt építtessenek Jeruzsálemben is, mint amelyet az asszírok emeltek hamis istenüknek! Mire visszatért Jeruzsálembé, elkészült az oltár, a király pedig azon az oltáron kezdett el áldozatokat bemutatni. Erre utal ez az ígérés.

De nemcsak a asszírok istenét kezdték el imádni, hanem a babiloniak vallásával is megfertőzték magukat. Így még romlottabbá váltak, mint az északiak, mert még több hamis istennel paráználkodtak. Ezért Isten tőlük is ugyanúgy eltávolodott, mint testvérüktől.

Isten tehát ítéletet hirdet felettük, és megjövendöli a babiloniak érkezését, akik elbánnak majd velük.

„Megéreztetem veled féltékenységemet, ők pedig haragjukban elbánnak veled: orrodát, füledet levágják, ami pedig megmarad belőled, az fegyvertől pusztul el. Elviszik fiaidat és leányaidat, akik pedig megmaradnak, azokat tűz emészti meg. Lehúzzák rólad a ruhát, és elveszik ékszereidet” (25-26. vers).

„Véget vetek galádságodnak és Egyiptomban elkezdett paráználkodásodnak. Nem tekintesz rájuk, és Egyiptomra sem gondolsz többé! Bizony, ezt mondja az én Uram, az ÚR: Odaadlak azoknak a kezébe, akiket meggyűlöltél, akiktől megundorodtál. Gyűlöletükben elbánnak veled: elvesznek tőled mindent, amit szereztél, azután ott hagynak csupaszon, meztelenül, leleplezve parázna szemérmedet és galád paráznaságodat. Így bánnak veled, mert paráználkodtál a népekkel, és tisztátalanná tetted magadat bálványainkkal. Nénéd útján jártál, ezért az ő poharát adom a kezébe!

Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Ki kell innod nénéd poharát, a mélyet és öblöset; kinevetnek és kigúnyolnak, mert sok fér bele! Részeg leszel, gyötrellemmel tele, szörnyű borzalom pohara nénédnek, Samáriának a pohara. Ki kell innod, ki kell ürítened! Még a cserepeit is rágni fogod, és téped a melledet. Megmondtam! - így szól az én Uram, az ÚR. Azért ezt mondja az én Uram, az ÚR: Mivel te elfelejtettél, és hátat fordítottál nekem, viseld hát galádságod és paráznaságod következményét! Ezt mondta nekem az ÚR: Emberfia! Akarsz-e ítéletet mondani Oholá és Oholibá fölött? Akkor add tudtukra utálatos tetteiket! Mert házasságtörők, vér tapad a kezükhöz; bálványainkkal követték el a házasságtörést, azoknak áldozták oda eledelül még a fiaikat is, akiket nekem szültek” (27-37. vers) – Molok és egyéb istenek izzó karján áldozták fel elevenen tulajdon gyermekeiket!

„Azt is megtették velem, hogy ugyanazon a napon tisztátalanná tették szentélyemet, és meggyalázták szombatjaimat. Mert levágták fiaikat bálványainknak, és még aznap elmentek szentélyembe, és meggyalázták azt: ezt tették” (38-39. vers) –

A tűzbe vetették csecsemőiket, vagy az istenszobrok izzó karján égették el elevenen, majd elmentek a templomba, és imádták Istent. Isten viszont kijelenti, hogy ki nem állhatja ezt – ez már túl sok.

Isten tehát megjövendöli az ítéletet, amelynek mindenképpen el kell jönnie Jeruzsálemre.

„Így szólt az ÚR igéje hozzám a kilencedik évben, a tizedik hónap tizedikén.” (1. vers)
–vegyük észre, hogy Ezékiel Babilonban van, és a kilencedik évben, a tizedik hónap tizedikén így szólt hozzá az Úr –

„Emberfia! Írd föl magadnak ezt a nevezetes napot, éppen a mai napot.” – írd föl magadnak: a kilencedik év tizedik hónapjának tizedik napja van –

„Babilónia királya éppen a mai napon indított támadást Jeruzsálem ellen” (2. vers) – ezen a napon kezdődött Jeruzsálem ostroma. Ezékiel ott van Babilonban, ott áll az emberek előtt, és lejegyzi ezt a dátumot.

Lapozzunk csak vissza a 2Királyok 25-höz, 1. vers: *„Uralkodásának kilencedik évében, a tizedik hónap tizedikén megérkezett Nebukadneccar, Babilónia királya egész hadseregével Jeruzsálem alá, és táborot ütött vele szemben, körülötte pedig ostromműveket építtetett”.*

Honnan tudta ezt Ezékiel? Hiszen abban az időben nem létezett telegráf és telefon! Sőt, a gyors, távolsági információközlés semmilyen formája sem létezett! Ezékiel felkelt, lejegyezte ezt a dátumot, majd kijelentette az embereknek, hogy ezen a napon kezdődött meg Jeruzsálem ostroma.

Csak Isten árulhatta ezt el neki! Hiszen gondoljunk csak bele, hogy abban az időben legalább két hétbe telt, amíg a hír expressz úton eljutott Jeruzsálemből Babilonba.

Ez újabb bizonyíték arra, hogy a Biblia szerzője valóban Isten!

„Mondj példázatot az engedetlen népről, és mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Tedd föl a fazekat, tedd föl, vizet is tölts belé! Rakj bele húsdarabokat, csupa jó darabokat, combot és lapockát, a legjava csontokkal rakd tele! A nyáj legjavából vedd azt, és rakj alá körben fát! Főzd a húsdarabokat, míg csak meg nem főnek a

csontok is benne! Ezzel azt mondja az én Uram, az ÚR: Jaj a vérontó városnak, e rozsdás fazéknak, mert a rozsdája nem megy le róla! Szedd ki belőle egyik darabot a másik után válogatás nélkül. Mert ott van benne a vér, melyet a csupasz kőre ontott, nem a földre öntötte, hogy a por betakarhatná, így keltett haragot, így indított bosszúra. Én is kiontom a vérét a csupasz kőre, hogy ne lehessen betakarni! Azért ezt mondja az én Uram, az ÚR: Jaj a vérontó városnak!” (3-9. vers).

Egy újabb jel: Ezékiel fogja a fazekat, felteszi a tűzre, vizet tölt bele, majd húsdarabokat rak a fazékba, és a vizet egyre csak forralja. Amikor megkérdezték tőle az emberek, hogy mit csinál, így kellett felelnie: „Ez történik éppen Jeruzsálem lakóival. El fognak pusztulni!”.

Korábban épp azt mondogatta a nép, hogy ők biztonságban vannak, őket nem emésztheti fel a tűz. Pedig Isten épp az ellenkezőjét jövendöli!

„Én, az ÚR, megmondtam, be is teljesedik, mert véghezviszem! Nem engedek, nem szánakozom, és nem könyörülök! Aszerint ítélek el, ahogyan éltél, és amit tettél! - így szól az én URam, az ÚR” – biztosra vehetjük, hogy ha Isten valamit kimond, az úgy is lesz. És amikor Isten valamit újra meg újra kihangsúlyoz, biztosak lehetünk benne, hogy az meg is történik.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Én most elveszem tőled hirtelen halállal azt, aki neked kedves” – elveszem ma a feleséged, meg fog halni – „de te ne gyászold, ne sirasd, könnyedet se hullasd!” (15-16. vers) – amikor meghal.

„Csak halkan sóhajtozz, ne gyászold úgy, ahogy a halottakat szokták! Tedd föl a fejdíszedet, és kösd a lábadra sarudat, ne takard el a bajuszodat, és ne edd a gyászolók kenyerét!” (17. vers) –

Akkortájt az a szokás járta, hogy az emberek gyászukban levették fejdíszüket, leoldották sarujukat, és fedetlen fejjel, mezítláb jártak-keltek.

„Ne takard el bajuszodat” – más szóval ne növessz szakállat. Abban az időben ugyanis az is a gyászoló férfi szakállt növesztett harminc napon át, majd leborotválta, és égő áldozatként felajánlotta az Úrnak. Isten azonban arra kéri, ne növessen

szakállt, ne takarja el bajuszát, és ne egye a gyászolók kenyerét. Abban az időben ugyanis csak egy bizonyos kenyérfajtát ettek, amikor gyászoltak.

Ezékiel azt az utasítást kapja, hogy felesége halálakor egyetlen hagyományos gyászolási módot se gyakoroljon.

„Elmondtam ezt reggel a népnek; estére meghalt a feleségem. Másnap reggel a kapott parancs szerint cselekedtem. Ekkor a nép ezt mondta nekem: Magyarázd meg, hogy mit jelent az, amit előttünk csinálsz! Ezt feleltem nekik: Így szólt hozzám az ÚR igéje: Mondd meg Izráel házának: Így szól az én Uram, az ÚR: Én most meggyalázottá teszem szentélyemet,” – vagyis a templomot le fogják rombolni - „erősségeket, melyre büszkék vagytok, amely nektek kedves, amely után vágyódtok;” –

A templom minden zsidó szemében gyönyörű volt. Salamon építette, és csodálatos volt az ő szemükben - *„fiaiátok és leányaitok pedig, akiket ott hagytatok, fegyvertől esnek el”* (18-21. vers). *„Azt fogjátok csinálni, amit én csináltam: nem takarjátok el bajusztokat, és nem eszitek a gyászolók kenyerét”* (22. vers) –

Más szóval, hamarosan hírt kaptok, hogy a templomot lerombolták, a gyermekeiteket pedig kardélre hányták, de ti ne gyászoljátok őket úgy, ahogy azt szokás. Ne takarjátok el bajusztokat, ne egyétek a gyászolók kenyerét!

„Nem fogtok gyászolni, sem sírni, hanem elsorvadtok bűneitek miatt, és csak sóhajtoztok egymás közt” (23. vers). A halottak helyett inkább önmagatokat gyászoljátok bűneitek miatt.

„Ezékiel pedig példa lesz számotokra: amit ő csinált, ugyanazt csináljátok ti is. Amikor ez bekövetkezik, akkor megtudjátok, hogy én, az ÚR, ÚR vagyok! Hozzád pedig, emberfia, azon a napon, amelyen elveszem tőlük erősségüket, ékességüket, amelynek örülnek, amely kedves nekik és amely után vágyódnak, meg a fiaikat és leányaikat, azon a napon egy menekült jön hozzád, hogy hírt hozzon neked. Azon a napon megnyílik majd a szád, beszélni fogsz a menekülttel, és többé nem kell hallgatnod. Intő jel leszel számukra, és megtudják majd, hogy én vagyok az ÚR” (24-27. vers).

Ezékiel tehát addig nem mondhatott semmit, amíg meg nem érkezett a hír, de utána többé nem kell hallgasson.

A 25. fejezetben Isten elkezd ki hirdetni ítéletét a környező népek felett. Elsőként az ammóniakat említi. Napjainkban Amman Jordánia fővárosa lett, neve az ammóniaktól származik.

Isten tehát a továbbiakban megemlíti az ammóniakat és a moábiakat, akiket ítélete sújt majd. Ezután az edómiakra terelődik a szó, vagyis dél felé haladunk – az edómiakhoz érve már Jordánia déli részénél járunk, majd következik Dedán, ami napjaink Szaúd-Arábiája. Isten tehát a következő ítéletet hirdeti a kor Izraellel szomszédos népei felett.

„Így szólt az ÚR igéje hozzám: Emberfia! Vesd tekintetedet Ammón népére, és prófétálg ellene! Ezt mondd Ammón népének: Halljátok az én Uramnak, az ÚRnak igéjét! Így szól az én Uram, az ÚR: Mivel hahotáztál, amikor szentélyemet meggyalázták, amikor Izráel földje elpusztult, és amikor Júda háza fogságba került,” (1-3. vers) –

Mert boldogan ünnepeltek, amikor hírt kaptak, hogy a szentélyt meggyalázták, az embereket pedig lemészárolták. Így volt ez akkor is, amikor Sadat, egyiptomi vezetőt meggyilkolták. Látjátok, nem sokat változtak azóta az emberek. Még mindig van bennünk egyfajta kegyetlenség.

„Azért én a keleten lakók birtokába adlak. Tábort vernek országodban, ott készítik el lakásukat, megeszik gyümölcsödét, és megisszák tejedet. Rabba” – ami az ammóniak fővárosa volt–, városát tevék legelőjévé teszem, Ammón földjét pedig juhok delelőhelyévé. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR! Bizony, ezt mondja az én Uram, az ÚR: Mivel tapsoltál kezeddél, dobogtál lábaddal, és megvetéssel, szívből örültél Izráel földjének a sorsán,” –amikor eljutott hozzájuk Jeruzsálem bukásának híre, táncra perdültek, ugráltak és tapsoltak örömben – „azért én kinyújtom a kezemet ellened, zsákmányul adlak oda a népeknek, kiirtalak a nemzetek közül, és kipusztítalak az országok közül. Megsemmisítelek, és majd megtudod, hogy én vagyok az ÚR” (4-7. vers).

Moáb ellen ezt mondja az Úr: *„Így szól az én Uram, az ÚR: Mivel Móáb és Széír azt mondja,” –vagyis Széír hegye a moábiak földjén –, hogy Júda háza is csak olyan,*

mint a többi nép,” – szintén nagy örömmel nyugtázták Júda pusztulását –, azért én most utat nyitok Móáb hegyoldalán a városok felé, végvárai felé, az ország díszei, Bét-Hajesimót, Baal-Meón és Kirjátaim felé. Utat nyitok a keleten lakók előtt Ammón népe felé is, és birtokukba adom. Nem is emlékeznek többé Ammónra a népek körében. Móáb fölött is ítéletet tartok, és majd megtudják, hogy én vagyok az ÚR (8-11. vers) – Isten tehát megmutatja a környező népeknek, hogy ki is ő valójában.

„Így szól az én Uram, az ÚR: Mivel Edóm kegyetlen bosszút állt Júda házában, és nagy bűnt követett el azzal, hogy bosszút állt rajta,” – amikor az ellenség megtámadta Júdát, és egyre nyilvánvalóbbá vált Júda bukása, az edómiak is támadásba lendültek, hogy zsákmányt gyűjthessenek, megadva Júdának a kegyelemdőfést –

Ezért - így szól az én Uram, az ÚR - kinyújtom a kezemet Edóm ellen, és kiirtok belőle embert és állatot. Romhalmazzá teszem, Témántól” – innen származott Jób egyik barátja, aki vigasztalni próbálta, keletről, Témánból – „Dedánig” – ez pedig nem más, mint Szaúd-Arábia – „fegyvertől esnek el” (12-13. vers).

„Népem, Izrael által állok bosszút Edómon, és ők lángoló haragom szerint bánnak el Edómmal. Akkor majd megtudják, hogy én bosszút állok! - így szól az én Uram, az ÚR. Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Mivel a filiszteusok bosszúból cselekedtek, és kegyetlen bosszút álltak, fennhéjázó lélekkel, örökös ellenségként pusztítva, azért ezt mondja az én Uram, az ÚR: Én kinyújtom kezemet a filiszteusok ellen, kiirtom a krétaiakat, és elpusztítom a tengerparton lakók maradékát. Nagy bosszút állok rajtuk, megfenyítem őket haragomban. Akkor majd megtudják, hogy én vagyok az ÚR, amikor bosszút állok rajtuk” (14-17. vers).

A továbbiakban Tírusz kerül terítékre. A Tírusz elleni próféciaiban az Ószövetség egyik leglenyűgözőbb prófeciáját találjuk. Meglátjátok, hogy amikor majd a Tírusz lerombolásáról szóló prófeciához érünk, ti is megdöbbenetek majd, micsoda pontossággal jövendölte meg Isten az eseményeket. Mégpedig azért, hogy felismerjük, ő az Isten.

Amikor pedig Tírusz királyához szól, a Sátán bukása előtti érdekes leírását olvashatjuk majd.

Egyre érdekesebb részek várnak ránk. Például az Egyiptom ellen szóló próféciaának is van mai vonatkozása. A következő héten tehát a 26. fejezettel folytatjuk!

Eszembe jut az az íge, amit korábban olvastunk: az Úr kereste és kutatta azt az embert, aki odaállna a résre az Úr színe elé, hogy ne kelljen elpusztulnia a népnek. De senkit sem talált. Ezért eljött Isten ítélete, és a népnek el kellett pusztulnia.

Ha eszembe jut, hogy milyen állapotok uralkodtak közvetlenül az ítélet előtt, megremegek, mert ezt látom ma is körülöttünk itt Amerikában. Vajon meddig tartja még vissza Isten az ítéletét? Mennyi időnk van még addig, amíg kiönti ítéletét az Egyesült Államokra? A választ egyedül Isten ismeri. De Isten addig is olyan férfiakat és nőket keres, akik odaállnak a résre az Úr színe elé az emberekért, és közbenjárnak értük. Az az imám, hogy Isten mindannyiunk szívéhez szóljon a közbenjáró imádságról, és indítson bennünket is imádságra. Élet-halál kérdése ez, a mi országunk szempontjából.

Isten áldjon benneteket mint gyermekeit, és tartsa kezét az életetekben!

Olyan jó tudni, hogy Isten nem haragra rendelt minket, így nem kell majd megtapasztalnunk Isten haragjának és ítéletének napjait, mert Jézus tulajdon vérével váltott meg bennünket. De nehéz szívvel gondolok mindazokra, akik nem ismerik Jézus Krisztust, akik az egyház elragadtatása után itt maradnak, és át kell menniük a nagy nyomorúság idején, amikor Isten kiönti a földre ítéletét. Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.

Az Ige azt írja, hogy ragadjuk ki őket a tűzből mint parázsló fadarabokat közbenjáró imádsággal, hogy megmeneküljenek az ítélettől, hogy szabaddá válhassanak a bűn hatalmától.

Isten áldjon benneteket! Ő formáljon benneteket közbenjáró imaharcosokká, és használjon az ő dicsőségére!

Jézus nevében, ámen.

EZÉKIEL KÖNYVE

26-30. FEJEZET

„A tizenegyedik évben, a hónap elsején” – Cidkijjá király uralkodásának 11. évében, vagyis i.e. 586-ban, Jeruzsálem Nebukadneccar általi lerombolásának évében – „Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Tírusz ezt mondta Jeruzsálemről: Haha! Összetört a népek kapuja, feltárult előttem! Gazdag leszek, mert rommá lett! Ezért így szól az én Uram, az Úr: Én ellened fordulok, Tírusz, sok népet hozok ellened, ahogyan a tenger hozza hullámaiát” (1-3. vers).

Érdekesnek találom, hogy Isten nem örül annak, ha a bűnös népek örvendeznek, amikor Isten megítéli népét. A Korinthusiakhoz írt első levél 13. fejezetében a szeretet egyik tulajdonsága, hogy nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.

Ebben az igerészben arról olvashatunk, hogy Isten ítéletet hirdet Tírusz felett, mert a tírusziak örvendeztek, amikor Isten megítélte népét, és kiöntötte ítéletét Jeruzsálemre. Mintha azt gondolták volna, hogy valamiféle hasznot húzhatnak Jeruzsálem pusztulásából.

Isten tehát először is kijelenti, hogy több népet is elhoz majd Tírusz ellen ítéletének részeként – nemcsak Nebukadneccart.

Isten először kihirdeti Tírusz teljes pusztulását, és csak utána vázolja fel a részleteket.

„Lerombolják Tírusz várfalait, és ledöntik bástyáit. Lesöpöröm róla még a port is, és csupasz sziklává teszem. Hálók szárítóhelye lesz a tenger közepén. Megmondtam – így szól az én Uram, az Úr -: népek zsákmánya lesz! A szárazföldön levő falvait fegyverrel irtják ki. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr! Ezt mondja az én Uram, az Úr: Elhozom Tírusz ellen Nebukadneccar, Babilónia királyát, a királyok királyát északról, lovakkal, harci kocsikkal, lovasokkal és nagy tömegű hadinéppel. A szárazföldön levő falvidat fegyverrel irtja ki. Ostromgépeket állít veled szemben, sáncot emel ellened, és pajzsok alatt tör ellened. Faltörő kost szegez várfalaidnak, bástyáidat pedig lerombolja csákányaival. Belep a por, amelyet felver tömérdek lova,

megrendülnek várfalaid a lovasoknak és a kerekeken gördülő harci kocsiknak a zajától, amikor betör kapuidon, ahogy betörnek egy ostromlott városba. Lovainak patái utcáidon tipornak, népedet fegyverrel gyilkolja le, hatalmas oszlopaid a földre zuhannak” (4-11. vers).

Így írja le az Ige azt a pusztítást, ami Tíruszra vár Nebukadneccar keze nyomán. Egy évvel a prófécia lejegyzése után, vagyis i.e. 585-ben Nebukadneccar valóban ostrom alá vette Tírusz városát.

Abban az időben a hadviselés megszokott formája a város körbevétele volt. A hadsereg körülfogta a várost, és elvágta minden külső utánpótlás útját. Ahogy a városban elfogyott az ennivaló és a víz, az emberek elgyengültek, éhezni kezdtek, mindenféle betegség is felütötte a fejét közöttük, így később sokkal könnyebb volt megtámadni és bevenni a várost.

Tírusz azonban tengerparti város volt – egy gyönyörű kikötőváros, az antik világ egyik meghatározó kikötője, gazdag kereskedőváros. Innen származtak a föníciaiak híres hadiflottájukkal.

Mivel tehát Tírusz a tengerparton feküdt, hiába vette körül a babiloni hadsereg a szárazföldön, képtelen volt teljesen kiéheztetni őket, hiszen a tengeren folyamatosan érkezett a városba az élelmiszer-utánpótlás. Így hát Nebukadneccar 13 éven át rostokolt Tírusz falai előtt, ez idő alatt pedig a város nagy részét el is költöztették a szárazföldről az egyik közeli, a parttól több mint fél kilométerre fekvő szigetre. Mire Nebukadneccar elhatározta, hogy lerohanja a várost, csupán egy kis helyőrséget talált, illetve néhány városlakót, mindenki más már régesrég átköltözött a szigetre, és magával vitte a város minden kincsét is, így Nebukadneccar hadisákmány nélkül tért haza Tírusz meghódításából. A próféciaiban előre megjövendölt 13 évig húzódó nebukadneccari ostrom viszont tényleg megvalósult.

Vegyük csak észre, hogy a 12. versben eltűnnek az egyes számú igék, és többes számú igék lépnek a helyükbe. A prófécia értelmében ugyanis több nép támad majd Tíruszra, hiszen Nebukadneccarnak nem sikerült elpusztítania a várost.

Tírusz városa további 240 éven át virágzott - egy szigeten. Rendkívül megerősödött, már csak fekvéséből adódóan is: szigetként szinte bevehetetlennek

tűnt, hacsak nem tengeri támadással próbálkozott az ellenség. Abban az időben viszont a föníciai hadiflotta uralta a tengereket, így Tírusz valóban komoly védelmet élvezhetett.

Hadd hívjam fel még egyszer a figyelmeteket a többes szám megjelenésére: *„Zsákmányul ejtik gazdagságodat, és felprédálják áruidat, ledöntik várfalaidat, gyönyörű házaidat lerombolják, a köveket, a gerendákat, még a port is a tenger közepébe szórják”* (12. vers) – rendkívül érdekes, ugyanakkor bizarr prófécia ez. Ha jól tudom ugyanis, egyik elpusztított város esetében sem történt meg az a múltban, hogy a köveket, a gerendákat és még a port is a tengerbe szórták volna.

„Meggzűntetem énekeid zaját, és citerád hangja nem hallatszik többé. Csupasz sziklává teszek, hálók szárítóhelye leszel, nem építenek fel többé. Én, az Úr, megmondtam! – így szól az én Uram, az Úr” (13-14. vers).

Milyen komoly kijelentés ez: „Én, az Úr, megmondtam!”. Megmondtam, és pontosan ez is fog történni. De vajon tényleg Isten mondja ezt? Vajon tényleg az Úr mondja ezt Ezékielnek, vagy inkább csak Ezékiel próbál találgatni?

Hát vajon beteljesedett ez a prófécia?

I.e. 322-ben, amikor Nagy Sándor megtámadta Perzsiát, attól tartott, hogy ha minden haderejét a Perzsia elleni támadásra összpontosítja, akkor a föníciaiak kihasználják a helyzetet, és közben megtámadják Görögországot. Nagy Sándor tehát elengedhetetlennek tartotta Tírusz meghódítását még a perzsa hadjárat előtt.

Fel is vonult csapataival Tírusz ellen, és felszólította őket, hogy adják meg magukat, különben mindannyian elpusztulnak. Tírusz lakói azonban kinevették, hiszen tudták, milyen nehezen vehető be a város. Erre Nagy Sándor felvonult Szidónba, illetve más kikötővárosokba, és sok hajót eltulajdonított, majd egy tengeri támadással próbálkozott Tírusz ellen, amelyben vereséget szenvedett.

Ezután elhatározta hogy fogja a régi Tírusz romjait – hiszen a Nebukadneccar által letarolt szárazföldi Tiruszt azóta nem építették újjá -, és a rendelkezésére álló kövekből, gerendákból és romokból utat épít a tengeren át addig a szigetig, amelyen az új Tírusz feküdt. Fogták is a köveket, a kötömböket és a gerendákat, és

beledobálták a tengerbe, majd a kőtömböket porral fedték be, és valóban megépítették a szigethez vezető utat. Ahogy egyre közelebb értek a szigethez, Tírusz lakói szinte olvadásig hevített forró homokkal kezdték dobálni őket, így kénytelenek voltak bizonyos védőfalakat és különleges védőbástyákat is emeli útközben, hogy az útépítőket megóvják a Tíruszból érkező forró homok-és olajtámadástól. Egymás után húzták fel a bástyákat, és végül nemcsak szárazföldi csapatokkal, hanem hajókkal is ostromolni kezdték a várost.

Igy sikerült Nagy Sándornak bevenni Tiruszt i.e. 322-ben, egy nyolc hónapos ostromot követően. Mivel pedig Tírusz a végsőig ellenállt, Nagy Sándor teljesen lerombolta a bevett várost, hogy példát statuáljon a környező népeknek, és félelmet keltsen bennük. Taktikája sikeres volt, a környező népek ugyanis ezután annyira tartottak tőle, hogy egymás után nyitották meg előtte kapuikat – Jeruzsálemet is beleértve.

Nagy Sándor mélyen vallásos ember volt. Nem istenfélő, hanem vallásos – a kettő között pedig van különbség. Sok ember, bár vallásos, mégsem Isten szerint éli az életét.

Nagy Sándor tehát mélyen vallásos ember volt, és amikor megnyitották előtte Jeruzsálem kapuit ő el is ment a templomba, vitt magával áldozatot, és odaadta a papnak az Úr házában, hogy ajánlja fel az ő nevében isteneinek.

Tírusz bevétele után sok város félelmében azonnal megadta magát Nagy Sándornak. A prófécia pedig beteljesedett, hiszen Nagy Sándor valóban a tengerbe dobta a köveket és gerendákat, sőt még a port is, amikor megépítette a szigetre vezető utat. Ezékiel próféciája tehát szó szerint beteljesült, mégpedig körülbelül 240 évvel a prófécia elhangzása után. 240 évvel! Láthatjuk, hogy Isten nem siet sehová.

Ezékiel már nem láthatta meg, hogy beteljesedett a prófécia, mi azonban ma már tudhatjuk, hogy ott akkor Isten szólt Ezékielhez, hiszen ilyen próféciákat az ember nem talál ki csak úgy. Miért mondta volna Ezékiel saját gondolkodása alapján, hogy a sziklákat és a gerendákat, sőt még a port is a tengerbe szórják majd? Pedig ez történt. Ma már azt sem tudjuk, hogy hol is állt pontosan a régi szárazföldi Tírusz, mert a romokat mind-mind felhasználták, és valóban még a port is a tengerbe

dobálták. Ma már csak találgathatunk, hol is állhatott pontosan ez a város, hiszen eltűntek a falak, eltűntek a romok is – eltűnt minden árulkodó jel. Mondanom sem kell, hogy ez szintén az egyik prófécia beteljesedése!

Elképzelések ugyan vannak a régi Tírusz elhelyezkedésére nézve. Azon a helyen például, ahol régen Tírusz feküdhett, ma különösen csupasz sziklát találunk – hiszen Nagy Sándorék még a sziklák porát is a tengerbe szórták. Ma pedig sok-sok halász szárítja azokon a sziklákon a hálóját. Ott állhatott egykor Tírusz, ez a hatalmas és dicső város, erős hadiflottájával. De Isten ítéletet hirdetett felette, mert Tírusz örvendezett, amikor Isten kiöntötte ítéletét Jeruzsálemre.

„Ezt mondja az én Uram, az Úr Tírusznak: Megrendülnek a szigetek összeomlásod hallatára, amikor nyögnek a halálra sebzettek, és ott tombolnak a gyilkosok. Leszállnak majd trónjukról a tengeri országok fejedelmei mind, leteszik palástjukat, és levetik tarka ruháikat. Rémületbe öltöznek, a földre ülnek, szakadatlanul rémüldöznek és szörnyülködnek rajtad” (15-16. vers). És a környező népeken valóban nagy félelem lett Úrrá.

„Siratóéneket kezdenek, és ezt mondják rólad: Jaj, de elpusztultál, te dicsőített város, mely a tenger közepén lakott. A tenger volt az erőssége neki és lakóinak, rettegésben tartották a környékükön lakókat mind! Most, amikor elbuktál, rémület fogta el a szigeteket, megriadnak a tenger szigetei, hogy ilyen véged lett” (17-18. vers). „Ezt mondja az én Uram, az Úr: Amikor romvárossá teszek, amilyenek a lakatlan városok, amikor rád zúdítom a mélység áriját, és elborítanak a nagy vizek, akkor letaszítalak a sírba roskadókhöz, a hajdan élt emberekhez, és ott kell laknod a föld mélyében, az ősidők óta pusztá helyen, a sírba roskadóknál, lakatlan leszel, bár ékessé tettelek az élők földjén. Rettenetes véget adok neked, nem leszel! Keresni fognak, de nem találnak meg soha többé! – így szól az én Uram, az Úr” (19-21. vers). Valóban ez is a helyzet.

Nem is tudjuk megmondani, hol állt pontosan a város, annyira tökéletesen lerombolták. Nem maradt más, csak csupasz sziklák azon a területen, ahol egykor a város is állhatott.

Napjainkban is létezik egy Tírusz, mégpedig Libanon déli részén, néhány kilométerre attól a helytől, ahol a régi Tírusz állhatott hajdanán. Bár Tírusz nevét viseli ez a meghatározó palesztin város, nem az eredeti Tírusz helyén építették. Érdekes, hogy azon a területen, ahol egykor Tírusz állhatott, van egy forrás, melyből 45 millió liter édesvíz zúdul ki naponta, vagyis kiváló hely lenne ez egy városnak. Mindennek ellenére egyetlen város sem épült azóta ezen a helyen.

Isten szavai mind a mai napig állnak, és ha ma ellátogatunk Izraelbe, még azt a tengeri utat is megtekinthetjük, amelyet annakidején Nagy Sándor építtetett. Mind a mai napig láthatók a kövek és kőtömbök - bár a gerendák már nem -, és láthatjuk a csupasz sziklákat, melyeken a halászok hálóikat szárítják. És persze szemügyre vehetjük azt a kopár, sziklás területet is, ahol egykor Tírusz városa állt. Isten szava mind a ma napig megmaradt. Tírusz tehetős város volt, szinte a világ kereskedelmi központja, hiszen hadiflottája mindenfelé eljuttatta a Földközi-tengeren a tíruszi portékákat – még Angliát is Tírusz látta el!

Érdekes azonban, hogy Isten nem örül a nyereszkesedésnek – amikor az emberek kihasználják egymást. A Jelenések könyvének 18. fejezetében éppen arról olvashatunk, hogyan önti ki ítéletét Isten arra a rendszerre, amely bilincsbe verte az emberi lelket. Hány ember vált a rendszer rabszolgájává! Isten is felemeli a hangját ellene a Jelenések 18-ban, illetve abban a Tírusról szóló siratóénekekben, amelyet hamarosan mond a próféta. Ha lehetőségetek adódik, kérlek olvassátok el ezen a héten a Jelenések 18-at az Ezékiel 27 fényében! Látni fogjátok, hogy ugyanazt mondja Isten az utolsó idők kereskedelmi rendszere ellen, amelyre kiönti majd ítéletét, mint amit Tírusz pusztulásakor is mondott. Az Ezékiel 27, illetve a Jelenések 18 számos tekintetben párhuzamos ígéreseknek tekinthetők.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Te, emberfia, kezdj siratóéneket Tírusról” – amely elsiratja Tíruszt – „és mondd Tírusznak, amely a tenger kapujánál lakik, és sok sziget népeivel kereskedik: Így szól az én Uram, az Úr: Tírusz, te azt mondtad: Tökéletes szépségű vagyok!” (1-3. vers).

A 27. fejezet első része a tíruszi hajókhöz hasonlítja Tírusz városát. Az Ige azt írja, hogy Tírusz szépséges város volt.

De ha belegondolunk, az egész Földközi-tenger térsége gyönyörű! Ideális a klímája egész évben, és Tírusz városa is gyönyörű lehetett azon a szigeten! Sőt mi több, a város olyan tehető is volt, hogy az emberek biztosan luxusvillákban laktak. Az Ige tehát egy gyönyörű tíruszi hajóhoz hasonlítja a várost.

„A tenger közepén terül el birodalmad, tökéletesen szépnek építettek. Szenír ciprusaiból készítették összes oldaldesztkádat, libánoni cédrust hoztak, abból csinálták árbocodat. Bászáni tölgyfából készítették evezőidet, elefántcsonttal díszített fedélzetedet ciprusfából készítették, mely a kittiek szigeteiről való” – a kittiek szigetei Ciprust jelentik – *„Egyiptomi tarka vászonból volt a vitorlád, az volt a zászlód. Ponyvának Elisá szigeteiről való kék és piros bíbort használtál.*

Szidón” – Szidón Tírusz testvérvárosa volt, körülbelül 22 kilométerre északra, szintén kikötőváros - *„és Arvad lakói voltak evezőseid, Tírusz legügyesebb emberei voltak matrózaid. Gebál legtapasztaltabb és legügyesebb emberei javították sérüléseidet. A tenger minden hajója és hajósa megfordult nálad, hogy kereskedjék”* – temérdek portékával kereskedtek. Volt ott elefántcsont, egyiptomi tarka vászon, prém, cédrusfa, és mindenfajta luxuscikk.

„Perzsák, Lídek és pútiak voltak haderőd katonái, pajzsot és sisakot akasztottak rád: azok díszítettek” (4-10. vers) – zsoldoshadseregük volt tehát, mindenféle nép katonái szolgáltak seregükben. *„Falaidon körös-körül arvádiak voltak seregedben, bástyáidon pedig gamádiak. Pajzsukat kiakasztották falaidra körös-körül, ezek tettek tökéletesen széppé. Tarsis”* – Anglia – *„sokféle árut vásárolt tőled, piacodra pedig ezüstöt, vasat, ónt és ólmot hoztak. Jáván, Túbal és Mesek kalmárai élő embereket és rézeszközöket adtak cserébe áruidért. Bét-Tógarmából”* – a balkáni államokból – *„lovakat, lovasokat és öszvéreket hoztak piacodra.*

A dedáni kalmárokkal” – dél felé Szaúd-Arábia – *„és sok szigettel voltál kereskedelmi kapcsolatban, elefántagyarakat és ébenfát hoztak neked fizetségül. Az arámok is vásároltak tőled sokféle készítményt, és türkizt, bíborszínű gyapjút, tarka szőtteseket, fehér gyolcsot, korallokat és rubint hoztak piacodra. Júda és Izráel kalmárai minniti búzát, fügét, mézet, olajat és balzsamot adtak cserébe áruidért. Damaszkusz is vásárolt tőled sokféle készítményt, mindenféle árut: helbóni borért és hófehér*

gyapjúért. Vedán és Jáván Uzzálból kovácsolt vasat, fahéjat és illatos nádat hozott piacodra, ezeket adták cserébe áruidért” (11-19. vers).

Ha ma végigsétálsz Jeruzsálem óvárosán, látni fogod, hogy milyen is lehetett Tírusz városa telve mindenféle portékával. Tírusz meghatározó kereskedelmi központ volt – az antik világ minden tájáról érkeztek ide a jobbnál-jobb áruk. Ez a város az antik világ Hong Kongjának felelt meg – hatalmas piaca volt, ahol kiváló áron csaknem mindent meg lehetett vásárolni.

„A dedáni kalmárok lótarókat hoztak. Arábiával és Kédár összes fejedelmével kereskedelmi kapcsolatban voltál: bárányokkal, kosokkal és barmokkal kereskedtek veled. Seba és Ramá kalmárai a legfinomabb balzsamot, mindenféle drágakövet és aranyat hoztak piacodra. Hárán, Kanné, Eden és Seba kalmárai árusítottak vásáraidon díszruhákat, kék bíbor köpenyeket és tarka ruhákat, színes szőnyeget és erősen sodrott köteleket. Tarsís-hajók szállították áruidat. Meggazdagodtál, tekintélyre tettél szert a tenger közepén. Nagy vizekre vittek evezőseid, de összetört a keleti szél a tenger közepén” (20-26. vers). A keleti szél nem más, mint Nebukadneccar, amely összetörte ezt a nagy kereskedelmi központot.

„Kincseid és piaci áruid, hajósaid és matrózaid, azok, akik javígtatták sérülésedet, akik áruiddal kereskedtek és összes katonád, a rajtad levő egész embertömeg elsüllyed a tenger közepén, összeomlásod idején. Matrózaid jajkiáltásának hangjára megrendülnek a partvidékek. A hajókból kiszáll minden evezős, a tengeri hajósok és matrózok mind a szárazföldre lépnek. Jajszavukat hallatják miattad, és keservesen kiáltoznak, port hintenek fejükre, hamuban fetrengenek” (27-30. vers) – azokról van itt szó, akik Tírusszal kereskedtek, és most elpusztult ez a nagy kereskedelmi központ –

„Kopaszra nyiratkoznak miattad” – gyászuk jeleként –,és gyászba öltöznek, sírnak miattad keserű szívvel, siratnak keservesen. Fájdalmukban siratóénekebe kezdenek, és így énekelnek rólad: Kicsoda pusztult el úgy, mint Tírusz a tenger közepén?! Amikor piaci áruid a tengerről megérkeztek, sok népet elégítettél ki, kincset érő áruk tömegével gazdagítottad a föld királyait. Most pedig hajótörött vagy a tengeren, a vizek mélyén, elsüllyedtek áruid és a rajtad levő egész embertömeg. A szigetek

minden lakója szörnyülködik rajtad, királyaikat rémület fogja el, eltorzul az arcuk. A népek kereskedői fölszisszennek miattad. Rettenetes véged lett, nem lesz belőled soha semmi!” (31-36. vers).

Figyeljük csak meg, hogy siratják a várost. A Jelenések könyvében, amikor a babiloni kereskedelmi rendszer pusztulásáról ír az íge, szintén azt olvassuk a 18. fejezet 9. versében: *„Sírni és gyászolni fognak miatta a föld királyai, akik vele paráználkodtak és dőzsöltek, amikor látják a tűzvész füstjét. Gyötrelmétől való félelmükbe távol megállva így szólnak: Jaj, jaj, te nagy város, Babilon, te erős város, egyetlen óra alatt ért utol az ítélet. A föld kereskedő is sírnak és gyászolnak miatta, mert áruikat senki sem vásárolja többé.”* - majd a különféle portékák részletes felsorolása következik.

Érdekes párhuzam figyelhető tehát meg a két igeszakasz között. Tírusz a babiloni kereskedelmi rendszer bukásának előképe. Az emberek pedig ugyanúgy siratják majd mindkettőt.

A 28. fejezetben a figyelem Tírusz királyára irányul. A 26. fejezet prófécijája Tírusz városa ellen szólt, a 27. fejezet a kereskedelmi rendszere ellen, a 28. fejezet pedig már Tírusz királya ellen emeli fel hangját, majd hirtelen Isten már konkrétan a Sátánhoz szól, aki ott állt a földi királyság háttérében.

A Bibliában azt olvassuk, hogy a Sátán e világ fejedelme. Ha pedig egy nép és egy vezető nem szánja magát oda Istennek, akkor azonnal megjelenik a Sátán, és igyekszik átvenni az uralmat.

Hitlert is a Fehér mágia urai irányították. Olyan emberek, akik a harmadik birodalom bukását követően Peruba szöktek, és sokan mind a mai napig ott is élnek. Hitlert démoni erők irányították – Ő olyan emberek tanácsát követte, akik mélyen belemerültek a fehér mágiába.

Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Szólj Tírusz fejedelméhez: Ezt mondja az én Uram, az Úr: Felfuvalkodtál, és ezt mondtad: Isten vagyok én, Isten lakóhelyén lakom, a tenger közepén! Pedig csak ember vagy, nem Isten, csak te tartod magad olyan okosnak, mint amilyen Isten” (1-2. vers).

Itt azonnal a 2Thesszalonia 2. fejezete jut az eszembe, melybe azt olvassuk, hogy az utolsó időkben az Antikrisztus odaáll majd a templomba, kijeleni magáról, hogy isten, majd mindenkitől megköveteli, hogy őt istenként imádják. Tírusz királya, vagy fejedelme tehát az Antikrisztus egyik érdekes előképe, aki kijelenti magáról, hogy isten. Erre valóban sor is került: Tírusz királya isteni szerepben tetszelgett, valóban istennek tartotta magát, és valóban megkövetelte, hogy őt istenként imádják.

„Biztosan bölcsőbb vagy Dánielnél” – ezt állította magáról.

Érdekes, hogy ebben az igeversben említésre kerül Dániel, aki Ezékiel kortársa volt. Addigra már ország-világ ismerte Dániel nevét, valószínűleg Nebukadneccar álmának megfejtése nyomán, hiszen az álom megfejtése után Nebukadneccar azonnal főtanácsosává léptette elő Dánielt Babilóniában. Mindenki jól ismerhette ezért Dániel nevét.

Ezékiel, Dániel kortársa, aki Dániellel egyidőben élt babiloni fogságban, többször is megemlíti Dániel nevét – nem csak itt, hanem más igerészekben is. Ezékiel itt konkrétan Dániel bölcsességét említi.

„Biztosan bölcsőbb vagy Dánielnél, nem marad homályban előtted semmi! Bölcsességeddel és értelmekkel szerezted gazdagságot, aranyat és ezüstöt szerezted kincstáraidba. Nagy kereskedői bölcsességeddel gyarapítottad gazdagságodat, és felfuvalkodtál, mert meggazdagodtál” (3-5. vers).

A Bibliában arról olvassuk, milyen nehéz egy gazdag embernek belépnie a mennyek országába. Jézus meg is magyarázza kijelentését, és azt mondja, hogy konkrétan azoknak nehéz bejutni a mennyek országába, akik a földi javakban bíznak.

„Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni” (Máté 19:24) – mondja Jézus. Az Igében pedig ezt is olvassuk: „Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik” (1Tim. 6:9). Majd arra is int bennünket az Ige, hogy ha meggazdagszunk is, ne a pénzre koncentráljunk!

Tírusz királyának épp ezt volt a problémája: szíve az anyagi javakért dobogott, és ahogy egyre tehetősebbé vált, egyre inkább felfuvalkodott.

„Azért ezt mondja az én Uram, az Úr: Mivel olyan okosnak tartottad magad, mint amilyen Isten, ezért én idegeneket küldök ellened, a legkegyetlenebb népeket kardot rántanak ellened bármilyen szép és bölcs vagy is, és véget vetnek fényűzésednek. Sírba taszítanak, meghalsz halálra sebzetten a tenger közepén. Mondhatod-e majd gyilkosaidnak: Isten vagyok én!? Csak ember vagy, nem Isten, kiszolgáltatva megölődnek! A körülméletlenek módján halsz meg, idegeneknek kiszolgáltatva. Én megmondtam – így szól az én Uram, az Úr!” (6-10. vers).

Isten tehát megjövendöli bukását. Bár kijeleni önmagáról, hogy isten, az ellenséget nem tudja meggyőzni efelől, és Tírusz királya is emberként hal majd meg.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Kezdj siratóéneket Tírusz királyáról, és mondd róla: Ezt mondja az én Uram, az Úr:” –

Ezen a ponton hirtelen félrelebben a függöny, és betekintheünk a színpalak mögé. Isten a továbbiakban a Sátánhoz szól. Ebben az igerészben találjuk a Sátán legérzékletesebb leírását a Bibliában. És bizony az általános elképzelések ellenére nem visel piros ruhát, kezében nem tart vasvillát, és nem egy félelmetes kinézetű alakról van szó hegyes fülekkel és kecskeszakállal!

„Te voltál a mintakép, tele bölcsességgel, tökéletesen szép. Édenben, Isten kertjében voltál” – valóban ott volt, Évával beszélgetett, és rávette, hogy egyen a tiltott gyümölcsből - „mindenféle drágakő borított: rubin, topáz és jáspis, krizolit, ónix és nefrit, zafir, karbunkulus és smaragd. Aranyból készültek foglalataid, és a rajtad levő vésetek teremted napján készültek” (11-13. vers).

Az angol King James fordítás a 13. vers végén dobokat és fúvós hangszereket is említ, ezért egyesek azt állítják, hogy a Sátán minden zene szerzője. Szerintem ez már az Ige túlfeszített értelmezése. Ki nem állhatom az effajta bibliaértelmezést, amely találomra kiragad egy igeverset, és egy egész tanítást épít köré. Egyesek

szerint a zene önmagában bűnös dolog, mert a Sátántól származik – és erre az igeversre hivatkoznak.

Így azonban nem lehet Igét magyarázni! Ezek az emberek kiragadják az igeverseket szövegkörnyezetükből, és arra vonatkoztatják, amit már nem is jelent. Épp nemrégiben jelent meg egy könyv, mely szerint a rock zene a Sátántól származik, és a könyv egy bizonyos igeverset idéz ezzel kapcsolatban. De ahhoz, hogy ezt be tudják bizonyítani az Igéből, alaposan ki kell azt csavarni!

„Felkent oltalmazó kerub voltál” (Károli) – a kerub ugye egy angyalt jelent.

Az Igében azt látjuk, hogy Isten trónja körül négy kerub áll. Egy időben a Sátán is ott lakozott Isten közelében a mennyben. Sőt mi több, úgy tűnik, egykor magas pozíciót töltött be – olyan magasat, hogy amikor Mihállyal vitába keveredtek Mózes holtteste miatt, Mihály a Sátán egykori magas pozíciója iránti tiszteletből nem vitatkozott vele fennhangon, hanem csak ennyit mondott: „Dorgáljon meg téged az Úr!”. Bukását megelőzően a Sátán valóban magas pozíciót töltött be a mennyben – felkent kerub volt.

„Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek közt járkáltál. Feddhetetlen életű voltál, teremtésed napjától fogva, míg álnokság nem lett található benned” (14-15. vers).

Hát ezért nem tekinthetjük a Sátánt Isten ellentétének – Isten és a Sátán ugyanis nem állnak egy szinten. „Feddhetetlen életű voltál teremtésed napjától fogva” – a Sátán tehát egy teremtette lény, Isten azonban nem. Isten mindig is létezett. Így hát helytelen azt gondolnunk, hogy a Sátán Isten ellentéte. A Sátán Isten ellen harcol, való igaz, de semmiképpen sem tekinthetjük Isten ellenpólusának.

Hajlamosak vagyunk sokkal több hatalmat tulajdonítani a Sátánnak, mint amennyivel valójában rendelkezik. Ez is abból fakad, hogy Isten ellenpólusaként tekintünk rá. Pedig nem így kéne rá tekintsünk!

Istenhez semmi sem fogható a világegyetemben. Isten végtelen, örökkévaló – senkit és semmit sem hasonlíthatunk hozzá. Isten teljességgel egyedi a világegyetemben. Ő az örökkévaló Isten.

A Sátán viszont egy teremtmény, egy felkent kerub. Ha már ellentétekben gondolkodunk, a Sátán nem Isten ellenpólusa, hanem sokkal inkább Mihályé vagy Gábielé, két olyan angyalé, akik úgy tűnik, nagy hatalommal bírnak a mennyben, és akik hűek maradtak Istenhez.

„Feddhetetlen életű voltál, teremtésed napjától fogva, míg álnokság nem lett található benned”- milyen álnokságról van itt szó?

Lapozzunk csak vissza az Ézsaiás 14-hez! 12. vers: *„Leestél az égről, fényes hajnalcsillag! Lehulltál a földre, népek legyőzője! Pedig ezt mondtad magadban:”* – és itt van az álnokság –*„Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, odaülök az istenek hegyére a messze északon. Fölmegyek a felhők csúcsára, hasonló leszek a Felségeshez!”* (12-14. vers).

Erre az öt dologra törekedett. Ezt az öt dolgot akarta megvalósítani, fellázadva Isten tekintélye ellen. *„Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, odaülök az istenek hegyére a messze északon. Fölmegyek a felhők csúcsára, hasonló leszek a Felségeshez!”*. Shakespeare egyik darabjában is arra inti szereplőjét, óvakodjon a büszkeségtől, mert az angyalok is így buktak el.

Ez volt tehát a Sátán nagyratörő terve Isten tekintélye ellen. Majd én ezt és azt teszem! Pedig feddhetetlen életű volt egészen bukásáig.

„Feddhetetlen életű voltál, teremtésed napjától fogva, míg álnokság nem lett található benned. A nagyarányú kereskedés közben megteltél erőszakkal, és vétkes lettél. Azért száműztek az Isten hegyéről, és elkergetett az oltalmazó kerub a tüzes kövek közül. Szépségedben felfuvalkodtál, rosszra használtad bölcsességedet a fényűzés kedvéért. Ledobtalak a földre, látványossággá tettelek a királyok számára” (15-17. vers).

Ha most újra visszalapozunk az Ézsaiás 14-hez, egy további érdekes dolgot olvashatunk: egy nap, amikor meglátjuk a Sátánt, nagyon meg fogunk lepődni. *„De a sírba kell leszállnod, a gödör mélyébe. Akik csak meglátnak, bámulnak, elgondolkoznak rajtad: Ettől az embertől reszketett a föld, ettől remegtek az országok?”* (15-16. vers). *„Nahát! Ő nehezítette meg ennyire az életem!”* – mondjuk majd.

„Ledobtalak a földre, látványossággá tettelek a királyok számára” – félelmetes nap lesz az.

Ezen a ponton természetesen felmerül a kérdés, hogy mikor teremtette Isten a Sátánt, és mikor került sor a Sátán bukására? Hiszen a Sátán bukása időben mindenképpen Éva megkísértése elé tehető. Mindezek alapján tehát azt a következtetést kell levonjam, hogy a Sátán bukására Mózes első könyvének első és harmadik verse között került sor.

A harmadik vers Isten újjáteremtő munkájáról beszél: „Legyen világosság!” – mondta Isten. Az is érdekes, hogy akkor még sötétség borította a földet. Isten világosság, benne egyáltalán nincs sötétség. Így hát annak a sötétségnek, amely a földet borította, sátáni eredetűnek kellett lennie, hiszen a Sátán a sötétség fejedelme.

Létezik egy bizonyos elmélet erre vonatkozóan, amelyet réselméletnek neveznek (gap theory). Mostanában egyre többen megpróbálták aláásni ezt az elméletet, én azonban továbbra is nyitott vagyok rá, és egy lehetséges magyarázatnak tartom.

A réselmélet ellenzői azonban gyakran hivatkoznak arra az ígérésre, melyben Isten törvényt adott a népnek, és így szólt: *„Hat napon át dolgozz és végezd mindenféle munkádat! De a hetedik nap a te Istenednek, az Úrnak nyugalomnapja (...) Mert hat nap alatt alkotta meg az Úr az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megpihent”* (2Mózes 20:9,10,11).

Ha ezt szó szerint értelmezzük szűkebb megközelítésben, ez annyit jelentene, hogy a teremtés nagyjából 6-10 000 évvel ezelőtt zajlott, vagyis a világegyetem mindössze 6-10 000 éves. Azt nem tudjuk bizonyítani, hogy ez az elképzelés helytelen, bár elképzelhető, hogy az. Persze azonnal megkérdezheted, hogy akkor mégis mi a helyzet a kőületekkel és a kormeghatározási módszerekkel, melyek arra engednek következtetni, hogy földünk több millió éves.

Ne feledjük, hogy a különféle kormeghatározási módszerek sem száz százalékosan megbízhatók. Amikor például 1973-ban kitört a Kilauea vulkán a Hawaii-szigeteken, a kiömlött lávából vett mintát három különböző, kormeghatározásra specializálódott

laboratóriumba küldték el vizsgálatra, a három laborban alkalmazott különféle kormeghatározási módszerek pedig azt állapították meg, hogy a láva 180-250 millió éves. Pedig az 1973-as vulkánkitörés lávája volt!

Így hát a kormeghatározási módszerek mérési eredményei sem tekinthetők teljesen megbízhatónak. Ez pedig azért van, mert például a kálium-argon kormeghatározás esetében az embernek kell felbecsülnie, hogy vajon az elején mennyi argon lehetett a vizsgálandó tárgyban – az egész tehát nem egy tényre, hanem egy feltételezésre épül.

Egy további fontos kérdés, hogy vajon hány éves volt Ádám azon a napon, amikor Isten megteremtette. Erre persze azt válaszolhatnád, hogy egy napos volt, ez a napnál is világosabb. Na de voltak már fogai? És milyen magas volt?

Biztos vagyok benne, hogy Ádám bár lényegében egy napos volt, Isten mégsem egy napos csecsemőnek teremtette, hanem egy felnőtt embernek. Harminc év körüli lehetett, fejlett csontozattal, izomzattal és fogakkal. Isten tehát már eleve idősebbnek teremtette az egynapos csecsemőnél.

Azt ugye tudjuk, hogy Istennek semmi sem lehetetlen vagyis akár a földet is megteremthette úgy, hogy már az első napon helyükön voltak a kövületek – és a föld már eleve egy napnál idősebb volt kinézetre az első napon.

A problémát abban látom, amikor Mózes második könyvéből idéznek, hogy „hat nap alatt teremtette Isten a világot, a hetedik napon pedig megpihent”, hogy ha Isten mindent hat nap alatt teremtett, akkor a Sátánt is a hat nap valamelyikén teremtette? De akkor mikor került sor a Sátán bukására, és hogyan kerülhetett ő ilyen gyorsan gonoszként az Éden kertjébe?

Véleményem szerint a réselmélet elfogadható magyarázatot nyújt erre a kérdésre. A réselméletről legvilágosabban Pember könyvében olvashatunk, melynek címe *Earth's Earlier Ages, azaz A Föld Kora*.

Vegyük csak Mózes első könyvének 1. versét, és tekintsük azt a teremtés kezdetének. „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet” – kezdetben.

Akármikor is történt ez, akár több milliárd évvel ezelőtt. Az Ige nem árulja el a dátumot. Nem tudhatjuk.

Elképzelhető, hogy a föld a Sátán birodalmának része volt, amíg ő volt a felkent kerub. Csodálatos birodalma lehetett például itt a földön, amíg álnokságra nem vetemedett. Akkor levettetett, a föld pedig kietlenné és sivárrá vált, és a mélységet sötétség borította (2. vers).

Elképzelhető, hogy ezek után a 3. verstől a föld újjáteremtéséről olvashatunk, hogy jelen formájában alakhatóvá válják és emberek népesíthessék be. Azok az állatfajok pedig, melyeket a kőületekben találunk, akár abban a több milliárd évben is léteztek a földön, amely időben Mózes első könyvének 3. versét megelőzi.

Így hát minden korszaknak meglenne a helye, hiszen nem tudjuk, hogy eredetileg mikor teremtette meg Isten a dolgokat. A réselmélet mellett is szólnak tehát logikus érvek, és önmagában annak ténye, hogy a Sátán olyan korán megjelent az Éden kertjében, és az, hogy addigra már elbukott és kísértésbe vitte Évát, illetve annak ténye, hogy sötétség lebegett a mélység felett, mind a réselméletet támogatja, és azt az elképzelést, hogy a Sátán lázadása és bűne valahogy a földet is tönkretette.

A 2. vers egy szabadabb értelmezése ehhez az olvasathoz is vezethet: „A föld kietlenné és pusztává vált”. Amikor Isten megteremtette a földet, tökéletesnek teremtette. Isten ránézett a világosságra, és jónak találta. Majd Isten ránézett a szárazföldre, és jónak találta. Isten látta az állatokat, és őket is jónak találta.

Nem áll összhangban Isten természetével, hogy valamit kietlenné és pusztának teremtsen.

A réselmélet mellett is erős érvek szólnak tehát, és bevallom, hogy én még nem vettem el ezt az elméletet. Szerintem vannak figyelemreméltó érvei, ezért aztán az én fejemben nincsen egy adott elmélet, amihez görcsösen ragaszkodom a teremtés kérdésében. Számomra ez még mindig nyitott kérdés – további információkra várok.

Tudom, hogy Isten ezt az egészet akár 10 000 évvel ezelőtt is megteremthette, vagy akár 6000 évvel ezelőtt is. Nekem nincs ezzel semmi bajom. Ugyanakkor azzal is tisztában vagyok, hogy akár több milliárd évvel ezelőtt is teremthette Isten a

világegyetemet, és esetleg az 1Mózes 1 első és második verse között van egy időbeli rés, amely időszakban valamikor Isten megteremtette a Sátánt, aki elbukott, mert fellázadt Isten ellen, így az egész rendszer egyensúlya megbomlott, a föld pedig sivárrá és kietlenné vált. Ebben a kérdésben nem kapaszkodhatunk görcsösen egy bizonyos elméletbe, kizárva minden már lehetőséget. Pedig hányan mégis ezt az utat választják!

„Sok bűnőddel, álnok kalmárkodásoddal meggyaláztad szentélyeidet. Azért tüzet gyújtottam benned, és megemésztett téged, hamuvá tettelek a földön mindenki szeme láttára. Akik csak ismertek a népek között, szörnyülködnek rajtad. Rettenetes véged lett, nem lesz belőled soha semmi” (18-19. vers).

A Sátánt Isten végül a kénnel égő tűz tavába veti majd – ez az ígérés is erre utal. Jelenleg a Sátán nagy szabadságot élvez, amelyet Istentől kapott, aminek persze megvannak a maga határai. A Sátán az Isten által megszabott határokon belül tud csak mozogni.

Amikor odament Istenhez Jóbot illetően, a Sátán Isten szemére vetette, hogy oltalmazza Jóbot, és azért ő egy ujjal sem tud hozzáérni. Isten tehát határokat szabott a Sátán munkájának.

Szerintem persze a Sátán még így is túl nagy szabadságot élvez! De amikor Jézus visszatér és megalapítja Isten országát a földön, akkor megkötözi a Sátánt, és az abusszóba, vagyis a feneketlen gödörbe száműzi. Ott is marad csaknem 1000 évig, de az ezeréves időszak vége felé egy rövid időre visszanyeri szabadságát, hogy megtévessze az embereket és lázadást szítson Isten ellen azért, hogy Isten igazságosan ítélhessen, ha eljön a végső ítélet.

Hiszen lesznek olyanok, akik a királyság korában születtek és nevelkedtek, és soha nem tették le igazán a voksukat Jézus Krisztus mellett. Őket erővel kötelezik majd arra, hogy igaz életet éljenek, az ezeréves uralom végén azonban mindenki megkapja majd a lehetőséget, hogy kifejezze azt, ami mindvégig ott volt a szívében. Ha valaki mindvégig lázadt Isten ellen, most majd nyíltan is megteheti, és csatlakozhat a Sátánhoz.

Lesz tehát egy újabb, végső lázadás a Sátán részéről, amelynek eredményeként a Sátánt a gyehennára vetik, vagyis a kénnel égő tűz tavába – ez lesz Isten végső ítélete a Sátán felett, és erről olvashatunk ebben az ígerésben is. „Akik csak ismertek a népek között, szörnyülködnek rajtad. Rettenetes véged lett, nem lesz belőled soha semmi” – nincs több szabadság a Sátán részére.

Isten most leveszi tekintetét Tírusz fejedelméről, és Tírusz északi testvéréhez fordul: *„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Vesd tekinteted Szidónra, és prófétájl ellene! Ezt mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Ellened fordulok, Szidón, és megmutatom dicsőségemet rajtad. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor ítéletet tartok fölötte, és megmutatom, hogy szent vagyok! Mert dögvészt bocsátok rá, és vérontást utcáira, hullanak benne a halálra sebzettek, mert fegyver tör rá mindenfelől. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr! Szidón nem lesz többé Izráel számára szúrós tövis és fájdalmat okozó túske azok között, akik körülötte laknak és akik megvetik. Akkor megtudják, hogy én, az Úr, Úr vagyok” (20-24. vers).*

Figyeljük csak meg, hogy Szidón esetében Isten nem említ teljes megsemmisülést, vagy pusztulást, illetve nem említi, hogy Szidón soha többé nem épül majd újjá. És valóban, Szidón ma is áll régi helyén.

A 25. vers Izráel összegyűjtéséről szól: *„Így szól az én Uram, az Úr: Amikor összegyűjtöm Izráel házáat”* – napjainkról beszél – *„a népek közül, amelyek közé szétszóródtak, akkor megmutatom a népek szeme láttára, hogy szent vagyok,”* – ez egyelőre még nem történt meg, de meg fog történni, amikor Isten elpusztítja a támadó orosz sereget –

„Mert a maguk földjén fognak lakni, amelyet szolgáltnak, Jákóbnak adtam. Biztonságban laknak ott, házakat építenek, és szőlőket ültetnek, biztonságban laknak. Amikor ítéletet tartok a körülöttük lakók fölött, akik megvetették őket, akkor megtudják, hogy én, az Úr, vagyok az ő Istenük” (25-26. vers).

Ez persze már a királyság korát vetíti előre, amikor Isten kiöntötte ítéletét minden népre azért a bánásmódért, amiben a zsidókat részesítették.

„A tizedik esztendőben” – vagyis i.e. 587-ben – „a tizedik hónap tizenkettedikén így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Vesd tekintetedet a fáraóra, Egyiptom királyára,” – Ezékiel ezt a prófeciát az egyiptomi fáraó ellen kapta - aki abban az időben Hofra fáraó volt -, „és prófétálj róla és Egyiptomról. Szólj és mondd ezt: Így szól az én Uram, az Úr: Ellened fordulok, te fáraó, Egyiptom királya, te nagy szörnyeteg, aki ott heverészel a Nílus ágai közt, és ezt mondod: Enyém a Nílus, és alkottam! Horgokat akasztok az álladba, pikkelypáncélodhoz ragasztom a Nílus halait, és kirántalak a Nílusból, a Nílus halaival együtt, amelyek pikkelypáncélodhoz ragadtak. Kidoblak a pusztába a Nílus halaival együtt, sík mezőre esel, nem szednek föl, és ne temetnek el, a föld vadainak és az ég madarainak adlak eledelül. Majd megtudja Egyiptom minden lakója, hogy én vagyok az Úr. Mert olyan támasz voltál Izráel házának, mint a nád: Ha kézbe fogtak, összetörtél, és végighasítottad vállukat, ha rád támaszkodtak, összeroppantál, és megroskaszottad derekukat” (1-7. vers).

Izrael Egyiptomhoz futott segítségért, pedig Isten azt akarta, hogy Őrá támaszkodjanak. Jeremiás próféta meg is jövendölte, hogy Egyiptom olyan, mint a nádszál, ha rátámaszkodnak, megreped, és csak megsebzí őket.

A nádszálban nincs erő. Lehet, hogy kívülről erősnek tűnik, de üreges, és semmi ereje sincs. Ha rátámaszkodunk, azonnal eltörik, és felsérti bőrünket. Az Ige a nádhoz hasonlítja Egyiptomot.

Hofra fáraó végül valóban felvonult seregével, így Nebukadneccar egy időre felfüggesztette a jeruzsálemi ostromot. De miután Hofra fáraó visszatért Egyiptomba, Nebukadneccar azonnal ostromolni kezdte a várost, és végül lerombolta Jeruzsálemet. Isten tehát felemeli hangját Hofra fáraó ellen, aki nem volt túl nagy segítség Izráel népének.

„Mert olyan támasz voltál Izráel házának, mint a nád: Ha kézbe fogtak, összetörtél, és végighasítottad vállukat, ha rád támaszkodtak, összeroppantál, és megroskaszottad derekukat. Azért ezt mondja az én Uram, az Úr: Íme, fegyvert hozok ellened, és kiirtok belőled embert és állatot. Egyiptom földje pusztaság és romhalmaz lesz, mivel azt mondta: Enyém a Nílus, én alkottam!” (7-9. vers).

Nebukadneccar is így büszkélkedett Dániel könyvében: „Enyém ez a nagyszerű város, Babilon! Én építettem!”. De felfuvalkodottsága csak ahhoz vezetett,

hogy egy időre elborult az elméje. Erről majd pát hét múlva beszélünk bővebben, amikor Dániel könyvéhez érünk, amely egyébként bámulatos történet!

„Ezért én ellened fordulok és a Nílus ellen. Egyiptom földjét romhalmazzá, csupa rommá teszem Migdóltól Szevénéig, Etiópia határáig. Nem jár arra ember, állat sem jár arra, lakatlan lesz negyven évig. Egyiptom földjét pusztasággá teszem az elpusztult országok sorában. Városai a romvárosok sorába kerülnek, pusztán maradnak negyven évig. Az egyiptomiakat pedig szétszórom a népek közé, és elszórom őket az országokba. De ezt mondja az én Uram, az Úr: Negyven év múlva összegyűjtöm az egyiptomiakat a népek közül, amelyek közé szétszóródtak. Jóra fordítom Egyiptom sorsát, visszahozom őket Patrósz földjére, eredeti hazájukba, és ott alacsonyrendű királyság lesznek. Alacsonyabb rendű lesz más királyságoknál, nem tud többé a népek fölé emelkedni. Kicsivé teszem őket, hogy ne uralkodhassanak a népeken. Nem lesz többé Izráel házának a bizodalma, nem emlékeztet arra a bűnre, hogy hozzá fordultak. Akkor megtudják, hogy én, az Úr, Úr vagyok” (10-16. vers).

„A huszonhetedik évben, az első hónap első napján így szólt hozzám az Úr igéje” (17. vers) –

Egyes bibliakritikusok szerint minderre nem Hofra fáraó uralkodásának idején került sor. Azt állítják, hogy Nebukadneccar nem hódította meg Egyiptomot a fáraó uralkodása idején.

Érdekes, hogy úgy tűnik, átsiklottak a 17. versben szereplő utalás felett. Itt ugyanis nem azt olvassuk, hogy Nebukadneccar Hofra fáraó uralkodásának idején hódította meg Egyiptomot, hanem pusztán azt, hogy ez a prófécia a 27. évben hangzott el. Az előző próféciát Ezékiel a 10. évben kapta, a fejezet második részében szereplő kinyilatkoztatás pedig 17 évvel Hofra fáraó halála után érkezett.

„Emberfia! Nebukadneccar, Babilónia királya nehéz munkát végeztetett haderejével Tírusszal szemben. Mindenkinek belekopaszodott a feje, és feltört a válla, mégsem lett jutalma sem neki, sem haderejének azért a munkáért, amelyet Tírusszal szemben végeztek” (18. vers).

Mintha azt mondaná Isten: „Nézd, Nebukadneccar az én szolgám volt. Elpusztította Tiruszt, de nem kapott érte fizetséget, hiszen mire lerohanta a várost, már nem volt mit zsákmányként magával vinnie. Sem ő, sem pedig serege nem kapta meg a nekik kijáró fizetséget Tírusz lerombolásáért, ezért most Egyiptomot is meghódítják, és fizetségül övék lesz Egyiptom temérdek kincse.

„Azért ezt mondja az én Uram, az Úr: Én most neki adom Nebukadneccar babilóniai királynak Egyiptomot. Elveszi kincseit, zsákmányt ejt, és prédát szerez. Ez lesz haderejének a bére azért a munkáért, amelyet végzett: neki adom Egyiptomot, mert nekem szolgált vele – így szól az én Uram, az Úr. Azon a napon újra megnövelem Izráel háza hatalmát, te pedig nyíltan beszélhetsz közöttük. Akkor majd megtudják, hogy én vagyok az Úr” (19-21. vers).

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Prófétálj, és mondd ezt: Így szól az én Uram, az Úr: Jajgassatok! Jaj, milyen nap az! Mert közel van a nap, közel van az Úr napja! Borús nap lesz az, a népek ideje. Eljön a fegyver Egyiptom ellen, reszketés lesz Etiópiában, hullanak a sebesültek Egyiptomban, elviszik kincseit, és földig lerombolják” (1-4. Vers) – és elmondja, milyen pusztulás vár ezekre a népekre.

„Etiópok, pútiak, lidek, mindenféle keverék nép, Kúb és a vele szövetséges ország lakói egyaránt fegyver által esnek el” (5. vers). „Ezt mondja az Úr: Elesnek Egyiptom támogatói, lehanyatlik gőgös hatalma. Migdóltól Szevéniég fegyvertől esnek el a benne lakók! – így szól az én Uram, az Úr. Pusztává lesz az elpusztult országok sorában, és városai a romvárosok sorába kerülnek. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor tűzbe borítom Egyiptomot, és segítői mind összetörnek. Azon a napon követeket indítok hajókon, hogy fölriasszák a gondtalan Etiópiát. Reszketés jön rájuk Egyiptom napja miatt, mert jön már! Ezt mondja az én Uram, az Úr: Véget vetek Egyiptom népe tömegének Nebukadneccar babilóniai király által” (6-10. vers).

Egyiptom egykor nagy és neves birodalom volt.

Ha megnézzük az ókori történelmet, Egyiptom neve mindig kimagaslik az országok között. Mind a mai napig megszámlálhatatlan építmény hirdeti hajdani nagyságukat. Gondoljunk csak a piramisokra, a szfinxre. Egyiptom valaha dicső, nagy birodalom

volt. De a prófécia értelmében elbukik, és soha nem áll talpra – soha nem tölt be újra domináns szerepet a világban, hanem egy lesz csupán a sok nép között.

Isten tehát az eljövendő ítéletről beszél, és különböző városokat sorol fel. *„Elhozom őt és népét, a legkegyetlenebb népeket az ország elpusztítására. Kardot rántanak Egyiptom ellen, és megtöltik az országot megöltekkel. Kiszáritom a Nílus ágait, és gonoszok kezébe adom az országot. Idegenekkel pusztítatom el az országot és a benne levőket. Én, az Úr, megmondtam!”* (11-12. vers).

„Ezt mondja az én Uram, az Úr: Elpusztítom a bálványokat, kiirtom a bálványszobrokat Nófból, Egyiptomban nem lesz többé fejedelem” – vagyis fáraó – „Félelmet keltek majd Egyiptomban. Elpusztítom Patrószt, tűzbe borítom Cóant, ítéletet tartok Nó fölött. Kiöntöm haragomat Színre, Egyiptom erős várára, és kiirtom Nó népe tömegét. Tűzbe borítom Egyiptomot, kínjában vergődik Szín, Nó falain réseket törnek, Nófot fényes nappal ostromolják. Ón és Pi-Beszlet ifjai fegyvertől esnek el, s a többiek fogságba mennek. Tahpanhészben” –

Tahpanhészben fogott Jeremiás köveket, elásta őket, majd kijelentette, hogy e kövek fölött állítják majd föl Nebukadneccar trónját. Amikor a régészek ásásokat végeztek ezen a területen, egy palota tornácát tárták fel, a padló köveit eltávolítva pedig megtalálták azokat a köveket, melyeket annakidején Jeremiás ásott el bizonyágként a város ellen.

Valóban ott állította fel Nebukadneccar a trónját. Jeremiás akkor előre megjövendölte, hogy bár Izráel népe Egyiptomtól várja a segítséget és szabadulást, Egyiptom nem segíthet, sőt Nebukadneccar pont azon a helyen állítja majd fel trónját! Erre nem Hofra fáraó uralkodása alatt került sor, hanem később, – 15 évvel Tírusz lerombolása után Isten Nebukadneccar kezébe adta Egyiptomot fizetségül Tíruszban végzett munkájáért.

„Sötét lesz nappal, ha összetöröm ott Egyiptom igáját. Vége lesz gőgös erejének, őt magát felhő borítja el, leányai pedig fogságba mennek. Így tartok ítéletet Egyiptom fölött, és megtudják, hogy én vagyok az Úr” (13-19. vers).

„A tizenegyedik évben, az első hónap hetedikén” – vagyis visszatértünk az első hónaphoz, áprilishoz, i.e. 586-ban. Fontos, hogy odafigyeljünk ezekre a dátumokra, hogy értsük, hogy mikor hangzottak el az egyes próféciaák. Ez a prófécia tehát i.e. 586-ban hangzott el, abban az évben, amikor Nebukadneccar bevette Jeruzsálemet –

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Eltörtem a fáraónak Egyiptom királyának a karját, de nem kötözték be, hogy meggyógyítsák, pólyát sem raktak rá, hogy megerősödjék, és fegyvert foghasson. Ezért így szól az én Uram, az Úr: Én a fáraó ellen, Egyiptom királya ellen fordulok,” – ismét Hofra fáraóról van itt szó –, „és mindkét karját eltöröm: az épet is, meg a már töröttet is, és kiütöm kezéből a fegyvert. Szétszórom az egyiptomiakat a népek közé, és elszórom őket az országokba. Babilónia királyának a karjait megerősítem, és kardomat adom a kezébe. A fáraó karjait azonban eltöröm, és keservesen fog nyögni előtte, mint akit halálra sebeztek. Megerősítem Babilónia királyának a karjait, a fáraó karjai pedig lehanyatlanak. Akkor megtudják, hogy én vagyok az Úr, mert kardomat Babilónia királyának a kezébe adom, hogy azt Egyiptom ellen fordítsa. Szétszórom az egyiptomiakat a népek közé, és elszórom őket az országokba. Akkor megtudják, hogy én vagyok az Úr” (20-26. vers).

Isten tehát ítéletet hirdet Egyiptom ellen, és ezek a következő fejezetekben folytatódnak, majd Isten utasításokat küld a fogságban sínylődő népének, illetve megjövendöli visszatérésüket földjükre.

Jövő héten is izgalmas próféciaák várnak ránk! Olyan próféciaák például, melyek beteljesülését saját szemünkkel is láthatjuk ma Izraelben.

Az Úr legyen veletek, tartsa kezét életeken, és szóljon hozzátok ezen a héten Igéjéből. Nyissa meg szíveteket és elméteket, hogy megérthessétek a Lélek dolgait.

Isten igaz elvei mindig győzedelmeskednek.

Amikor Isten szól, biztosra vehetjük, hogy megtartja szavát, és amikor Isten felállít egy alapelvet, az nem szeghető meg.

Isten szeretne megáldani. A mi dolgunk pedig az, hogy elfogadjuk ezeket az áldásokat.

Maradjatok meg Isten szeretetében, és járjatok vele ezen a héten is.

Jézus nevében, ámen.

EZÉKIEL KÖNYVE

31-35. FEJEZET

A 29. és 30. fejezetben Ezékiel az Egyiptomra váró ítéletről prófétált. Egyiptom az Ige szerint olyan volt, mint egy nádszál – amikor Izráel megpróbált rátámaszkodni, eltört, és megsebezte Izráelt.

Korábban Isten már figyelmeztette népét, hogy ne támaszkodjon Egyiptomra, tanácsa azonban süket fülekre talált. Egyiptom pedig tényleg olyanná vált, mint a törött nád: Izráel csupán időszakos segítséget kapott tőle, amikor Hofra fáraó megtámadta Babilóniát, és így egy rövid időre megszakadt Jeruzsálem babiloni ostroma.

A 31. fejezetben a prófécia már maga a fáraó ellen irányul. Ezékiel lényegében egy példázatot tár elénk, melyben Egyiptom fejét egy libanoni cédrushoz hasonlítja. Libanon egyébként éppen cédrusairól volt híres abban az időben. Emlékezzünk csak, hogy Hirám, Tírusz királya annakidején szövetséget kötött Dáviddal, illetve Salamonnal, hogy ő biztosítja majd az új templomhoz szükséges cédrusokat. Az Úr pedig ebben a prófeciában a fáraót egy cédrusfához hasonlítja.

„A tizenegyedik évben, a harmadik hónap elsején” – ez Cidkijjá uralkodásának 11. évét jelenti, vagyis i.e. 586-ot – *„Emberfia! Mondd ezt a fáraóról, Egyiptom királyáról és népe tömegéről: Kihez hasonlítasz nagyságodban?”* (1-2. vers).

Egyiptom az antik világ egy egyik nagyhatalma volt, amellyel senki sem mert ujjat húzni. *„Kihez hasonlítasz nagyságodban?”*. Majd az asszírokhoz hasonlítja, hiszen AsszírIA szintén meghatározó hatalom volt az akkori világban. Az asszírok igazták le Izráelt, az északi királyságot.

„Nézd, AsszírIA olyan volt, mint egy libanoni cédrus: szép ágú, árnyas lombú és magas növésű, a sűrű felhőkig ért a teteje. Vízről nőtt meg nagyra” – itt a biztosan a Nílusra gondol - *„a mélység vize tette magassá, ennek a tövéhez árasztotta folyóit mindenfelől, csak patakjait bocsátotta a mező többi fáihoz”* – a Nílus deltájáról van itt szó, ahol igen termékeny a talaj.

„Ezért lett magasabb növésű a mező többi fájánál: sok ága nőtt, és hosszú hajtásai lettek a sok víztől, mely feléje áradt. Ágain fészket rakott minden égi madár, hajtásai alatt fiadzott a mező minden vadja, s árnyékában lakott mindenféle nép” (3-6. vers).

Egyiptom tehát egyike volt a nagy népeknek, akik minden más népet beárnyékolnak. Vegyük csak észre, hogy a példázat értelmében Egyiptom fájának ágain fészket rakott minden égi madár. Dániel könyvében ugyanez hangzik el Nebukadnecarról, illetve országáról, Babilóniáról, de ez köszön vissza az Újszövetségben is, Jézus egyik példázatában a mennyek országáról.

Jézus példázatában a mennyek országát egy mustármaghoz hasonlítja, amely bár aprócska, miután elültették, olyan nagy fává nőtt, hogy égi madarak fészkeltek ágain. A példázatokban a madarak mindig negatív jelentést hordoznak. A magvető példázatában például a madarak kapkodták ki a földből az útfélre hullott magot, így az nem tudott gyökeret eresztetni. A példázat magyarázata értelmében a madarak a gonoszt jelképezték, aki jön, és kiragadja az Igét az emberek szívéből, hogy hatása ne érvényesülhessen az életükben.

De térjünk csak vissza mustármag példázatához, mely fává nőtt. Először is észre kell vennünk, hogy az effajta növekedés egyáltalán nem szokványos. A mustármag nem fává, hanem bokorrá szokott nőni. Ez esetben azonban természetellenesen nagyra nőtt a kikelt mag – egy fává, melynek ágain égi madarak fészkeltek.

Ez a példázat lényegében a pogány egyházzal szól, amely otthont ad majd mindenféle égi madárnak, ami csak a földön létezik. És valóban ezt látjuk ma, ha az egyházra tekintünk: mindenféle madár fészkel ágain. Hihetetlen, mennyi minden beszivárgott az egyházba a kereszténység részeként, és hány ember nevezi ma magát kereszténynek. De emlékezzünk csak, mit mondott Jézus: „Nem mindenki, aki azt mondogatja, Uram, Uram, léphet be a mennyek országába!”. Jézus itt arra utal, hogy a pogány egyház rendellenes növekedésnek indul majd, így mindenféle égi madár fészket rakhat ágai között.

Az Egyiptomra vonatkozó példázatban szintén azt olvashatjuk, hogy égi madarak fészkeltek ágai között – vagyis más népek, melyeket Egyiptom leigázott.

„Szép volt nagyságával, hosszan kinyúló ágaival, mert gyökerei sok vizet kaptak. Nem volt hozzá fogható cédrus, az Isten kertjében, a ciprusoknak sem voltak hozzá hasonló ágai, és a platánoknak sem voltak olyan hajtásai, mint neki: Isten kertjében egy fának sem volt hozzá hasonló szépsége. Széppé tettem őt dús lombú ágaival, irigykedett is rá Éden minden fája az Isten kertjében” (8-9. vers).

Egyiptom hatalmassá vált – ezáltal pedig más népek irigységének tárgyává.

„Azért ezt mondja az én Uram, az Úr: Mivel magasra nőtt, és teteje fölnyúlt a sűrű felhők közé, felfuvalkodott, mert magasra nőtt, a népek urának kezébe adtam: tegyen vele, amit akar. Bűne miatt taszítottam el” (10-11. vers).

Isten tehát ítéletet hirdet a fáraó felett, és vegyük csak észre, hogy az ítélet oka nem más, mint a fáraó büszkesége. A fáraó felfuvalkodott.

„Az összeomlást gőg előzi meg, a bukást pedig felfuvalkodottság” (Péld. 16:18).

Az emberek rendkívül nehezen tudják kezelni a kezükbe adott hatalmat. Azt hiszem, a világ egyik legnehezebb feladata más emberek fölött uralkodni, mert mindig ott fenyeget a felfuvalkodottság veszélye, amikor az ember saját pozíciójára tekint, majd így kiált: „Nézzétek! Mindez az én érdemem!”.

Dániel könyvében találkoztunk Nebukadneccarral, aki az egyik nap épp palotája tetején sétált. Biztosan elhaladt a csodaszép függőkeretek mellett is, melyek az akkori világ hét csodájának egyikét képezték. Megcsodálta a függőkereteket, és megcsodálta Babilont, ezt a fenséges várost, amit ő épített, és amelynek 25 méter vastag falai 100 méter magasak voltak, és így szólt: „Ez az a nagy Babilon, amelyet én építettem!”. Alighogy kimondta ezeket a szavakat, egy hang hallatszott a mennyből: „Felfuvalkodott a szíved, Nebukadneccar!”.

Korábban Dániel már figyelmeztette a királyt, hogy alázza meg magát Isten előtt, de Nebukadneccar végül mégis elbukott. Elméje hét időszakra elborult – kint élt a vadonban az állatok között, és füvet evett, mint az ökrök. *„Az ég harmatja áztatta testét, míg olyan hosszúra nem nőtt a szőre, mint a sasnak a tolla, és olyan karmai nem lettek, mint a madaraknak” (Dániel 4:30).* Vademberként élt, amíg el nem

ismerte, hogy „a Felséges uralkodik az emberek királysága fölött, és annak adja azt, akinek akarja” (Dániel 4:22).

Nebukadneccart saját büszkesége juttatta el ebbe a megtört állapotba, amíg el nem telt a hét időszak. Azután az Úr visszaadta értelmét, Nebukadneccar pedig egészen bámulatos módon megvallotta Istenbe vetett, Aki annak adja a hatalmat, akinek csak akarja.

Az emberiség történetében mindvégig azt látjuk, hogy a büszkeség tönkreteszi az embert. Shakespeare is arra figyelmezteti Cromwellt egyik művében, hogy messze kerülje el a büszkeséget, hiszen az angyalok is amiatt buktak el! A Sátán is arra törekedett, hogy önmagát felmagasztalja. Itt pedig Egyiptom fáraójáról olvassuk, hogy felfuvalkodottá vált.

Isten pedig így válaszol: „A népek urának kezébe adtam: tegyen vele, amit akar. Bűne miatt taszítottam el”.

Isten tehát Nebukadneccart, a népek urát használja majd arra, hogy a fáraót elpusztítsa.

Jeremiás is hasonlóképpen prófétált, amikor figyelmeztette Jeruzsálemet, hogy ne a fáraóban bízson, és ne Egyiptomra támaszkodjon, mert Egyiptom Babilon kezétől pusztul majd el. A nép persze nem hallgatott Jeremiásra, és segítséget kért a fáraótól. Jeremiás pedig Tahpanhészben fogott pár követ, elásta őket, majd kijelentette: „Ezen kövek fölött állítja majd fel Nebukadneccar királyi trónját Egyiptomban!” – és prófécíája beteljesedett.

„Kivágták az idegenek, ledöntötték a legkegyetlenebb népek. A hegyekre és a völgyekbe hullottak lombos ágai, hajtásai összetörve estek a földre, a patakmedrekbe. Árnyékából pedig elvonult a föld össze népe, és ott hagyta. Ledőlt törzsére rátelepedett minden égi madár, hajtásain ott tanyázott minden mezei vad. Azért ne nőjön túl magasra egy fa sem a víz mellett, ne nyújtsa tetejét a sűrű felhők közé! Ne bizakodjék el nagyságában senki, ha a víz táplálja, mert mindenki halálra jut, a föld mélyébe, azokkal az emberekkel, akik leszálltak a sírba” (12-14. vers).

„Így szól az én Uram, az Úr: Amikor leszállt a holtak hazájába” – a héberben itt a seol kifejezés szerepel – „gyászba borítottam miatta a mélység vizeit, gátat vettem folyóinak, és a víztömegeket elzártam. Feketébe öltöztetem miatta a Libánont, a mező fái is mind elepedtek. Zuhanásának hangjával megrendítettem a népeket, amikor a holtak hazájába taszítottam a sírba leszállókkal együtt, és megvigasztalódott a föld mélyében Éden minden fája, Libánon válogatott szépsége, mindaz, amit a víz táplált. Mert ezek is leszálltak a holtak hazájába, a fegyverrel megöltekhez, azokkal a népekkel együtt, amelyek hatalmának árnyékában éltek. Kihez hasonlíthat dicsőségben és nagyságban Éden fái között? Le kell szállnod Éden fáival együtt a föld mélyébe, ahol körülméletlenül közt fekszel, fegyverrel megöltekkel együtt. Így jár a fáraó és népének egész tömege! – így szól az én Uram, az Úr” (15-18. vers).

Isten tehát előre megjövendöli, hogy milyen sors vár Egyiptom fáraójára: pusztulás és pokol.

A 32. fejezetben a fáraó szomorú sorsa miatt szomorú siratóénekebe kezd a próféta. „A tizenkettedik évben” – vagyis 18 hónappal az előző prófécia után - „a tizenkettedik hónap elsején így szólt hozzám az Úr Igéje: Emberfia! Kezdd siratóéneket a fáraóról, Egyiptom királyáról! Ezt mondd róla: Oroszlán voltál a népek közt, de véged lett! Mint egy tengeri szörnyeteg, hullámokat vertél a folyóidban, fölzavartad lábaiddal a vizet, és fölkavartad a folyókat. Ezt mondja az én Uram, az Úr: Kivetem rád hálómát, sok népet gyűjtve össze kihúzlak kerítőhálómmal. Ledoblak a földre, sík mezőre vetlek, rád telepítek majd mindenféle égi madarat, jól tartok belőled minden földi állatot. Testedet a hegyekre dobom, megtöltöm a völgyeket hulláddal. Megöntözöm kifolyó véreddel a földet, egészen a hegyekig, megtelnek vele a patakmedrek. Amikor kimúlsz, befedem az eget, és elsötétítem csillagait, a napot felhővel takarom el, a hold fénye sem világít” (1-7. vers).

Amikor a próféciában ehhez a részhez érkezünk, melyben arról olvasunk, hogy Isten befedi az eget, eltakarja a napot, elsötétíti a csillagokat és a hold fénye sem világít, eszembe jut Jóel próféciája a nagy nyomorúság időszakáról, amikor „a nap és a hold elsötétül, a csillagok elvesztik fényüket” (Jóel 2:10).

Jézus is innen idéz, amikor a Máté 24-ben a nagy nyomorúság eseményeiről beszél. Sőt a Jelenések könyvében is olvashatunk minderről azon világrengető események részeként, melyek a hatodik pecsét feltörése után teljesednek be a földön.

Elképzelhető tehát, hogy ez a fáraó ellen szóló prófécia kettős jelentést hordoz, vagyis egyrészt arról szól, hogy mi történik majd a fáraóval és Egyiptommal, amikor Nebukadneccar leigazza, másrészt viszont a távolabbi jövőbe tekint, és leírja a világ elleni ítéletet a nagy nyomorúság idején.

„Minden égitestet elsötétítek miattad, és országodat sötétségbe borítom! – így szól az én Uram, az Úr. Sok népet megdöbbentek, amikor eljuttatom összeomlásod hírét a nemzetekhez, azokba az országokba, amelyeket nem ismertél. Rémületbe ejtek sok népet, királyaikat borzalom fogja el miattad, amikor kardomat suhogtatom előttük. Szakadatlanul rettegni fog mindenki a maga életéért összeomlásod idején. Mert ezt mondja az én Uram, az Úr: Elér téged Babilónia királyának fegyvere! Leterítlek tömegestül a hősök fegyverével, akik a népek közt a legkegyetlenebbek, elpusztítják Egyiptom büszkeségét, kipusztul népének egész tömege. Kipusztítok minden állatot a nagy vizek mellől, többé nem zavarja föl azokat ember lába, állatok patája sem zavarja föl. Akkor megtisztítom vizeiket, hogy olajként folyjanak folyóik! – így szól az én Uram, az Úr. Amikor pusztává teszem Egyiptomot, és mindenestül elpusztul az ország, amikor megverem minden lakóját, akkor megtudják, hogy én vagyok az Úr” (8-15. vers).

Az Úr mindegyik itt olvasható próféciaiban kijelenti, hogy amikor az beteljesedik, akkor megtudják majd, hogy ő az Úr.

A próféciaának, az események megjövedülésének egyik célja annak bizonyítása, hogy valóban az Úr szólt.

Jézus is ezt mondta: *„Most mondom ezt nektek, mielőtt megtörténik, hogy ha majd megtörténik, higgyetek”* (János 14:29). A próféciaák beteljesedése tehát erős érv a Biblia szavahihetősége mellett. Az Úr pedig újra meg újra elismétli a próféciaakat illetően: *„Akkor majd megtudják, hogy én vagyok az Úr!”*.

Jövő héten ahhoz az igeszakaszhoz érkezünk Ezékiel könyvében, amely egy hatalmas Izrael elleni orosz támadásról ír, melyet Oroszország szövetségeseivel,

Líbiával, Etiópiával, Irakkal és Iránnal fog végre hajtani. A prófécia szerint Isten legyőzi majd Izrael támadóit, és Isten ismét így zárja a próféciát: *„Így mutatom meg, hogy nagy és szent vagyok, és megismertetem magamat a sok néppel, és megtudják, hogy én vagyok az Úr”* (Eze. 38:23).

Egyszer egy gazdag zsidó barátommal beszélgettünk a Bibliáról és az Úrról, és megkérdeztem tőle, hogy mi kéne ahhoz, hogy hinni kezdjen Istenben. Ő ugyanis mindig azzal védekezett, hogy szülei az egyik náci haláltábor gázkamrájában lelték halálukat a háború alatt. Én mégis megkérdeztem, mi kéne ahhoz, hogy hinni kezdjen Istenben, majd így folytattam: „De hát Isten előre megígérte, hogy ismét egy nemzetté kovácsolja Izraelt és visszaviszi földjére. Most pedig ez van. Nem kéne levonni ebből a megfelelő következtetést?”.

„Nem” – válaszolta. „Mindig is tudtuk, hogy egy napon visszatérünk a földre. Kezdetből fogva bennünk égett a vágy! Tudtuk, hogy sikerülni fog, mert szívós egy nép vagyunk!”. Akkor így folytattam: „De az Ige azt is mondja, hogy amikor a zsidó népnek újra saját országa lesz, szemet szúr majd a körülötte élőknek, de minden népnek, akik ellene támadnak, beletörnek majd a bicskájá” – nem sokkal az 1967-es háború után beszélgettünk egyébként. Majd így folytattam: „Nézd csak, mi történt! Izrael visszavágott Jordániának, Egyiptomnak és Szíriának, és egyszerre mindhármukat legyőzte. Elfoglalta Ciszjordániát és a Gólán-fennsíkot! Hát még ez sem indít arra, hogy higgy Istenben?”.

„Nem” – válaszolta. „Ahogy az előbb is mondtam, szívósak vagyunk. Erre így szóltam: „Hát ami azt illeti, a Biblia azt is írja, hogy egy napon Oroszország lerohanja majd Izraelt, és minden szövetségesével együtt vonul fel Izraelt ellen, hogy megsemmisítse, de vereséget szenved”. Barátom így válaszolt: „Amikor ez megtörténik, szavamra mondom, hogy hinni kezdek”. „Paul, barátom” – mondtam. „A baj csak az, hogy akkor már kicsit késő lesz ahhoz, hogy elkerüld az azt követő nagy nyomorúságot!”.

Na de erről majd jövő héten szólunk bővebben, ahogy továbbolvassuk Ezékiel izgalmas próféciáit Izrael népének hazahívásáról, illetve az utolsó idők eseményeiről.

„Siratóének ez, sírva énekeljék a népek leányai, sírva énekeljék, Egyiptomról és egész tömegéről énekeljék sírva! – így szól az én Uram, az Úr”.

A tizenkettedik évben az első hónap tizenötödikén” – az első prófécia a hónap első napján érkezett, tizenöt nappal később pedig újabb Egyiptomra vonatkozó próféciát kapott az Úrtól Ezékiel –

„Így szólt hozzám az Úr Igéje: Emberfia! Sirasd el a népek leányaival Egyiptom népe tömegét, és küldd le az előkelőket a föld mélyébe, a sírba roskadókhoz! Különb vagy-e bárkinél is? Menj, és feküdj a körülmetéletlenek mellé! A fegyverrel megöltek közt fognak elesni! Fegyver martaléka lett, elvonszolták őt és egész tömegét. Így fognak beszélni róla és segítőiről a hatalmas hősök a holtak hazájában: Leszálltak, itt fekszenek a körülmetéletlenek között, a fegyverrel megöltek között! Ott van Asszíria, egész népe körös-körül a sírokban. Mindnyájan fegyvertől estek el, halálra sebzetten. A legmélyebb sírban adtak neki helyet, ott van népe körös-körül a sírokban. Mindnyájan fegyvertől estek el, halálra sebzetten, pedig rettegésben tartották az élők földjét. Ott van Élam, egész tömege körös-körül a sírokban. Mindnyájan fegyver által estek el, halálra sebzetten. Körülmetéletlenül szálltak le a föld mélyébe, pedig rettegésben tartották az élők földjét. De most gyalázat a sorsuk a sírba leszállókkal együtt. A megöltek közt adtak fekvőhelyet neki, egész tömegének körös-körül a sírokban. Mindnyájan körülmetéletlenek, fegyverrel megöltek, pedig rettegésben tartották az élők földjét. Gyalázat a sorsuk a sírba leszállókkal együtt. A megöltek közé dobták őket” (17-25. vers).

Egyiptom tehát levettetik majd Mesekkel és Tuballal, az északi népekkel, illetve Edómmal (29. vers) és a szidóiakkal (30. vers) együtt.

„Ha ezeket látja a fáraó, megvigasztalódik népe tömegének sorsán. Fegyver ölte meg a fáraót és egész haderejét – így szól az én Uram, az Úr. Rettegésben tartottam vele az élők földjét, de le kellett feküdnie a fáraónak és népe egész tömegének a körülmetéletlenekkel együtt a fegyverrel megöltek közé – így szól az én Uram, az Úr” (31-32. vers).

A 32. fejezetben Isten a babiloni fogságban élőket látja el utasításokkal.

33. fejezet: *„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Szólj népedhez, és ezt mondd nekik: Ha fegyveres ellenséget hozok egy ország ellen, és az ország népe választ a maga köréből egy férfit, és őrállóvá teszi, az pedig látja jönni a fegyveres ellenséget az ország ellen, és megfújja a kürtöt, hogy figyelmeztesse a népet, akkor ha valaki hallja a kürtszót, de nem törődik a figyelmeztetéssel, a fegyveres ellenség pedig eljön, és levágja, úgy a vére a saját fejére száll. Hallotta a kürtszót, de nem törődött a figyelmeztetéssel: a vére saját magára száll, mert ha törődött volna a figyelmeztetéssel, megmenthette volna az életét. Ha ellenben az őrálló látja jönni a fegyveres ellenséget, de nem fújja meg a kürtöt, és nem figyelmezteti a népet azután eljön a fegyveres ellenség, és levág közülük valakit, akkor azt a maga bűne érte utol, de vérét az őrállótól kérem számon” (1-6. vers).*

„Emberfia! Téged ilyen őrállóvá tettelek Izráel házában. Ha igét hallasz tőlem, figyelmeztessd őket az én nevemben!” (7. vers) –

Isten tehát azzal bízta meg Ezékielt, közvetítse Isten üzenetét a babiloni fogságban élő népének, és számon is kéri Ezékieltől feladatának teljesítését.

Isten ezt a szerepet az őrálló feladatához hasonlítja, akit megbíznak, hogy veszély idején figyelmeztesse a népet a közelgő ellenséges támadásra. Ha az őrálló látja, hogy ellenség érkezik, megfújja a kürtöt. Ezzel feladatát elvégezte, többért nem vonható felelősségre. Azért már nem ő felel, ki mit kezd majd a figyelmeztetéssel, az ő feladata csak az volt, hogy a figyelmeztetést leadja.

Isten tehát így szólt Ezékielhez: „Ezékiel, őrállóként állítottalak a falakra. Ha nem figyelmezteted a népet, téged vonlak értük felelősségre. Miután azonban figyelmeztetted őket, mindenki önmagáért felel!”.

Fontos, hogy amikor keresztényként bizonyoságot teszünk másoknak, erre emlékezzünk. Mi is nagyban hasonlítunk egy őrállóhoz. Istentől azt a megbízást kaptuk, hogy figyelmeztessük az embereket. Az viszont már mindenkinek a maga dolga, mihez kezd a figyelmeztetéssel. Isten nem azzal bízott meg bennünket, hogy ügyes érvekkel betuszkoljuk az embereket a mennybe, vagy hogy nyomást gyakorolva rájuk kierőszakoljuk beleegyezésüket. Isten arra hívott el bennünket, hogy hirdessük az ő igazságát. Az már mindenkinek a magánügye, hogy mihez is kezd az átadott üzenettel.

Nekem is rá kellett döbennem, hogy többet nem tehetek azon túl, hogy bizonyosságot teszek az Úrról. Érdekes, hogy amikor Istenről beszélek az emberekkel, akadnak közöttük olyanok, akik mintha egész életükben rám vártak volna. Tökéletesen készen állnak arra, hogy életüket ott helyben átadják Jézusnak. Sőt, annyira izgatottak, hogy gyakran még csak meg sem várják, hogy mondandód végére érj. De akadnak másfajta emberek is, akiknek bár ugyanazt a bizonyosságot mesélem el, olyan, mintha meg se hallanák, amit mondtam. Mintha el sem jutottak volna hozzájuk a szavaim.

Mindebből levontam a következtetést, hogy a Szentléleknek kell kimunkálnia az emberekben a megtérést, neki kell az embereket közel vonni Jézus Krisztushoz. Az én felelősségem őrállóként az, hogy megfűjjam a kürtöt, és hirdessem, hogy az Úr eljövetele közel. Az már a te dolgod, mihez kezdesz ezzel az üzenettel.

Ezékielnek is ezt mondta Isten: „Ezékiel, a te felelősséged csak az, hogy üzenetemet eljuttasd az emberekhez. Ennyi. Azért, amit az üzenettel kezdenek, már egyedül csak ők felelnek. A te esetedben csak azt nézem, átadtad-e nekik az üzenetet”.

„Ha ezt mondom a bűnösnek: Bűnös vagy, meg kell halnod! – és te nem mondod meg, és nem figyelmezteted a bűnöst, hogy rossz úton jár, akkor az a bűnös meghal ugyan bűne miatt, de vérét tőled kérem számon. De ha te figyelmeztetted a bűnöst, hogy térjen meg útjáról, és az nem tért meg útjáról, akkor az meghal bűne miatt, de te megmented a lelkedet” (8-9. vers).

Az Úr szinte ugyanezt a megbízást adta Ezékielnek a könyv elején, a 3. fejezetben: „Te pedig, emberfia, mondd meg Izráel házának: Ti így beszéltek: Ránk nehezdednek bűneink és vétkeink, elsovadunk miattuk. Hogyan maradhatnánk életben?” – nagyon fontos kérdés – „Ezt mondd nekik: Életemre mondom – így szól az én Uram, az Úr -, hogy nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Miért halnátok meg, Izráel háza?” (10-11. vers).

Isten szíve tárul itt elénk – és ez az igazság Istenről. A Sátán évszázadok óta azt a hazugságot terjeszti Istenről: hogy Isten kegyetlen, kemény, és szinte örömét leli az ítéletben. De mi sem áll távolabb a valóságtól.

Isten nem leli örömét egyetlen a bűnös ember halálában sem. Ehelyett inkább maga Isten könyörög nekik, hogy térjenek meg!

Sokszor hallottam már a következő kérdést: „Hogyan küldhet valakit a szeretet Istene a pokolba?”. Ami azt illeti, már a kérdés megfogalmazása is helytelen, a Biblia ugyanis nem azt tanítja, hogy Isten küldi pokolra az embereket – az ember saját döntéséből kerül oda. Isten mindent megpróbál, hogy visszatartson, de szabad akaratunk van. Így választhatunk, hogy mit akarunk.

Isten nem fog kényszeríteni, hogy őt szolgáljam és szeressem. A döntést rám hagyja, sőt döntésemet tiszteletben is tartja. Ugyanakkor minden elképzelhetőt megtesz, hogy letérítsen engem a pusztulásba vezető útról.

Ha azonban én Isten minden közeledését visszautasítom, ellenállok a Szentlélek hívó szavának, a kegyelem lelkét megcsúfolom, Isten fiát lábbal tapodom, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartom, és azt mondom, Jézus vére semmit sem jelent nekem, makacsul ellenállok, végül bejuthatok a pokolba, de ez lesz életem legkeményebb utazása.

Egyáltalán nem olyan könnyű a pokolba kerülni. Minden lépésnél meg kell harcoljak Istennel, végül pedig még Jézus Krisztuson is át kell lépjek, aki tulajdonképpen kifekszik elém az útra, hogy örült tervemben megállítson.

De mégis milyen örült az ember! Isten népe is a pusztulás útjára lépett, és egyre mélyebbre süllyed bűnében. Isten pedig könyörögve kéri őket, hogy térjenek meg.

„Te pedig, emberfia, mondd meg népednek: Az igazat nem menti meg igazsága, ha vétkéssé válik, a bűnös sem bukik el bűne miatt, ha megtér bűnéből. Az igaz sem maradhat életben, ha vétkéssé válik. Ha azt mondom az igaznak, hogy élni fog, de ő elbizakodik igazságában, és gonoszságot művel, akkor igaz tettei nem kerülnek említésre, hanem meg fog halni, mert gonoszságot művelt. Ha pedig azt mondom a bűnösnek, hogy meg fog halni, de ő megtér vétkéből, törvény és igazság

szerint él, ha a bűnös visszaadja a zálogot, a rablott holmiért kártérítést ad, az életre vivő rendelkezéseket követi, nem követ el gonoszságot, akkor élni fog, nem hal meg. Elkövetett vétkei nem kerülnek említésre. Követte a törvényt és az igazságot, tehát élni fog” (12-16. vers).

Hát nem dicsőséges dolog ez? Ahogy odafordulsz Jézus Krisztushoz, Isten egyetlen múltbeli bűnödöt sem említi többé. Az itt olvasottak persze a kegyelem előtti időszakban a törvény alatt íródtak. De az már abban az időszakban is igaz volt, hogy Isten nem emlékezett meg többé népe vétkeiről – ez pedig nem volt más, mint igazi kegyelem. Isten kegyelme, amelynek köszönhetően bűneink megbocsátatnak.

„Néped ezt mondja: Nem következetes az Úr! Pedig ők nem következetesek. Ha az igaz eltér igazságától, és gonoszságot művel, meghal miatta. És ha a bűnös megtér bűnéből, követi a törvényt és az igazságot, élni fog. Mondhatjátok, hogy nem következetes az Úr, én akkor is mindegyikőtöket a tettei szerint ítélem meg, Izráel háza!” (17-20. vers).

Hányszor hallhatjuk ezt a panaszt Istennel szemben: „Isten nem következetes! Isten nem igazságos!”. Ez minden Isten elleni panasz alapja.

Amikor valaki felteszi a kérdést, hogy engedheti meg a szeretet Istene...akkor tudhatjuk, hogy valójában Isten igazságosságát kérdőjelezi meg, akármit is mond. A sorok között ez bujkál: „Isten nem is igazságos!”. Hányszor kérdőjelezte már meg az ember Istent ebben a dologban? És most Izráel népe is pontosan ezt teszi. Isten pedig így felel: „Ezékiel, mondd csak meg nekik, hogy ők nem következetesek, nem pedig én!”.

„Ha az igaz eltér igazságától, és gonoszságot művel, meghal miatta. És ha a bűnös megtér bűnéből, követi a törvényt és az igazságot, élni fog. Mondhatjátok, hogy nem következetes az Úr, én akkor is mindegyikőtöket a tettei szerint ítélem meg, Izráel háza!”

„Fogságunk tizenkettedik évében, a tizedik hónap ötödikén egy menekült érkezett hozzám Jeruzsálemből, és azt mondta: Elesett a város!” (21. vers).

Végre megérkezett a hír. Jeruzsálem már egy évvel korábban elesett, és az egyik menekült végre meghozza Ezékielnek a bukás hírét.

„Az Úr pedig már a menekült megérkezését megelőző estén megragadott engem. De reggel megnyitotta a számat, amikor a menekült hozzám érkezett. Megnyílt a szám, és nem voltam már néma” (22. vers).

Emlékezzünk csak, hogy korábban az Úr azt mondta Ezékielnek, hogy néma lesz egészen addig, amíg meg nem érkezik hozzá Jeruzsálem pusztulásának híre. Amikor a hírt megérkezett, az Úr megnyitotta száját, és többé nem volt néma.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: „Emberfia! Azoknak a romoknak a lakói, ott Izráel földjén, ezt mondogatják: Ábrahám egymaga volt, és örökségül kapta az országot. Mi sokan vagyunk, nekünk jutott örökségül az ország” (23-24. vers).

Az Úr tehát azt mondja Ezékielnek, hogy bár Nebukadneccar leigázta Jeruzsálemet és Gedalját tette meg kormányzónak, az emberek szíve még mindig lázad Nebukadneccar ellen. Ezt mondogatják: „De hát Ábrahám egyedül volt, amikor örökségül kapta az országot. Mi meg sokan vagyunk. Még visszaszerezhetnénk!”. Így hát még Gedaljá kormányzása idején sem rendelték alá magukat teljesen az uralmon lévő hatalomnak – szívükben továbbra is lázadtak. Isten erről a hozzáállásról beszél Ezékielnek.

Jeremiás a néppel volt, és folyamatosan arra intette őket, hogy adják meg magukat Babilóniának, mert akkor jó soruk lesz. Ha viszont ellenállást tanúsítanak, elpusztulnak. Mégsem hallgattak Jeremiásra.

„Ezért mondd meg nekik: Így szól az én Uram, az Úr: Vérrel együtt eszitek a húst,” – nem úgy ették az állatokat, ahogy azt a törvény előírta, és nem csorgatták ki a véréit. Ehelyett olyan módszereket alkalmaztak, melyek nyomán az állat vére a testében maradt – „fölnéztek bálványaitokra, vért ontotok, és ti akarjátok örökölni az országot?” (25. vers).

Mintha ezt mondaná Isten: „Szemrebbenés nélkül szegitek meg a törvényemet és műveltek gonoszságokat, mégis azt gondoljátok, megengedem, hogy tétek legyen az ország?”.

„Fegyveretekre támaszkodtok, utálatos dolgokat műveltek, egymás feleségét tisztátalanná teszitek, és ti akarjátok örökölni az országot?” (26. vers). „Hihetetlenek vagytok!” – mondja Isten.

„Ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az Úr: Életemre mondom, hogy akik a romok között vannak, fegyvertől esnek el, akik a mezőn vannak, azokat a vadállatoknak adom eledelül, akik pedig erődökben és barlangokban vannak, dögvészben halnak meg. Sivárrá és kietlenné teszem az országot, vége lesz gőgös erejének. Kopárak lesznek Izráel hegyei, nem jár rajtuk senki. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor az országot sivárrá és kietlenné teszem, a sok utálatos dolog miatt, amit elkövettek” (27-29. vers).

„Emberfia! Rólad beszélget néped a falak mellett és a házak kapujában. Így beszélgetnek maguk közt egymással: Gyertek csak, hallgassátok, miféle ige jön az Úrtól! Azután eljönnek hozzád, mintha népgyűlésre jönnének, odaül eléd az én népem, hallgatják beszédedet, de nem aszerint élnek. Pajzán dallá lesz az a szájukban, az eszük pedig nyereségen jár. Csak ennyi vagy nekik: Pajzán dalok énekese, akinek szép a hangja, és jól pengeti a lantot. Hallgatják a beszédedet, de nem aszerint élnek” (30-32. vers).

„Az emberek beszélnek rólad, Ezékiel. Azt mondogatják, menjünk, és hallgassuk meg, mit mond az Úr! Eljönnek és leülnek eléd. Meghallgatják mondanivalódat, de nem cselekszik meg szavaidat.

Jakab levelében azt olvassuk, hogy az az ember, aki az Igének csupán hallgatója, de nem cselekvője, önmagát csapja be.

Hány ember csapja be ma is önmagát! Azt gondolja, hogy minden a legnagyobb rendben, hiszen tanulmányozza Isten Igéjét, vagy hallgatja Isten Igéjét, vagy ismeri Isten Igéjét – pedig nem ez a lényeg. Megcselekszed-e Isten Igéjét? *„Legyetek az Igének cselekvői, ne csupán hallgatói!” (Jakab 1:22).*

Isten tehát azzal vádolja a népet, hogy bár eljártak a prófétához, hogy üzenetét meghallgassák, eszük csak a nyereségen járt, és csak hallgatói maradtak az Igének, nem pedig cselekvői. Szívesen hallgatták Ezékielt, de szavait nem ültették

át a gyakorlatba. Szívesen hallgatták, ahogy hangszerén játszik. Pusztán a szórakozás miatt keresték őt meg.

„De ha majd beteljesedik – mert beteljesedik! – akkor megtudják, hogy próféta volt közöttük” (33. vers).

Majd amikor mindaz valóra válik, amit prófétáltál, megértik, hogy igazi próféta vagy. Most még csak azért hallgatnak, mert kiváló szórakozásnak tartják.

Érdekes, hogy sok ember valóban csak szórakozni jár az Úr házába. Megannyi gyülekezet pedig igyekszik meglovagolni ezt a hullámot, és igyekszik kiszolgálni a szórakozni vágyó embereket.

Milyen szomorú, amikor egy gyülekezet szükségét érzi annak, hogy szórakoztató programokkal csalogassa magához a tömegeket – a viszkető fülű embereket, akik képtelenek elviselni a komoly tanítást. És milyen sok helyen látjuk ezt! Az emberek csak a szórakozás kedvéért látogatják a gyülekezetet.

Ezékielt is a szórakozás kedvéért keresték fel az emberek, hiszen jó hangja volt, és hangszeren is tudott játszani. Odaültek Ezékiel elé, meghallgatták szavait, de nem akarták azokat a gyakorlatba is átültetni. De amikor majd beteljesülnek a próféta szavai, rádöbbennek, hogy próféta volt közöttük.

A 34. fejezetben Isten a hitetlen pásztorok ellen emeli fel hangját. Azok ellen, akik a nép lelki vezetői voltak. Azok ellen, akikhez lelki tanácsért fordultak az emberek, de akik eltávolodtak a szolgálat lényegétől.

Az Úr így szólt tanítványaihoz: *„Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyon hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen: hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok” (Máté 20:26).*

Emlékezzünk csak, mit mondott Jézus, miután fogta a kendőt, és megmosta tanítványai lábát: *„Értitek, hogy mit tettem veletek? (...) Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek” (János 12:12,14,15).* Krisztus tehát azt tanította, hogy a szolgálat mások szolgálatáról szól, ahogy azt a szó jelentése is magában hordozza.

Isten azt szeretné, ha Isten szolgálói valóban szolgálnák is Krisztus testét. Isten nem arra hív, hogy uralkodjunk az emberek felett Krisztus testében, hanem hogy szolgáljuk őket.

A hatalommal könnyű visszaélni, és nagy is a kísértés. De abban a pillanatban, amikor többé nem szolgálni igyekszel, hanem uralkodni és kihasználni az embereket, mert csak saját nyereségvágyad hajt, és másra sem tudsz gondolni, mint egy szép házra, autóra és hasonlókra, abban a pillanatban elkezdted visszaélni azzal a pozícióval, amibe Isten helyezett.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Prófétálj, és mondd meg a pásztoroknak: Így szól az én Uram, az Úr: Jaj Izráel pásztorainak, akik magukat legeltették!” – amikor Isten azt mondja, jaj, vigyázat, mert baj van – *„Hát nem a nyáját kell legeltetniük a pásztoroknak?”* (1-2. vers).

Ők azonban arra használták a szolgálatot, hogy hasznot húzzanak belőle, ahelyett, hogy az emberek javát szolgálták volna.

Szomorú, de igaz, hogy ma is sokan csak azért vannak a szolgálatban, hogy egy lelki szükségletüket kielégítsék – nem Isten hívta el őket a szolgálatra, és nem is a szolgálat lényegét tartják szem előtt. *„Jaj azoknak a pásztoroknak, akik önmaguk építésére és gazdagítására használják a szolgálatot!”*. Hiszen nem a nyáját kéne inkább táplálniuk?

„A tejet megittátok, a gyapjúval ruházkodtatok, a kövéret levágtátok, de a nyáját nem legeltettétek!” (3. vers).

Jézus is azt mondta Péternek, hogy táplálja a nyáját. Péter pedig később az egyház vezetőinek címzett levelében szintén arra kéri őket, hogy táplálják a rájuk bízott nyáját.

Napjaink egyházában a legnagyobb szükséglet az, hogy táplálják az embereket, vagyis Isten nyáját. Jézus is ezzel a feladattal bízta meg Pétert.

Isten tovább folytatja vádiratát Izráel pásztorai ellen: *„A gyengét nem erősítettétek, a beteget nem gyógyítottátok, a sérültet nem kötöttétek be, az*

eltévedtet nem tereltétek vissza, és az elveszettet nem kerestétek meg, hanem erőszakosan és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk” (4. vers).

Uralkodtak Isten nyája felett. Nem törődtek a gyengékkel, a betegekkel, a megtört szívűekkel és az elveszettekkel. Visszaéltek hatalmukkal, amelynek eredményeként pedig:

„Szétszóródtak, mint akiknek nincs pásztoruk, mindenféle mezei vad eledelévé lettek, úgy szétszóródtak. Tévelygett nyájam minden hegyen és minden magas halmon, szétszóródott nyájam az egész föld színén, és nincs aki utána járjon, nincs aki megkeresse” (5-6. vers).

„Ezért ti, pásztorok, halljátok meg az Úr igéjét: Életemre mondom”- Isten tehát saját életére esküszik, hiszen nincsen nála hatalmasabb, akire esküdhetne - „– Így szól az én Uram, az Úr -: Mivel prédává lett a nyájam, és mindenféle mezei vad eledelévé lett a nyájam, mint amelynek nincs pásztor, pásztoraim nem jártak nyájam után, hanem önmagukat legeltették a pásztorok, nem a nyájamat legeltették, ezért ti, pásztorok, halljátok meg az Úr igéjét! Így szól az én Uram, az Úr: Én most a pásztorok ellen fordulok, és számonkérem tőlük a nyájamat. Véget vetek annak, hogy ők legeltessék a nyáját, magukat sem fogják többé legeltetni a pásztorok. Kiragadom szájukból juhaimat, és nem esznek belőlük többé” (7-10. vers).

Az egész vallási rendszer, a papság el fog töröltetni.

És mára ez be is teljesedett. Azért törölte el Isten a papi rendszert, mert Isten nyája helyett a pásztorok inkább önmagukkal táplálták.

Emlékeztek Éli bűnös fiaira? Amikor az emberek áldozatot hoztak az Úrnak, ők kiválogatták a hús legszebb részeit maguknak, ha pedig valaki tiltakozni próbált, alaposan ellátták a baját! Kapzsiságukkal azonban meggyűlöltek az emberekkel Isten imádatát – éppen ők, akiknek Istent kellett volna képviselniük az emberek előtt. Ezek a papok képviselték Isten előtt az embereket. De amikor az emberek előtt képviselték Istent, torz képet festettek az Úrról!

Isten tehát a romlott rendszer leállításáról beszél, és kijelenti, hogy ezek az emberek nem élősködhetnek tovább Isten nyáján.

„Mert így szól az én Uram, az Úr: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat. Ahogyan a pásztor gondját viseli a nyájnak, amikor ott áll juhai között, amelyek szét voltak szóródva, úgy viselem gondját juhaimnak. Kiszabadítom őket mindenünnen, ahová csak szétszóródtak egy felhős, borús napon” (11-12. vers).

Isten ebben az ígérésben azt mondja, hogy ő vállalja fel a pásztor szerepét, és Ő majd megkeresi a szétszórt és elkóborolt bárányokat.

Én úgy örülök, hogy az Úr a mi pásztorunk! Úgy örülök, hogy ő megtalált bennünket, amikor elkóboroltunk és tele voltunk kék-zöld foltokkal. Megtalált az Úr, magához fogadott, körénk fonta karját, és a fülünkbe súgta: „Szeretlek benneteket! Az én nyájam vagytok, az én népem!”.

Jézus ezt mondta: *„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért”* (János 10:11). A juhok pedig ismerik pásztoruk hangját, és követik őt.

Ti is meghallottátok az Úr hangját, ti is az ő nyájához tartoztok. Ti is őt követitek, és ez csodálatos.

„Kivezetem őket a népek közül, és összegyűjtöm az országokból, azután beviszem őket a saját földjükre. Legeltetni fogom őket Izráel hegyein, a völgyekben és az ország minden lakóhelyén” (13. vers) – ez a prófécia elsősorban Izráel népére vonatkozik, de Krisztusnak az egyházzal való kapcsolatára is vonatkoztatható.

A prófécia alapvetően Izráel szétszóródását és összegyűjtését jövendöli meg.

Izráel szétszóródásához Jézus Krisztus keresztre feszítése vezetett el, amelyre a kor vallási vezetői összeesküvésének eredményeként került sor. Azokról a vallási vezetőkről van szó, akik elutasították Jézust mint a Messiást, és terveket szőttek meggyilkolására, látván, hogy a pór nép nagy örömmel hallgatta szavait.

„Most mi lesz?” – kérdezték. „Hiszen ha az emberek hozzá fordulnak majd a jövőben, akkor elveszítjük az állásunkat! Többé nem tudjuk majd kizsákmányolni a népet! Még az is lehet, hogy bevonulnak a rómaiak, és teljesen felszámolják a pozícióinkat! Meg kell őt öljük!”. A főpap szerint is helyénvaló volt az, ha egy ember hal meg a népért. Akkor még nem tudta, mit beszél!

A hamis pásztorok miatt, akiket csak a nyereségvágy hajtott, és akiknek köszönhetően szétszéledt a nyáj, Isten most a nyáj összegyűjtését jövendöli meg. Napjainkban épp e prófécia beteljesülésének lehetünk tanúi: Isten visszaviszi népét, a zsidó népet a földjükre, és előkészíti őket a bennük elvégzendő munkára.

„Kivezetem őket a népek közül, és összegyűjtöm az országokból, azután beviszem őket a saját földjükre. Legeltetni fogom őket Izráel hegyein, a völgyekben és az ország minden lakóhelyén. Jó legelőn legeltetem majd őket, és Izráel magas hegyein fognak tanyázni. Én legeltetem juhaimat, és én keresek nekik pihenőhelyet – így szól az én Uram, az Úr. Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kövérre és az erősre vigyázok, úgy legeltetem őket, ahogy kell” (13-16. vers).

Eszembe jut erről egy csodálatos prófécia Jézusról: *„Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelget” (Ézs. 40:11).* Csodaszép prófécia ez! *„Én táplálom majd a nyáját”* – mondja Jézus.

„De köztetek is igazságot teszek, juhaim – így szól az én Uram, az Úr -, bárány és bárány között, kosok és bakok között. Nem elég nektek, hogy a legjobb legelőn legeltek? Miért tapossátok össze lábatokkal a többi legelőt? Tiszta vizet isztok. Miért zavarjátok föl lábatokkal, amit ott hagytok? Azt legeljük az én juhaim, amit a ti lábatok összetaposott, és azt igyák, amit a ti lábatok fölzavart? Ezért így szól az én Uram, az Úr: Majd én igazságot teszek kövér bárány és sovány bárány között. Oldalattal és vállattal öklelitek félre a gyöngéket, míg csak ki nem szorítjátok őket” (17-21. vers).

Így nyomták el a gazdagok a szegényeket. A vallási vezetők meggazdagodtak, és sanyargatták, elüldözték a nyáját.

„De én megszabadítom juhaimat, és nem esnek többé zsákmányul, mert igazságot teszek bárány és bárány között. Egyetlen pásztorot rendelek föléjük, hogy legeltesse őket: szolgálmat, Dávidot. Ő fogja legeltetni őket, ő lesz a pásztoruk. Én, az Úr, Istenük leszek, szolgálom, Dávid pedig fejedelmük lesz. Én, az Úr, megmondtam!” (21-24. vers).

Ez a prófécia természetesen nem arra utal hogy Dávid király feltámad, és ismét uralkodni kezd. De maga Jézus is megígérte Dávidnak, hogy uralkodó házában nem lesz vége, és ez a prófécia pedig Jézus Krisztusban teljesül be.

Ez tehát egy utalás arra az igaz hajtásra, mely Dávid törzséről fakad – vagyis Jézusra.

Ézsaiás könyvében pedig ezt olvassuk: *„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!”* (Ézs. 9:5-6).

Pál azt írja a Római levél 1. fejezetében Krisztusról, hogy ő test szerint Dávid utódaitól származott, *„a Szentlélek szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas fiának bizonyult”* (4. vers).

Ő eljön majd, Dávid trónjára ül, és úgy pásztorolja majd a népet ahogy annakidején Dávid is tette – pásztori szívvel.

Sokszor felmerül a kérdés, hogy hogyan állíthatta Isten Dávidról, hogy szíve szerint való férfi, hiszen házasságtörést követette el Betsabéval, sok helyzetben igencsak erőszakosan reagált, és Úriást is megölette. Isten mégis kijelenti róla, hogy a szíve szerint való ember. Hogyan lehetséges ez?

Mindez azért lehetséges, mert Dávidban egy pásztor szíve dobogott, és pásztori szívvel uralkodott a emberek felett. Istennek pedig ez a vágya: akik mások felett állnak, pásztori szívvel uralkodjanak, vagyis viseljék gondját a nyájnak, és elsősorban a nyájjal törődjenek, ne pedig önmagukkal.

Dávidban ilyen szív dobogott. Pásztori szívvel uralkodott. Ezzel szemben Saul felfuvalkodott, amikor Isten a trónra helyezte, ezért el is távolította őt Isten az uralomból, és utódai sem követhették őt a trónon. Dávid azonban más volt – Isten szíve szerint való ember volt. Ez a prófécia tehát Krisztusra vonatkozik – Krisztus eljövételére, amikor ő pásztorolja majd a népet.

„Szövetséget kötök velük, hogy békéjük legyen: kipusztítom az országból a vadállatokat, biztonságban lakhatnak majd a pusztában, és az erdőkben is alhatnak” (25. vers). A királyság korában megszelídülnek majd a vadállatok: „Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroszlán és a hízott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket” (Ézs. 11:6).

Hányszor eszembe jutott már, hogy milyen nagyszerű háziállat lenne az oroszlánból! Képzeljétek csak el, milyen izgalmas lenne az egy kisfiúnak, ha oroszlánt tarthatna! Felugorhatna a hátára, megragadhatná a sörényét, és már száguldanának is tovább! A királyság kora a helyreállítás időszaka lesz, amikor helyreáll a béke az ember és az állatvilág között. A királyság kora csodálatos lesz!

„Áldást adok nekik hegyem körül, esőt adok idejében: áldásos esők lesznek” (26. vers). „A mező fája megadja gyümölcsét, a föld is megadja termését, biztonságban élnek földjükön. Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor darabokra töröm igájukat, és kiszabadítom őket azok kezéből, akiket szolgálnak” (27. vers) – amikor Isten újra visszahozza népét, megtudják, hogy ő az Úr, ő pedig megalapítja országát.

„Nem esnek többé zsákmányul a népeknek” –

Figyeljük csak meg, hogy milyen üldözésnek volt kitéve a zsidó nép, bárhová ment is a világban, és az antiszemitizmus most is egyre erőteljesebben üti fel a fejét.

Nem esnek többé zsákmányul a népeknek, és nem falják fel őket a vadállatok, hanem biztonságban lakhatnak, mert senki sem rémítgeti őket. Híres ültetvényt sarjasztok nekik” – ez nem más, mint Jézus Krisztus - „nem hal éhen többé senki az országban, és nem kell tűzniük többé a népek gyalázkodását” (29. vers).

Egyszer Izraelben az egyik zsidó idegenvezetőnkkel beszélgettem, aki Argentínában nevelkedett. A kereszténységről beszélgettünk, ő pedig így szólt: „Kíváncsi vagy, mi volt az első benyomásom a keresztényekről?”. „Persze!” – válaszoltam. „Rendben, akkor elmesélem: Minden nap rohannom kellett haza az

iskolából, amilyen gyorsan csak bírtam, különben azok a srácok, akik kereszténynek mondták magukat, jól megvertem volna, miközben Jézus gyilkosának neveztek. Kövekkel dobáltak, mindig megverték, amikor csak lehetőség adódott, és Jézus gyilkosának neveztek. Nekem ez volt az első benyomásom a keresztényekről!”.

Ezek után bizony nem meglepő, ha nehéz bizonyítást tenni egy zsidó embernek. Milyen szomorú, sőt tragikus, hogy az antiszemitizmus javarészt az egyházból ered, pedig keresztényként olyan sokkal tartozunk a zsidó népnek! Hiszen tőlük kaptuk a Messiást!

„Akkor megtudják, hogy én, az Úr, az ő Istenük, velük vagyok, és hogy ők, Izráel háza, az én népem – így szól az én Uram, az Úr. Mert ti az én juhaim, az én legelőm nyája vagytok. Emberek vagytok, én pedig Istenetek! – így szól az én Uram, az Úr” (30-31. vers).

A 35. fejezetben az Úr Széir hegye ellen prófétál. Széir hegyének környékén az edómiak laktak, Ézsau leszármazottai, aki Jákób ikertestvére volt. Emlékeztek, hogyan lopta el Jákób Ézsautól az elsőszülöttségi jogot?

Ézsau adta ki magát, bement apjához, ételt vitt neki, majd megkapta az atyai áldást. Amikor Ézsau hazaért, elkészítette az őzpörköltet, bement édesapjához, és kérte az áldását, de már késő volt! Ézsau pedig akkor és ott elhatározta, hogy megöli testvérét azért, amit vele tett.

Jákób elmenekült, és 17 évet töltött nagybátyjánál. Az Ézsau és Jákób közötti ellenségeskedés az évek során megmaradt, így amikor Izráel népe kivonult Egyiptomból, a pusztában vándorolt, és át akart kelni az edómiak földjén, hogy rövidebb úton érjen az ígéret földjéhez, akkor felvonult az edómiak hadserege, és elállta útjukat.

Az edómiak egyébként Moábtól délre laktak, fővárosuk pedig Petra volt, a sziklaváros. Volt egy olyan időszak, amikor ez a csodaszép sziklába vájt város volt a keletről jövő kereskedelmi útvonal egyik fő állomása. Az edómiak soha nem nőttek ki magukat egy igazán erős néppé, de rokonságban álltak a zsidó néppel, bár ellenségeiknek számítottak.

Így hát minden alkalommal, amikor valaki északról megtámadta Júdát, az edómiak a helyzetet kihasználva azonnal délről is támadásba lendültek. Roppant mód megnehezítették és megkeserítették így Izráel népének az életét, és mivel minden adandó alkalommal támadni kezdtek, délen mindig állomásoznia kellett Izráeli csapatoknak. Amikor Nebukadneccar tarolt az országban, természetesen az edómiak is betörték délről, fosztogattak, és nagy örömmel nyugtázták Jeruzsálem bukását.

Éppen ezért hirdet felettük Isten ítéletet. Az utolsó edómi, akit feljegyeztek a történelemben Heródes volt. Heródest követően azonban eltűntek az edómiak, földjük pedig sivárrá és elhagyatottá vált. Ha ma ellátogatsz Petra környékére, saját szemeddel győződhetsz meg róla. Érdekes tehát ez a prófécia Szeír hegye, vagyis edóm földje ellen.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Vesd tekintetedet a Szeír hegyére, és prófétálj róla! Ezt mondd róla: Így szól az én Uram, az Úr: Én most ellened fordulok, Szeír hegye,” –

Isten nem konkrétan a hegy ellen emeli fel hangját, hanem a nép ellen, amely a hegyen él. Amikor például Isten azt mondja, San Francisco ellen szól, ez nem magára a városra, hanem a város lakóira értendő, akik hátat fordítottak Istennek –

„kinyújtom kezem ellened, sivárrá és kietlenné teszek. Városaidat romba döntöm, te pedig pusztává leszel, és megtudod, hogy én vagyok az Úr” (1-4. vers). És ma Szeír hegye valóban az egyik legsivárabb és legelhagyatottabb hely.

„Mivel örökösen ellenségeskedtél, és Izráel fiait fegyver martalékává tetted veszedelmük idején, a végső bűnhődés idején, ezért, életemre mondom – így szól az én Uram, az Úr -, hogy vérbe borítlak, üldözni fog a vér! Szeír hegyét sivárrá és kietlenné teszem, és kiirtok onnan mindenkit, aki ott jár-ke. Elborítom hegyeidet megöltekkel, halmaidon, völgyeidben és összes folyómedredben fegyverrel megöltek hullanak el. Örökre pusztává teszek, és városaid lakatlanok lesznek. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr” (5-9. vers).

Isten azt mondja, örökre pusztává teszi azt a földet.

„Mivel ezt mondod: Az a két nép és az a két ország az enyém lesz, birtokba veszem – pedig ott volt az Úr -, azért így szól az én Uram, az Úr: Életemre mondom, hogy ugyanolyan haragos indulattal bánok veled, ahogyan te is bántál velük gyűlöletedben. Majd megismersz engem, amikor ítéletet tartok fölötted. Akkor megtudod, hogy én, az Úr, meghallottam, mennyi szitkot szórtál Izráel hegyeire, amikor így beszéltél: Elpusztultak, nekünk jutottak martalékul! Nagyszájúak voltatok, és sokat szidtatok engem. Én meghallottam! Ezt mondja az én Uram, az Úr: Az egész föld örülni fog, ha pusztasággá teszek, ahogyan te örültél, amikor Izráel házának birtoka pusztasággá lett. Így bánok veled. Pusztaság lesz a Széír hegye egész Edómmal együtt. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr” (10-15. vers).

Így szól tehát a prófécia Széír hegye ellen.

A következő igeszakasz Izráel hegyeiről prófétál majd. Amíg a 35. fejezet prófeciája Széír hegye ellen szól, amely sivárrá és kietlenné válik, a 36. fejezetben Isten Izráel hegyeiről beszél, illetve arról, hogy hogyan kelti újból életre azt a földet. Szembetűnő tehát a kontraszt a két fejezet között.

És ami a legbámulatosabb: ha ma ellátogatunk Izraelbe, egyenesen a szemünk előtt teljesednek be a 36. fejezetben olvasottak!

A 37. fejezetben Isten arról beszél, hogy miként viszi vissza népét földjére, a 38. fejezetben megjelenik Oroszország szövetségeseivel, és lerohanja Izraelt, miután az ismét országgént megalakult, a 39. fejezetben pedig a támadó seregek pusztulásáról olvashatunk.

Az Ezékiel könyvében olvasható próféciaik közül sok már be is teljesedett. A 37. és 38. fejezetben írottak a jövőben teljesülnek majd be – véleményem szerint a közeljövőben.

Az Úr áldjon benneteket és vezessen ezen a héten is mindazokban a döntésekben, melyeket meg kell hozzatok. Vezessen benneteket az Úr az igazság útján, ahogy megtapasztaljátok Isten erejét egészen különleges módon munkálkodni az életetekben. Krisztus szeretete töltse be szíveteket, hogy a körülöttetek élők megláthassák és megérthessék, hogy mit tett értetek Isten.

Engedjétek, hogy Krisztus szeretete világítson benneteket! Jézus nevében, ámen.

EZÉKIEL KÖNYVE

36-39. FEJEZET

A 36. fejezetben Ezékiel másodszer kapja azt az utasítást, hogy prófétáljon Izráel hegyeinek. Először a 6. fejezetben prófétált Ezékiel arról a pusztulásról, amely Izráel városaira és hegyeire vár, mert a hegyeken áldozóhalmokat emeltek, és az emberek hamis isteneket, bálványokat imádtak. Ezékiel akkor azt prófétálta, hogy Izráel hegyei kopár, sivár helyekké változnak.

A prófécia be is teljesedett - és Izráel hegyei 19 évszázadokon keresztül kopárságba burkolóztak.

Most ismét Izráel hegyeinek kell prófétáljon, ez a prófécia azonban már arról szól, hogy Isten hogyan változtatja újra lakhatóvá a kopár halmokat. Így hát jelentős kontrasztot fedezhetünk fel a 6., illetve a 36. fejezetben leírtak között: míg a 6. fejezet a hegyek sivárságát jellemezte, a 36. fejezetben a helyreállításon a hangsúly.

„Te pedig, emberfia, prófétálj Izráel hegyeinek, és mondd: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Igéjét! Így szól az én Uram, az Úr: Mivel az ellenség hahotázva mondta rólatok: Az ősi halmok a mi birtokunkba kerültek! – ezért prófétálj, és mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Mivel a vesztetekre törnek mindenfelől, hogy a többi nép birtokává legyetek, és mivel rágalmakat terjesztő népek szájára kerültetek azért. Izráel hegyei, halljátok az én Uramnak, az Úrnak az igéjét!

Ezt mondja az én Uram, az Úr a hegyeknek és a halmoknak, a medreknek és a völgyeknek, az elpusztult romoknak és az elhagyatott városoknak, amelyeket a körülöttük élő többi nép prédált és gúnyolt, ezért tehát így szól az én Uram, az Úr: Heves indulatomban beszélek a többi nép ellen és egész Edóm ellen, akik birtokba vették országomat kárörvendő szívvel és megvető lélekkel, hogy elnéptelensség és fölprédálják. Ezért prófétálj Izráel földjéről, mondd a hegyeknek és a halmoknak, a medreknek és a völgyeknek: Így szól az én Uram, az Úr: Haragos indulatomban beszélek, mert a népek gyalázkodását kellett eltűnőtök. Ezért így szól az én Uram, az Úr: Fölemelt kézzel teszek esküt, hogy majd a körülöttetek élő népeknek kell eltűniük, hogy gyalázzák őket!” (1-7. vers).

És akkor Ezékiel rátér a hegyekhez szóló próféciára: *„Rajtatok pedig, Izráel hegyei, ágak sarjadnak, és gyümölcs terem népemnek, Izráelnek, mert hamarosan hazatérnek, mert én mellettetek vagyok, és felétek fordulok: megművelnek és bevetnek titeket. Megszaporítom rajtatok az embereket, Izráel egész házát, városaitok benépesülnek, a romok újjáépülnek. Megszaporítom rajtatok az embereket és az állatokat, sokasodni és szaporodni fognak. Úgy telepítem le őket, mint hajdan, és több jót teszek veletek, mint azelőtt. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr”* (8-11. vers).

Ebben az ígérésben tehát Ezékiel megjövendöli a föld helyreállítását.

Ha ma ellátogatunk Izráelbe, saját szemünkkel is láthatjuk, hogyan teljesültek be mindezek a próféciák: a korábban sivár helyeket mára már benépesítették. Számos várost építettek, csodás gyümölcsösöket ültettek és hatalmas területeket műveltek meg. Ez a föld, amely hosszú évszázadokon keresztül elhagyatottat és siváran állt, most feléledt. A lápos völgyeket is lecsapolták, és termékeny termőföldekké alakították.

„Azt is megteszem, hogy emberek járjanak majd rajtatok: az én népem, Izráel. Birtokba vesznek, az ő tulajdonuk lesztek és nem lesztek többé néptelenek” (12. vers).

„Így szól az én Uram, az Úr: Bár azt mondják hogy emberevő föld vagy, mert el szoktad pusztítani a rajtad élő népeket, nem eszel többé embert, és nem pusztítod el a rajtad élő népeket – így szól az én Uram, az Úr. Nem kell többé hallanod a nemzetek gyalázkodását, a népek csúfolódását sem kell túrnöd többé, és nem pusztítod el a rajtad élő népeket – így szól az én Uram, az Úr” (13-15. vers).

„Így szólt hozzám az Úr Igéje: Emberfia! Amikor Izráel háza a saját földjén lakott” – az Úr most elmondja, miért vált földjük sivárrá olyan hosszú időre - „tisztátalanná tették azt életükkel és tetteikkel. Olyan tisztátalan volt előttem az életük, mint a havi vérzés. Rájuk zúdítottam haragomat, mert vért ontottak a földre, és tisztátalanná tették azt bálványaikkal. Ezért elszélesztettem őket a népek között, és szétszóródtak az országokba. Életük és tetteik szerint tartottam ítéletet fölöttük, de amikor a népek közé jutottak, amerre csak jártak, gyalázatosná tették szent nevemet, mert ezt mondták róluk: Az Úr népe ezek, mégis ki kellett jönniük az országból! Ekkor

szánszámra indultam szent nevéért, amelyet gyalázatossá tett Izráel háza a népek között, amerre csak járt” (16-21. vers).

„Ezért mondd ezt Izráel házának: Így szól az én Uram, az Úr: Nem tiértetek cselekszem én, Izráel háza, hanem szent nevéért, amelyet gyalázatossá tettetek a népek között, amerre csak jártatok” (22. vers).

Az Úr most elmondja népének, hogy miért kellett szétszóródniuk a világban – mert vért ontottak a földön és bálványokat imádtak. Ezért szórta őket szét Isten különféle országokba, majd hozzáteszi, hogy népe gyalázatossá tette nevét, amerre csak megfordult. Tetteikkel és hozzáállásukkal arra indították a népeket, hogy gyűlöljék és átkozzák Istent.

Emlékezzünk csak Dávid bűnére Betsabéval. Amikor a próféta megfeddte Dávidot bűnéért, többek között azt mondta neki, hogy tette eredményeként Isten ellenségei káromolni fogják majd Isten nevét.

Hiszen a zsidó népnek Istent kellett volna képviselnie az emberek előtt, ők azonban rosszul képviselték Őt, a népek pedig átkozták az Istent a zsidó nép cselekedetei miatt.

Lehet, hogy most azt mondd: „Hát ez szörnyű!”.

„De várjunk csak! Most már te is Isten képviselője vagy az emberek előtt. Kereszténynek nevezed magad, keresztényként pedig Istent képviseled. De ha mégis becsapod és megrövidíted az embereket, vagy hazudsz, akkor rosszul képviseled Istent, az emberek pedig épp miattad fogják majd átkozni és káromolni Istent.

Istent évszázadokon keresztül annyira félreképviseleték az Isten nevében tevékenykedők, hogy az emberekben téves kép alakult ki Istenről. Nem meglepő, hogy sokan ezt mondogatják: „Ha ezek a keresztények, én ugyan ebből nem kérek! Erre aztán nincs szükségem!”. Bizony félelmetes rádöbbenni, hogy mi is Isten képviselői vagyunk az emberek előtt, akik a bennünk látottak alapján alkotnak véleményt Istenről. Isten képviselőjeként pedig felelősséggel tartozom Istennek azért, ahogy őt képviselem.

Isten nem örül annak, ha félreképveljük őt. Erre Mózesnek is rá kellett ébredni. Amikor ugyanis dühösen állt ki a nép elé, majd botjával lesújtott a sziklára és így kiáltott: „Vajon ismét le kell sújtsak erre a sziklára, hogy vizet fakasszak belőle?”. Bár a sziklából valóban viz fakadt, Isten így szólt Mózeshez: „Mózes, gyere csak, beszélünk kell. Nem engedhetem, hogy bemenj az ígéret földjére”. „De hát miért, Uram?”. „Azért, Mózes, mert rosszul képviseltél engem az emberek előtt. Nem olyanok képviseltél előttük, amilyen vagyok. Dühösen álltál ki eléjük, és dühből csaptál rá a sziklára. Pedig én nem vagyok dühös rájuk, Mózes. De most már azt gondolják, mert ezt közvetítetted. Azt hiszik, haragszom rájuk. Pedig nem haragszom. Tudom, hogy szükségük van vízre, és meg is akarom adni nekik. De most azt gondolják, hogy haragszom rájuk, mert te dühösen álltál ki eléjük mint az én képviselőm. Úgyhogy nem engedhetem, hogy te vidd be a népet az ígéret földjére”. Mózes életének álma tehát nem valósulhatott meg, mert ott, Meribánál rosszul képviselte Istent.

Ti is Isten képviselői vagytok az emberek előtt, ez pedig komoly felelősség. De tudatosítanunk kell, hogy az emberek az alapján vonnak le következtetéseket Jézus Krisztusról és a kereszténységről, amit bennünk látnak. És ez bizony nem játék. Istenem, segíts nekünk, hogy megfelelően tudjunk képviselni téged az emberek előtt! Add, hogy az emberek meglássák, milyen kedves, szerető és segítőkész Isten vagy, aki mindent megteszel értünk. Istenem, segíts, hogy helyesen tudjuk közvetíteni a világnak és a körülöttünk élőknek, hogy ki is vagy te valójában, mert az embereknek kétségbeesetten szükségük van arra, hogy megismerjék az igazságot Istenről.

Pál is azt írja a korinthusi hívőknek, hogy hús-vér levelek ők, amelyet az emberek olvasnak. Lehet, hogy az emberek soha nem vesznek kézbe Bibliát, és soha nem lapoznak bele, de az életedet egy könyvként olvassák, és az alapján alkotnak véleményt Jézus Krisztusról, amit benned látnak.

Korábban arról olvashattunk, hogy amikor Izráel népe szétszóródott szerte a világban, gyalázatossá tette Istenének a nevét, az emberek pedig ennek hatására gyűlölni kezdték Istent. Azért átkozták Istent a népek, mert Izráel félreképvelte előttük Istent. Ezért Isten a továbbiakban kijelenti, hogy nem azért hozza majd vissza

őket a földre, mert megérdemlik, vagy mert olyan jól viselkedtek, hanem Isten saját nevéért, amit tulajdon népe tett gyalázatossá az emberek körében.

„Ezért mondd ezt Izráel házának: Így szól az én Uram, az Úr: Nem tiértetek cselekszem én, Izráel háza, hanem szent nevemért, amelyet gyalázatossá tettetek a népek között, amerre csak jártatok. Megmutatom, hogy szent az én nagy nevem, amely gyalázatos lett a népek között, mert gyalázatossá tettétek közöttük. Akkor megtudják a népek, hogy én vagyok az Úr – így szól az én Uram, az Úr -, amikor szemük láttára megmutatom rajtatok, hogy szent vagyok. Kihozlak benneteket a népek közül, összegyűjtelek az országokból, és beviszlek benneteket a saját földetekre” (22-24. vers) – de erről majd bővebben a 38. fejezetben.

„Tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok. Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítlak benneteket. Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek” (25-26. vers).

Jeremiás megjövendölte, hogy eljön az a nap, amikor többé nem kőtáblákra írja Isten a törvényét, hanem szívünk tábláira. Ebben az ígérésben pedig Isten azt ígéri, hogy eltávolítja a kőszívet, és hússzívet ad majd helyette, vagyis úgy mutatja meg nekünk akaratát, hogy szívünkbe ülteti vágyait és céljait.

Tudjátok, Isten szolgálatában az a csodálatos, hogy valóban igaz ez a zsoltár: „Gyönyörködjél az Úrban, és megadja szíved kéréseit!”. Amit ez a zsoltár nem mond, de ami szintén igaz, a következő: ahogy elkezdesz gyönyörködni az Úrban, az Úr úgy kezdi irányítani szíved vágyait, hogy azok összhangba kerüljenek az ő akaratával, így Isten akaratának megcselekvése válik életed legcsodálatosabb részévé, és álmaid megvalósulásává! Bámulatos ez.

Jézus azt mondta, hogy az ő igája boldogító, és az ő terhe könnyű (Máté 11:30). Egyesek mégis fájdalmas arccal járnak-kelnek, és minduntalan ezt ismételve: „Ó, Isten olyan nehéz terhet rakott rám, nem is tudom, képes leszek-e elhordozni!”. Várjunk csak! Ha mázsás teher nehezedik rád, ami egyre mélyebbre húz, jobban tennéd, ha alaposan megvizsgálnád, mert az ilyen teher bizony nem Istentől van. Hiszen ő maga mondta, hogy az ő terhe könnyű!

Mi azonban sok olyan terhet is a vállunkra veszünk, amit nem az Úr helyezett oda. Gyakran épp mások gyakorolnak ránk nyomást, és helyeznek ránk mázsás terheket. Ilyenkor eszembe jut, hány gyülekezet bírja rá a hívőket, hogy egy bizonyos összeget rendszeresen fizessenek be az ő kasszájukba. Nyomást gyakorolnak a hívőkre, akik pedig egyre kétségbeesettebben próbálják megtartani ígéretüket. Egyre nagyobb nyomást éreznek, terhük pedig egyre nehezebb. Az ilyen teher azonban nem az Úrtól jön – az ő igája boldogító, az ő terhe könnyű.

Péter is azt tanácsolta, hogy ne rakjanak az emberek vállára mázsás terheket, melyeket ők maguk és atyáik sem voltak képesek elhordozni. Az emberek mindennek ellenére hajlamosak nehéz terheket helyezni egymás vállára. Ha viszont úgy érzed, a te terhed is egyre nehezebb, tudnod kell, hogy nem az Úrtól kaptad azt. Ez esetben vagy te magad vetted a válladra, vagy megengedted, hogy mások odahelyezzék azt. Az ilyen terhek nem Istentől vannak. Isten az ő vágyait ülteti szívünkbe, hogy Jézussal együtt őszintén mondhassuk: *„Abban telik kedven, Istenem, hogy akaratomat teljesítsem”* (Zsolt. 40:9).

Nem is tudom hányszor állok meg hetente és kezdem el dicsérni az Urat mindazért, amit értem tett. Hálát adok neki azért az öröméért, ami bennem van, és áldott életemért. Teljességgel lenyűgöznek Isten jósága és áldásai. Néha fel is kiáltok: „Hihetetlen!”. „Mi történt?” – kérdezik az emberek. „Hát, épp arra gondoltam, hogy mennyire jó az Isten. Mennyire valóságos, mennyire csodálatos!” – válaszolom ilyenkor.

A fiam szokta kérdezgetni tőlem, hogy miért nem vonulok már nyugdíjba. Többé nem kéne napi 16 órát dolgozzak. A Hawaii-szigetekre költözhetnék, és ott élhetném nyugdíjas napjaimat. „Megtehetnéd, ha akarnád!” – mondogatja. Én meg ezt válaszolom: „De miért tenném? Annyira szeretem a munkám!

A feleségem mindig azért korhol, mert még a szabadnapomat is a gyülekezetbe akarom tölteni. Mindig a szememre veti, hogy minden szabadnapomon kitalálok valamit, ami miatt el kell menjek a gyülekezetbe!”. De hát úgy szeretem! Olyan öröm ez nekem, és akkor áldás! Mert Isten a szívemre írta törvényét, nekem pedig abban

telik a legnagyobb örömöm, hogy azt tegyem, amit Isten számomra eltervezett. Nem mázsás teherként nehezedik ez rám, hanem örömökre szolgál!

Isten tehát azt mondja, hogy új szívet ad nekik, hússzívet. A kőszívet pedig eltávolítja belőlük.

„Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljétek, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek” (27. vers).

Amikor Isten Lelke él bennem, van erőm arra, hogy rendelkezései szerint éljek.

„Abban az országban fogtok lakni, amelyet őseiteknek adtam. Az én népem lesztek, én pedig Istenetek leszek. Megszabadítlak benneteket minden tisztátalanságotoktól. Parancsolok a gabonának, megsokasítom, és nem hozok rátok éhínséget. Megszaporítom a fák gyümölcsét és a mező termését, hogy ne csúfoljanak többé benneteket éhínség miatt a népek. Akkor visszagondoltok arra, hogy milyen gonoszul éltetek, és milyen rosszak voltak tetteitek, és megundorodtok magatoktól utálatos bűneitek miatt. Nem tiértetek cselekszem – így szól az én Uram, az Úr -, tudjátok meg ezt!” – nem azért teszem mindezt, mert annyira jól viselkedtetek, hanem kegyelemből – „Szégyenkezettetek, és piruljatok életek miatt, Izráel háza!” (28-32. vers).

„Így szól az én Uram, az Úr: Amikor megtisztítlak benneteket minden bűnötöktől, benépesítem a városokat, és újjáépülnek a romok. Művelni fogják a pusztává lett földet, azután, hogy pusztán hevert az arra járók szeme láttára. Azt mondják majd: Ez a pusztává lett föld itt most olyan, mint az Éden kertje” – eszembe jut Megiddó völgye. Egy sivár, kietlen mocsár volt, és a prófécia szerint olyan lesz ismét, mint az Éden kertje – gyönyörű és zöldellő!

Ez a prófécia is beteljesedett. Látogassatok csak el Izráelbe, akkor saját szemetekkel láthatjátok, milyen termékeny és étellel teli ma az a föld!

„A rommá lett, elpusztult és lerombolt városokat pedig újból megerősítették, és újból laknak bennük. Akkor megtudják a népek, amelyek körülöttetek megmaradtak, hogy én, az Úr, építettem újjá a rombadőlt városokat, és én ültettem be a pusztává lett földet. Én, az Úr, megmondtam, és meg is teszem!” (33-36. vers). Ennél

határozottabb kijelentést már nem is tehetett volna Isten. És valóban beváltotta ígéretét.

„Így szól az én Uram, az Úr: Még azt is kérheti tőlem Izráel háza, hogy ezt tegyem velük: úgy megsokasítom az embereket, mint a juhokat. Úgy tele lesznek a romba dőlt városok emberek tömegével, ahogyan Jeruzsálem tele van az ünnepeken juhokkal, áldozatra szentelt juhokkal. Akkor megtudják, hogy én vagyok az Úr” (37-38. vers).

A 37. fejezet próféciája szintén Izrael helyreállításáról szól, illetve a nemzet újjáéledéséről.

„Az Úr megragadott engem, elvitt engem az Úr lélek által, és letett egy völgyben. Tele volt az csontokkal” (1. vers). „Végigvezetett köztük körös-körül, és láttam, hogy nagyon sok csont volt a völgyben, és már nagyon szárazak voltak. Megkérdezte tőlem: Emberfia! Életre kelnek-e még ezek a csontok? Én így feleltem: Ó, Uram, Uram, te tudod!” (2-3. vers). Más szóval: „Nem tudom, Uram. Nem tudom, de te ismered a választ.

„Akkor ezt mondta nekem: Prófétálg e csontokról! Mondd nekik: Ti száraz csontok, halljátok az Úr Igéjét! Így szól az én Uram, az Úr ezekhez a csontokhoz: Én lelket adok belétek, és életre fogtok kelni. Inakat adok rátok, húst rakok rátok, és beborítlak benneteket bőrrel, azután lelket adok belétek, hogy életre keljete. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr” (4-6. vers).

„Én tehát prófétáltam, ahogyan megparancsolta nekem. Amint prófétálni kezdtem, hirtelen dörgő hang támadt, a csontok pedig egymáshoz illeszkedtek. Láttam, hogy inak kerültek rájuk, majd hús növekedett, és végül bőr borította be őket, de lélek még nem volt bennük. Akkor ezt mondta nekem: Prófétálg a léleknek, prófétálg, emberfia, és mondd a léleknek: Így szól az én Uram, az Úr: A négy égtáj felől jöjj elő, lélek, és lehelj ezekben a megöltekbe, hogy életre keljenek! Én tehát prófétáltam, ahogyan megparancsolta nekem. Akkor lélek szállt beléjük, életre keltek, és talpra álltak: igen-igen nagy sereg volt” (7-10. vers).

Ezután az Úr megmagyarázta a látomást: „És monda nékem: Embernek fia! Ezek a tetemek az Izráel egész háza. Imé, ezt mondják: Elszáradtak a mi csontjaink és elveszett a mi reménységünk, kivágattunk!” (11. vers - Károli).

És valóban ezt történt: kivágattak, elszakadtak egymástól. Kisebb-nagyobb csoportokban éltek Németországban, Franciaországban, Angliában, az Egyesül Államokban, Kínában, Jemenben, Oroszországban – szétszóródtak az egész földön.

„Azért prófétálj, és ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az Úr: Én felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem, és beviszlek benneteket Izráel földjére. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem! Lelkemet adom belétek, életre keltek, és letelepítelek benneteket a saját földetekre. Akkor megtudjátok, hogy én, az Úr, meg is teszem, amit megmondtam – így szól az Úr” (12-14. vers).

Isten tehát megígér népének, hogy egy napon ismét egy nemzetként élhetnek saját földjükön, és életre kel majd az, ami 19 évszázadon át holtan hevert. „Visszahozlak benneteket saját földetekre!” – bámulatos prófécia ez Izráel újjáéledéséről.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Te emberfia, fogj egy fadarabot, és írd rá: Ez Júdáé és a hozzá tartozó izraelieké. Azután fogj egy másik fadarabot, és arra ezt írd: Ez Józsefé, azaz Efraimé, és az egész hozzá tartozó Izráel házáé. Illeszd őket egymáshoz egy fává, hogy eggyé legyenek a kezekben!” (15-17. vers).

Fogta tehát a két fadarabot, és azt az utasítást kapta, hogy illessze őket egymáshoz. Az egyikre József nevét kellett felírnia, a másikra pedig Júdáét.

„Ha majd ezt mondja nekem néped: Magyarázd meg, hogy mit jelent ez! – akkor így felelj: Ezt mondja az én Uram, az Úr: Én kezembe fogom Józsefnek, azaz Efraimnak és Izráel hozzá tartozó törzseinek a fáját, hozzáillesztem Júda fájához, egy fát csinállok belőlük, és eggyé lesznek a kezemben. Amikor a szemük láttára kezekben lesznek azok a fadarabok, amelyekre írtál, így beszélj hozzájuk: Ezt mondja az én Uram, az Úr: Én kihozom Izráel fiait a népek közül, bárhova kerültek. Összegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket a saját földjükre. Egy néppé teszem őket abban az országban, Izráel hegyein, és egy király fog uralkodni

mindnyájuk fölött. Nem lesz többé két nép, és nem szakadnak soha többé két királyságra” (18-22. vers).

Egyértelmű, amit itt Isten mond. A napnál is világosabb. Az Úr azt mondja itt népének, hogy amikor majd újjáéled a nemzet, és visszatérnek földjükre, egy nemzetként élnek majd ott, nem pedig megosztott népként, mint a fogságot megelőző években.

A fogság előtt ugyanis két ország létezett: az északi királyság, melynek Samária volt a fővárosa, illetve a déli királyság Jeruzsálem központtal. Amikor tehát az utolsó időkben visszatérnek, nem két különálló népként, nem Júdaként és Izraelként élnek majd a földön, hanem egy egységes nemzetként: Júda és József, azaz Efraim, és Izrael minden törzse újra egyé lesz.

Ennek fényében nevetségesnek tartom Joseph Smith állítását, mely szerint az ő neve is szerepel a Bibliában. Sőt, szerinte az Ige Ezékiel könyvében előre megjövendölte az ő eljövételét, a József nevét viselő fadarab ugyanis a Mormon könyve, amit Istentől kap majd, és amely a Bibliához illesztve tulajdonképpen a Biblia folytatása lesz – vagyis Isten szava sokakhoz az utolsó időkben. Ez annyira légből kapott, hogy csak agyunk teljes kikapcsolásával válik elfogadhatóvá az effajta bibliaértelmezés!

A napnál is világosabb, mire gondol itt Isten, hiszen ő maga el is mondja nekünk! Isten egyértelműen kijelenti, hogy a két fadarab a két országrészt képviseli, azt a két részt, amelyre a nép szakadt. Majd megkéri Ezékielt, illessze össze a két fadarabot, mert amikor Isten népe visszatér a földre, ismét egy néppé forrasztja majd őket.

Őszintén szólva, egy olyan ember bibliamagyarázatára nem szívesen támaszkodnék, aki úgy értelmezi az Írásokat, mint Joseph Smith. Amikor valaki ezt hozza ki az Igéből, akkor akár arra is képes már, hogy a pirosat zöldnek tüntesse fel. Ez a magyarázat annyira elrugaszkodott az Igétől, amennyire csak lehet. És ha te mormonként vagy itt ma este közöttünk, arra szeretnék kérni, vizsgálj meg mindezt még egyszer, és kérdőjelezd meg azt, amit neked tanítottak, mert tudom, hogy azt tanították neked, hogy ez a fadarab itt József nevével az Igében nem más, mint egy

Joseph Smith-re vonatkozó prófécia. De ha valóban ezt találod ebben az ígérésben és ebben szövegkörnyezetben, akkor a pokolban is biztosan találnál havat!

Isten egyértelműen kijelenti: *„Egy néppé teszem őket abban az országban, Izráel hegyein, és egy király fog uralkodni mindnyájuk fölött. Nem lesz többé két nép, és nem szakadnak soha többé két királyságra”. „Nem teszik magukat többé tisztátalanná förtelmes bálványszobraikkal és sok vétkükkel. Megszabadítom őket minden vétküktől, mert elpártoltak tőlem, és megtisztítom őket. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek” (23. vers).*

Ez persze már a jövőbe mutat, amikor Jézus Krisztus visszatér, hogy megalapítsa országát: *„Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké” (Ézs. 9:6).*

„Az én szolgám, Dávid lesz a királyuk: egy pásztoruk lesz mindnyájuknak” – a jó pásztor – „Akkor az én törvényeim szerint élnek, rendelkezéseimet megtartják és teljesítik. Abban az országban laknak majd, amelyet szolgámnak, Jákóbnak adtam, amelyben őseitek is laktak. Ott laknak ők, fiaik és unokáik örökre, és szolgám, Dávid lesz a fejedelmük örökre. Szövetséget kötök velük, hogy békében éljenek. Örök szövetség lesz az. Letelepítem és megsokasítom őket, szentélyemet pedig középük helyezem örökre. Hajlékom náluk lesz, Istenük leszek, ők pedig népem lesznek” (24-27. vers). Isten tehát ott lakik majd népe között. Azt látjuk tehát, hogy Krisztus itt lakik majd a földön a királyság korában. *„Akkor megtudják a népek, hogy én vagyok az Úr, aki megszentelem Izráelt, amikor szentélyem köztük lesz örökre” (28. vers).*

A 40. fejezetben olvashatjuk majd a megépítendő szentély leírását.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Vesd tekintetedet Gógra a Magóg országában, Rós” – a legtöbb bibliatudós szerint Róst Oroszországnak kéne fordítani, mert Rós a mai Oroszországra utal - „Mesek és Tubal fejedelmre, és prófétálj róla!” (1-2. vers). Mesek és Tubal két orosz város ősi neve.

„Ezt mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Én ellened fordulok, Góg, aki Rós, Mesek és Tubal fejedelme vagy! Megfordítalak, horgokat akasztod az álladba, kivezetlek téged és egész haderődet, a lovakat és lovasokat, akik mindnyájan teljes fegyverzetet

öltöttek, ezt a nagy sereget, amely nagy és kis pajzzsal, és karddal van felszerelve. Perzsák, etiópok és pútiak vannak velük, pajzsa, sisakja van mindegyiknek, továbbá Gómer minden csapatával, Bét-Tógarma a messze északról, minden csapatával – sok nép van veled!” (3-6. vers).

Ez a prófécia tehát Magóg ellen irányul. A Magóg kifejezés pedig azon népek ősi elnevezése, amelyek a Kaukázus környékén, illetve a Kaukázustól északra éltek – ennek a területnek ma Oroszország felel meg, Mesekkel és Tuballal egyetemben, amely pedig az ősi szkítákat jelenti, akik a mai Oroszország területén laktak. És említésre kerül Perzsia is.

Oroszország egy része a volt Perzsia egy részén fekszik, Irakkal és Iránnal együtt.

Azt olvassuk, hogy etiópok és pútiak vannak velük, vagyis Etiópia és Líbia, illetve Gómer, vagyis Németország, bár azon belül mindenekelőtt Kelet-Németország, illetve Lengyelország. Majd Bét-Tógarma következik a felsorolásban, ami pedig a balkáni államokra utal: Törökországra, Jugoszláviára és Romániára.

„Készülj, állj készenlétben az egész sereggel együtt, amely köréd sereglett, és légy a vezérük!” (7. vers). „Egy idő múlva” – itt találjuk a prófécia idejét „rendelkezést kapsz, évek múltán behatolsz a fegyveres pusztítás után helyreállított országba, amelynek lakói a többi népek közül gyűltek össze Izráel hegyeire, amelyek sokáig pusztán álltak. Kihoztam őket a népek közül, és biztonságban laknak mindnyájan” (8. vers).

Isten megjövendöli, hogy amikor Izráel újra visszatér földjére, az előbb említett népek hatalmas támadást mérnek majd az országra: Oroszország, Kelet-Európa, a balkáni államok, Irak, Irán, Líbia és Etiópia.

„De te felvonulsz, betörsz, mint a fürgeteg minden csapatoddal és a veled levő sok néppel, olyan leszel, mint a földet beborító felhő” (9. vers).

„Így szól az én Uram, az Úr: Abban az időben rossz gondolataid támadnak, és gonosz terveket fogsz szőni. Ezt gondolod: Fölvonulok a védtelen ország ellen, rátámadok a békében és biztonságban lakókra, akik mindnyájan úgy élnek, hogy sem várfaluk, sem zárral ellátott kapujuk nincs” – vagyis az ellen a föld ellen, amely nem igazán képes megvédeni magát hatalmas erőmmel szemben –

„Zsákmányt akarsz ejteni, prédát akarsz szerezni, hatalmaddal az újra benépesült romok ellen akarsz fordulni, a nemzetek közül összegyűjtött nép ellen, amely már jószágot és birtokot szerzett, és a világ közepén lakik” (10-12). „Séba és Dedán és Társis kalmárai és minden fiatal oroszlánja ezt mondják néked: Nemde te zsákmányt vetni jöttél? Nemde prédát prédálni gyűjtötted egybe sokaságodat? Hogy elvigy ezüstöt és aranyat, magadhoz végy jószágot s gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess” (13. vers – Károli).

Séba és Dedán a mai Szaúd-Arábia. Társis Anglia, a fiatal oroszlánok pedig jelenthetik az Egyesült Államokat, Kanadát, vagy Ausztráliát is. Ezek az országot ellenzik majd Izráel megtámadását.

„Azért prófétálj, emberfia, és mondd meg Gógnak” – vagyis Magóg legfőbb fejedelmének - „Így szól az én Uram, az Úr: Azon a napon, amikor megtudod, hogy népem, Izráel, biztonságban él, eljössz lakóhelyedről, a messze északról sok néppel együtt akik mind lovakon nyargalnak, nagy sereg ez, roppant haderő” (14-15. vers). Fogjunk egy térképet, keressük meg Izraelt, majd haladjunk Jeruzsálemtől egyenes vonalban északra – Oroszországhoz érkezünk, sőt majdnem Moszkvához.

„Úgy vonulsz föl népem, Izráel ellen, mint a földet beborító felhő. Az utolsó napokban hozlak el téged országom ellen, hogy megismerjenek engem a népek, amikor szemük láttára megmutatom rajtad, Góg, hogy szent vagyok” (16. vers).

Ezen a ponton hadd jegyezzem meg, hogy egyelőre még egy múltbeli történelmi eseményt sem hozhatunk összefüggésbe ezekkel a próféciákkal, ezért aztán ne engedjétek, hogy bárki is elhitesse veletek, hogy ezek a próféciák már valamikor a múltban beteljesültek. Egy múltbeli eseményt sem húzhatunk rá ugyanis az itt elhangzó próféciákra. Vegyük csak észre, hogy az Ige szerint ezek a próféciák akkor teljesülnek majd be, amikor Izrael nemzetként újjáéledt és visszatért saját földjére. Ezek a feltételek csak a közelmúltban váltak adottá, így a próféciák most már bármikor beteljesülhetnek.

„Így szól az én Uram, az Úr: Te vagy az, akiről megmondtam hajdanában szolgálóm által, Izráel prófétái által, akik azokban a napokban és években prófétáltak, hogy

elhozlak ellenük. De majd azon a napon, amelyen megérkezik Góg Izráel földjére – így szól az én Uram, az Úr -, haragra lobbanok. Felindulásomban, heves haragomban így beszélek: Azon a napon nagy földrengés lesz Izráel földjén. Megrettennek tőlem a tenger halai, az ég madarai, a mező vadai, meg a földön csúszómászó mindenféle állat és minden ember a föld színén. Leomlanak a hegyek, lezuhannak a sziklák, és földre dőlnek a várfalak. Fegyverbe szólítok ellene hegyeimen mindenkit – így szól az én Uram, az Úr -, ember ember ellen támad fegyverével” (17-21. vers) – rendkívül érdekes prófécia ez. Az orosz haderőn belül zendülés támad.

Azután így szólt Isten: *„Megbüntetem dögvésszel és vérontással. Ömlő záporosőt, jégesőt, tüzet és kénkövet hullatok rá és csapataira, a vele levő sok népre” (22. vers) – Isten a múltban is folyamodott már ugyanilyen eszközökhöz, hogy Izráel ellenségeit elpusztítsa. Emlékezzünk csak Józsuéra abban a csatában, amikor köveket és tüzet bocsátott az égből az ellenségre.*

„Így mutatom meg, hogy nagy és szent vagyok, megismertetem magamat a sok néppel, és megtudják majd, hogy én vagyok az Úr” (23. vers).

Lesz tehát egy hatalmas rengés, egy földrengés, illetve polgárháború, vagy belső viszály, ezen kívül pedig záporoső, jégeső, tűz és kénkö. Isten elpusztítja majd az Izraelre támadó sereget.

Vajon atomfegyverek használatára is szükség lesz? Vajon az Egyesült Államok is bekapcsolódik majd a fegyveres konfliktusba? Csak találgathatunk. Biztosra nem tudhatjuk. Vajon a tüzes és kénköves eső jelenthet radioaktív esőt is? Elképzelhető. Vajon kitörhet majd egy atomháború? Elképzelhető. Az is lehetséges, hogy Ezékiel egy nukleáris holokauszt eredményeit írja itt le.

Hiszem, hogy az egyház elragadtatására ezekkel az eseményekkel egyidőben kerül majd sor. De erről majd bővebben a 39. fejezetnél. Érdekes lenne, ha az egyház elragadtatása éppen akkor történne, amikor egy nukleáris holokauszt sújtja a földet. Így természetes magyarázatot tudnának nyújtani sok-sok ember hirtelen eltűnésére anélkül, hogy ez ijedséget váltana ki az emberek körében. Érdeemes ezen is

elgondolkodni. Hadd mondjam el még egyszer, hogy nem a Bibliában áll ez így. Csupán spekulációról van szó. Egy elképzelésről, amin érdemes elgondolkodni.

Bárhogyan is valósulnak meg ezek az események, magukra az eseményekre sor kerül majd – egy nagy földrengésre, amikor megremegnek a hegyek, és óriási lavinák keletkeznek. Sor kerül majd a nagy esőzésekre, jégesőkre, tüzes és kénköves esőkre, ehhez pedig még hozzáadódnak a zavargások is. Isten tehát elbánik majd az Izraelre támadó roppant sereggel.

39. fejezet: *„Te pedig, emberfia, prófétálj Gógról, és ezt mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Én ellened támadok, Góg, aki Rós, Mesek és Tubal fejedelme vagy! Irányítlak és vezetgetlek, elhozlak a messze északról, és Izráel hegyeire viszlek”* (1-2. vers). Őthatodukat elpusztítja majd Isten, és mindössze egythatoduk marad életben.

„Kiütöm az íjat bal kezedből, és kiverem a nyilakat a jobb kezedből. Izráel hegyein fogsz elesni valamennyi csapatoddal és a veled levő népekkel együtt. Mindenféle ragadozó madárnak és mezei vadnak adlak eledelül. A harcmezőn esel el. Én megmondtam! – így szól az én Uram, az Úr” (3-5. vers). *„Tüzet bocsátok Magógra”* – itt említhetjük ismét a korábban felvetett atomháború ötletét - *„és azokra, akik biztonságban laknak a szigeteken,”* – a szigetek általában távoli népekre utalnak - *„és majd megtudják, hogy én vagyok az Úr”* (6. vers).

A 6. versben tehát szintén megjelenik egy atomháború lehetősége, ahogy Isten tüzet bocsát Oroszországra és más népekre, akik biztonságban laknak a szigeteken.

„Megismertetem szent nevemet népemmel, Izráellel, és többé nem hagyom, hogy gyalázzák szent nevemet. Akkor megtudják a népek, hogy én, az Úr, Izráel Szentje vagyok. Eljön ez, és megtörténik – így szól az én Uram, az Úr -, ez az a nap, amelyről beszéltem” (7-8. vers). Súlyos próféciák ezek. *„Eljön ez és megtörténik”* – mondja az Úr. *„Ez az a nap, amelyről beszéltem!”*

„Akkor Izráel városainak lakói kimennek, meggyújtják és elégetik a fegyvereket, a nagy és kis pajzsokat, az íjakat és a nyilakat, a buzogányokat és a dárdákat, és hét évig tüzelnek velük” (9. vers) – a modern hadviselés nyelvére lefordítva azt az olajat

kezdik el égetni, amire a hatalmas támadásban szert tettek. Hét évre elegendő energiát tudnak majd így előállítani, ezért nem lesz szükség arra, hogy fát hordjanak a mezőről, vagy az erdőből fát vágjanak.

„Nem kell fát hordaniuk a mezőről, az erdőből sem kell vágniuk, mert a fegyvereket használják tüzelőnek. Kifosztják fosztogatóikat, és prédát szereznek prédálóiktól – így szól az én Uram, az Úr” (10. vers).

„Azon a napon nevezetes sírhelyet adok Gógnak” – vagyis a vezérnek, Mesak és Tubal orosz fejedelmének – „Izraelben, a Vándorok völgyét a tengertől keletre” – vagyis Jordánia területén temetik majd el őket, a Holt-tengertől keletre - „és az elzárja a vándorok előtt az utat. Ott temetik el Gógot egész seregével együtt. Ezért fogják azt a Góg serege völgyének nevezni” (11. vers). „Hét hónapon át fogja őket temetni Izrael háza, hogy megtisztítsa az országot”- hét hónapba telik majd a holtak eltemetése –

„Temetni fog az ország egész népe, és az dicséretükre válik azon a napon, amelyen megmutatom dicsőségemet – így szól az én Uram, az Úr” (12-13. vers). „Férfiakat választanak ki arra, hogy állandóan járják az országot, és temessék el azokat, akik még a föld színén maradtak, hogy megtisztítsák az országot” – más szóval lesznek olyanok, akiket kimondottan a holtak eltemetésével bíznak majd meg - „a hét hónap elmúltával induljanak el keresni, járják végig az országot, és ha valaki emberi csontokat lát, állítson mellé jelet, míg a sírásók el nem temetik a Góg serege völgyében. Van ott egy Hamóná nevű város is. Így tisztítsák meg az országot” (14-16. vers).

Érdekesnek találom, hogy az emberek nem érintették meg a csontokat, csupán megjelölték azokat, és a csontok eltemetését azokra a hivatásos férfiakra hagyták, akiket ezzel a feladattal megbíztak. Lehet, hogy a radioaktív sugárzástól tartanak? Annál is inkább, mivel csak hét hónap elteltével kezdenek el a holttestek után kutatni.

„Te pedig, emberfia – így szól az én Uram, az Úr -, mondd ezt a madaraknak, mindenféle szárnyasnak, és mindenféle mezei vadnak: Gyűljetek össze, jöjjetek és gyülekezzetek mindenfelől az én véresáldozatom köré! Mert én nagy véresáldozatot

készíték nektek Izráel hegyein: egyetek húst, igyatok vért! Vitézek húsát eszitek, és a föld fejedelmeinek a vérét isszátok: Básánban hízott kosok, bárányok, bakok és bikák ezek mindnyájan. Kövéret esztek a jóllakásig, és vért isztok a megrészegeedésig az én véresáldozatomból, amelyet készíték nektek! Jóllaktok majd asztalomnál lóval és lovassal, vitézzel és mindenféle harcossal! – így szól az én Uram, az Úr” (17-20. vers).

„Megmutatom dicsőségemet a népek között, és minden nép meglátja, hogy milyen ítéletet tartottam, és hogyan vetettem rájuk kezemet. Izráel háza megtudja, hogy én, az Úr, vagyok az ő Istenük attól fogva továbbra is” (21-22. vers) – ez lesz Izrael helyreállításának napja, amikor Isten ismét népévé fogadja őket, ők pedig elismerik, hogy Ő az Istenük.

„A pogány népek pedig megtudják, hogy a bűne miatt kellett fogságba mennie Izráel házának, mert hűtlenné váltak hozzám, és én elrejtettem arcomat előlük, ellenségeik kezébe adtam őket, és sokan elestek fegyver által” (23. vers) – Isten itt arról beszél, hogy elrejtette arcát előlük.

A 29. versben megismétlődik ez a kifejezés, de akkor így szól Isten: *„Többé nem rejtem el orcámat előlük”.* Pál apostol a Róma 11-ben Isten kegyelméről ír, amely számunkra, nem zsidók számára is elérhetővé vált. Ebben a fejezetben Pál kijelenti, hogy Isten vad olajfaágként oltott be bennünket az ószövetségi ígéretekbe, hogy mi is részesülhessünk azokból az áldásokból, melyeket Isten annakidején megígért Ábrahámnak.

Pál kifejti, hogy Isten letörte a természetes ágakat, vagyis Izráelt, hogy bennünket beolthasson az olajfába, majd így folytatja: *„Ne dicsekedj az ágakkal szemben”* (Róma 11:18). Keresztényként nem kéne kárörvendően azt hajtogatnunk, amikor a zsidó népre tekintünk, hogy úgy kell nekik, őket letörte Isten, hogy minket beolthasson az olajfába! És most már bennünket illetnek az áldások és ígéretek, amelyeket Isten nekik tett!

Pál ugyanis hozzáteszi, hogy *„ha te levágattál a természetes vadolajfáról, és a természet rendje ellenére beoltattál a szelíd olajfába, akkor azok a természetes ágak mennyivel inkább be fognak oltatni saját olajfájukba!”* (24. vers).

Vajon Isten azért törte le azokat az ágakat, hogy örökre megszabaduljon tőlük? Semmiképpen sem! *„A megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak, és így üdvözülni fog az egész Izráel, ahogyan meg van írva: Eljön Sionból a megváltó, eltávolítja a hitetlenséget Jákób házából, és én ezt a szövetségemet adom nekik, amikor eltörölöm bűneiket”* (25-27. vers). – és Jóel könyvének 2. részéből idéz.

Vagyis még az Újszövetségben sem törekszik arra Pál, hogy ezt az Izráelt érintő prófeciát az egyházra vonatkoztassa. Az egyháznak is megvan a maga helye, vad olajfaágként, melyet a fába oltanak, hogy részesülhessen az olajfa gyökerének életető nedvéből. De ahogy Isten levágta a természetes ágakat, hogy bennünket beolthasson az olajfába, úgy egy napon ismét beoltja majd a természetes ágakat is, és helyreállítja Izráelt.

Egyesek mégis úgy próbálják értelmezni az erre vonatkozó prófeciákat, hogy Isten végérvényesen befejezte munkáját Izráellel, és a zsidókra vonatkozó fejezet örökre lezárt Isten könyvében. Sőt, azt is állítják, hogy azok a zsidók, akiket napjainkban látunk, már nem is igazi zsidók.

Micsoda örülség! Az ilyen emberek félreértelmezik Isten Igéjét, és az abban szereplő prófeciákat. Isten mindvégig biztosít bennünket soha el nem múló, örökkévaló szeretetéről népe, Izráel iránt. Isten mindvégig megerősíti, hogy nem vetette el őket örökre, hanem újra munkálkodni kezd majd bennük, hiszen Izráel az ő népe, és bár egy időre vaksággal sújtotta őket, eljön majd a nap, amikor újra beoltja őket az olajfába. Akkor újra élvezhetik majd az Isten különleges népének járó áldásokat az ezeréves királyság idején.

Ez a prófécia megemlíti, hogy Isten egy időre elrejtette arcát népe előtt.

„Tisztátalanságuk és vétkeik szerint bántam velük, amikor elrejtettem arcomat előttük” (24. vers). *„Ezért így szól az én Uram, az Úr: Most jóra fordítom Jákób sorsát, és irgalmas leszek Izráel egész házához, mert féltő szeretetre indulok szent nevemért. Akkor elfelejthetik gyalázatukat és mindazt a hűtlenséget, amit ellenem elkövettek. Biztonságban laknak földjükön, és senki sem rettentí őket”* (25-26. vers).

„Visszahozom őket a népek közül, és összegyűjtöm őket ellenségeik országaiból, és így mutatom meg rajtuk a többi nép szeme láttára, hogy szent vagyok” (27. vers).

Erre tehát elsősorban azután kerül majd sor, miután Isten visszahozta népét a földre, és ismét egy nemzetté forrasztotta őket. Ez már megtörtént.

Fontos azonban a 27. vers második része is. Minderre ugyanis főleg azután kerül sor, miután Isten elpusztította az Izraelre támadó orosz sereget. Nézzük csak a 27. vers második felét: *„és így mutatom meg rajtuk a többi nép szeme láttára, hogy szent vagyok”* – ez tehát időben az orosz hadsereg elpusztítása után történik.

A 38. fejezet 23. versében, ahol Isten a hadsereg elpusztításáról szól, ezt olvassuk: *„Így mutatom meg, hogy nagy és szent vagyok, és megismertetem magamat a sok néppel, és megtudják majd, hogy én vagyok az Úr”*. A 27. vers tehát visszautal a 38. fejezet 23. versére.

De mi történik majd azután, hogy Isten elpusztította az orosz hadsereget? Azután *„majd megtudják, hogy én, az Úr, Istenük voltam akkor is, amikor fogságba vittem őket a népek közé, mert összegyűjtöm őket földjükön, és nem hagyok ott közülük senkit”* (28. vers).

Addig nem ismerik el Istent, amíg el nem pusztítja a támadó orosz sereget.

Izrael nemzete jelenleg nem ismeri el Istent. Az embere mindössze 10 százaléka számít egyáltalán vallásosnak Izraelben. A legtöbb ember, akivel beszélgettem, inkább vallás nélkülinek, vagy ateistának vallja magát.

Miután azonban Isten elpusztította az orosz hadsereget, a zsidók szeme hirtelen felnyílik, és felismerik Istent. Az Úr pedig így folytatja: *„Többé nem rejtem el orcámat előlük, mert kiöntöm lelkemet Izráel házára – így szól az én Uram, az Úr”* (29. vers). És akkor bámulatos ébredésre kerül sor Izraelben!

Azon a ponton tehát, amikor elpusztul az orosz hadsereg, Isten kiönti Lelkét Izráel népére. Ebből azután bámulatos dolgok következnek majd. Jelenleg ugyanis Isten a nem zsidókra öntötte ki Lelkét, ahogy összegyűjti Krisztus testét, Krisztus menyasszonyát.

Egy olyan időszakban élünk, amikor a Szentlélek munkálkodik a világban. És ahogy a Szentlélek munkálkodik, Isten hívogatja az embereket, akik Krisztus menyasszonyai lesznek. És ahogy Isten Szentlelke munkálkodik napjaink egyházában, illetve az egyházon keresztül, a Szentlélek ereje tartja kordában az ellenséget.

Ma is élnek olyan emberek, akik szenvedélyesen gyűlölik az egyházat – közülük sokan tudósítók és ujságírók. Úgy tűnik, összehangoltan és tudatosan arra törekednek Amerikában, hogy az egyházat tönkretegyék, mégpedig úgy, hogy kigúnyolják, hazugságokat terjesztenek róla, és üzenetét eltorzítják. Ezek a gonosz erők ki nem állhatják annak gondolatát, hogy az egyház kiáll az erkölcsösség mellett, és igyekszik visszatartani azt a szennyáradatot, amit megpróbálnak kiönteni világunkra.

Pedig a világ hálás lehet az egyházért, mert ha világunkban nem működne a Szentlélek visszatartó ereje az egyházon belül, a világ már most is teljesen a gonosz kezében lenne, és már most az Antikrisztus irányítana mindent. Az egyházban lakozó Szentlélek azonban egyelőre visszatartja ezeket az erőket, amíg Isten el nem távolítja Őt az útból. És akkor megjelenik majd a törvénytípró, a kárhozat fia, aki mindenféle hazugsággal és szemfényvesztéssel áll majd elő. Az egész világot megtéveszti, és befolyása alá vonja. Akkor majd tágra nyílnak a gonosz kapui.

Minderre azonban addig nem kerülhet sor, amíg az egyház a világban van. Az egyházban lakozó Szentlélek ugyanis egyelőre visszatartja a gonosz erőit. De amikor az Úr kiragadja egyházát a világból, kiönti majd Lelkét Izráel népére, és bennük munkálkodik majd Szentlelke által az utolsó hétéves időszakban.

Nézzük csak meg Dániel 9. fejezetét! *„Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra”* (24. vers). Ebből 69 már letelt. *„A Jeruzsálem újraépíttetése felől való szózat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét”* – 49 év – *„és hatvankét hét van”* – összesen 483 év – *„és újra megépíttetnek az utcák és a kerítések, még pedig viszontagságos időkben”* (25. vers - Károli). A hatvankét hét eltelte után, összességében a 69 hét elteltével, vagyis 483 évvel később, eljön a Messiás, de

megölik. Nem koronázzák királlyá, nem is fog uralkodni, és nem alapítja meg Isten országát, hanem megölik, és senkije sem lesz.

„Egy eljövendő fejedelem” – Titus, Néro parancsára –*„pedig elpusztítja a várost és a szentélyt”* (26. vers). A zsidók pedig szétszóródnak a földön. Dániel próféciájának ez a része szó szerint beteljesült, mégpedig napra pontosan, mert i.e. 445 március 14-én Artasasztá kiadta a Jeruzsálem újjáépítéséről szóló parancsot.

A babiloni naptár 360 napos évekkel számolt, ez alapján pedig pontosan 483 évvel később, i.sz. 32 április 6-án sor került Jézus dicsőséges bevonulására Jeruzsálembe. De Jézust még azon a héten keresztre feszítették, vagyis akkor még nem lépett a trónra. Majd megérkezett Titus a római seregek élén, lerombolta Jeruzsálemet, a zsidó nép szétszóródott szerte a világban, és diaszpórákban élt 1900 éven át.

70 hét van kiszabva Izráelre. Ebből 69 már beteljesedett, de hátravan még a hetvenedik hét időszaka, ami akkor veszi kezdetét, mikor Isten kiönti Lelkét Izráel népére.

Akkor majd egy vezető pozícióban levő ember becsapja Izráelt és szövetségre lép vele, amely szövetség értelmében egészen biztosan lehetővé válik számukra, hogy felépítsék templomukat. A hétéves időszak kellős közepén azonban ez a vezéregyéniség, aki szövetségre lépett Izráellel, és segítségükre sietett a templom újjáépítésében, belép majd a templomba, megáll a szentek szentjében, és kijelenti magáról, hogy ő isten. Sőt mi több, megköveteli, hogy istenként imádják. Ezt pusztító utálatosságként emlegeti az Ige.

Pál a következőket írja erről a törvénytípróról: *„beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő Isten”* (1Thessz. 2:4).

Jézus így szólt minderről: *„Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen – aki olvassa, értse meg! -, akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe (...) Mert olyan nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig, és nem is lesz soha”* (Máté 24:15,16,21).

Dániel azt is elárulja nekünk, hogy 1290 nappal a pusztító utálatosságot követően, vagyis azután, hogy ez a férfi odaáll a templomba, leállítja a napi áldozatokat és imádságot, eljön Jézus, és megalapítja országát a földön. Az események tehát az alábbi sorrendben következnek majd be:

„Oroszország megtámadja Izraelt, Isten elragadja az egyházát, az orosz hadsereg megsemmisül, Izrael népének felnyílik a szeme, Isten kiönti Lelkét népére, ezzel egyidőben megjelenik a törvénytíró a tíz európai országot tömörítő államszövetségből. Majd a törvénytíró hatalomra kerül, Isten pedig Szentlelke által munkálkodni kezd Izrael népében az utolsó hétéves ciklusban.

Jóel könyvének 2. fejezetéhez lapozva láthatjuk, hogy Jóel próféta is pontosan ezt jövendöli meg. Jóel könyvének 2. fejezetében a próféta arról az időről ír, amikor Isten népe már visszatért földjére, és egyszer csak hatalmas sereg támad ellenük.

11. vers: *„Az Úr mennydörög serege előtt. Roppant nagy a tábora, hatalmas parancsának a végrehajtója. Nagy és igen félelmetes az Úrnak a napja! Ki bírja ki azt!?”*.

A 20. versben pedig az Úr kijelenti: *„Messze űzöm tőletek az északi ellenséget”*. Emlékezzünk csak, hogy Ezékiel is azt írja, az Izraelre támadó seregek északról érkeznek.

„Messze űzöm tőletek az északi ellenséget. Sivár és pusztaságra űzöm el őket, elejét a keleti tengerbe, végét pedig a nyugati tengerbe. Fölszáll a búze, fölszáll hullaszaga, bármily nagy pusztítást vitt is véghez. Ne félj, termőföld! Vigadj és örülj, mert az Úr nagy tetteket vitt véghez”.

Majd így bátorítja őket Isten: *„Kárpótollak azokért az évekért, amelyekben pusztított a sáska (...) Akkor megtudjátok, hogy én Izráellel vagyok, és hogy én, az Úr, vagyok a ti Istenetek, senki más! Nem kell szégyenkeznie népemnek soha többé”* (25, 27. vers).

És mi történik azután? Jóel így folytatja: *„Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok*

látomásokat látnak. Még a szolgákra és szolgálókra is kitöltöm lelkemet abban az időben” (3. fejezet, 1-2. vers).

Ezzel az ígéresszel az a gond, hogy Péter ezt idézte, amikor pünkösdkor elmagyarázta az embereknek, hogy éppen mit láttak. Ha viszont a teljes szövegkörnyezetet figyelembe vesszük, azt is látjuk, hogy Isten egy korai, illetve egy késői esőt említ, és mindkettőt ő küldi majd.

Jóel próféciája, miszerint Isten kiönti majd lelkét, lényegében azt jövendöli meg, hogy Isten kiönti majd lelkét Izráel népére, ahogy azt Ezékiel is kijelentette a 39. fejezetben. Isten az ő egyházára is kiöntötte lelkét, amikor Péterék köré gyűltek az emberek, és egyre csak azt kérdezték, mit jelentsen ez? Péter pedig így válaszolt: „Erről prófétált Jóel – Isten kiöntötte a lelkét!”. Bár Péter a pünkösdi történéseket Jóel próféciájával magyarázza, látnunk kell, hogy Jóel próféciája tulajdonképpen az utolsó időkre szól, amikor Izráel újra elismeri Istenét, Jóel ugyanis ezt követően azonnal rátér a nagy nyomorúság eseményeire. *„Csodás jeleket mutatok az égen és a földön: vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap elsötétül, a hold vérvörös lesz, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja” (Jóel 3:3-4).*

Az a nagy és félelmetes nap, amikor Jézus visszatér, hatalommal és dicsőségben, hogy megalapítsa Isten országát. Mielőtt azonban erre sor kerül, az egész világot megrázó ítéletek várnak a földre – a nap elsötétül, a hold vérvörös lesz. Jézus is megjövendöli ezeket az eseményeket a Máté 24-ben mint a nagy nyomorúság idején bekövetkező csapásokat.

A Jelenések könyvének 6. részében, amikor feltörik a hatodik pecsétet, világméretű katasztrófák következnek – a nap elsötétül, a hold sem világít, az ég csillagai pedig lehullanak, mint amikor a fügefa hullatja levelét. Ezeket az eseményeket tehát mindegyik próféta megerősíti.

Izráel mára visszatért földjére. Az ezt követő események, melyek közül számos valószínűleg egyidőben történik majd, a soron következő Oroszország támadása. A támadást gyorsan visszaveri majd Isten. További események az egyház elragadtatása, a Szentlélek kiöntése Izráel népére, amikor felismerik és elismerik

Istenüket, az Antikrisztus megjelenése, és az utolsó hétéves időszak a földön, melynek első három és fél évét viszonylagos jólét jellemzi majd. És kezdetét veszi a szörnyűséges vérfürdő, a nagy nyomorúság, amikor Isten kiönti ítéletét a földre, és megítéli a világot bűnéért.

A Jelenések könyve a 6.-tól a 18.-ik fejezeteig rendkívül naturalisztikus képet fest, és a részleteiben írja le azt a három és fél éves időszakot. A föld története egyetlen időszakának eseményeit sem jegyezték le ilyen részletességgel. Ami pedig a Biblia többi részében lejegyzettekkel illeti, Isten szintén nagy részletességgel jellemzi ezt a három és fél éves időszakot.

A hétéves időszak elteltével az Úr maga jön vissza a felhőkön, hatalmas dicsőségben, szentjeinek kíséretében. Megveti lábát az Olajfák hegyén, amely közepén kettéhasad, ő pedig belép Jeruzsálembe a keleti kapun át, amelyről bővebben a 43. fejezetben olvasunk majd. A keleti kapu megnyílik majd előtte, ő bevonul Jeruzsálembe, megalapítja királyságát, mi pedig vele élünk és uralkodunk majd 1000 éven át.

Ebben a sorrendben követik tehát egymást az események. Egyre közelebb kerülünk hozzájuk, és bizony egyedül Isten tudja, hogy mikor kerül sor a következő meghatározó eseményre - az egyház elragadtatására.

Isten maga mondta, hogy ezek az ő szavai, és ő meg is cselekszi azokat, és Ő eddig sem tévedett egy jottányit sem. Visszavitte Izráel népét a földjére, újra termékenyvé varázsolta földjüket, a lakatlan, sivár területek benépesültek. Egyáltalán nem tűnik tehát logikusnak, hogy ha mindezt Isten már beteljesítette, most hirtelen leállítja az egészet, és minden mást felejtünk el. Biztosra vehetjük, hogy Isten az utolsó próféciáját is beteljesíti, és hamarosan elkezdődik a végső visszaszámlálás.

A visszaszámlálás tulajdonképpen akkor indult, amikor elhangzott a parancs Jeruzsálem újjáépítéséről. 69 darab hétéves időszak már eltelt, 483 év, és napra pontosan megérkezett a Messiás. De akkor hirtelen megállt az óra: a Messiást megölték, Izráel népe pedig szétszóródott a világban.

Izráel népe hosszú ideig volt hontalan. „Hóseás, két éven át, azaz kétezer éven át, szétszórva él népem, de a harmadik napon feltámasztom népem, és velem élnek!”. Két napig. Egy nap olyan az Úrnak, mit ezer esztendő, és ezer esztendő olyan, mint egy nap. Izráel hontalanul élt csaknem kétezer éven át, de Isten visszahozta őket földjükre, és majdnem minden készen áll, hogy folytatódjon a visszaszámlálás. Az óra ismét elindul, amikor Oroszország lerohanja Izráelt. Az orosz sereg elpusztul, és Isten kiönti lelkét Izráelre. Ezzel kezdetét veszi az utolsó hétéves időszak.

Sok bámulatos eseményre kerül majd sor, melyeket tüzetesebben is megvizsgálunk majd, amikor a szentélyről olvasunk. Van néhány egészen bámulatos dolog, amit szeretnék veletek megosztani a templom újjáépítését illetően Izráelben, ahogy tovább olvassuk Ezékiel próféciáit, és összemérjük őket a Jelenések könyvében olvasottakkal. Hamarosan újraindul a visszaszámlálás. Ez Isten terve.

Sokan mondják ennek hallatán: „De hát mi van szegény palesztinokkal?”. Őszintén együttérzek ezekkel az emberekkel, de hadd mondjam el, hogy a dolgok már azelőtt lezárulnak majd, hogy képesek lennének megoldást találni problémáikra.

Nekünk pedig elsősorban Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatunkkal kell törődnünk. Jézus ugyanis azt mondta, hogy akik készen álltak, bejutottak. Ezért fontos, hogy mi is készen álljunk. Jézus arra a napra utalt, amikor eljön egyházáért.

Volt tíz szűz, öt bölcs és öt ostoba, mindannyian elaludtak, de felébredtek, amikor meghallották, hogy úton van vőlegényük. Ma is ez a kiáltás hangzik: „Úton van a vőlegény!”. Az egyház pedig kezd felébredni. Az ostoba szűz így szólt a másikhoz: „Adj nekem az olajadból, különben kialszik a lámpásom!”. De ezt a választ kapta: „Sajnálom, de ha adok saját olajomból, nekem nem marad elég, hogy bejussak a menyegzőre. Inkább fuss be a városba, hátha ott adnak olajat!”. De amíg az ostoba szűzek a városban voltak, megérkezett a vőlegény, azok pedig, akik készen várták, bemehettek a lakomára.

Még mindig vannak olyanok, akik nem állnak készen. Még mindig alszanak. Még mindig a városban rohangásznak. Elérkezett az idő, hogy Lélekben járjunk, és többé ne testben. Most érkezett el az idő! Akik készen álltak, bemehettek!

Ma este már nem kezdjük el a 40. fejezetet, mert ezzel egy teljesen új rész nyílik Ezékiel könyvében. Ahogy belépünk a hétéves időszakba, a szentély építéséről olvashatunk majd. Azt tervezem, hogy jövő hétre szerzünk projektort és vetítővásznat, és készítünk egy ábrát a szentélyről, mert látni fogjátok, hogy nehéz lesz ábra nélkül eligazodnunk a sok-sok szám és mértékegység között. Még az is lehet, hogy mindenkinek fénymásolunk majd egy ábrát, és így olvassuk majd végig a fejezetet, hogy könnyebben összeállhasson fejünkben a szentély képe.

Arra bátorítalak benneteket, hogy álljatok készen az Úr eljövetelére. Lehet, hogy most épp azt gondolod, igen, én készen akarok állni! Haza ne merj engem így küldeni! A lelkipásztorok a hátsó imaszobában lesznek majd, és ha úgy érzed, menj oda hozzájuk, és nyisd meg a szíved Isten előtt, mert szeretné kiönteni rád az ő Szentlelkét ma este. Isten arra vágyik, hogy a családjába fogadjon, hogy te is az ő menyasszonyává válhass, és beléphess az ő országába! Te is egy vad olajfaág vagy – itt az idő, hogy Isten téged is beoltson az olajfába. Így te is részt vehetsz Isten Szentlelkének munkájában a világban.

Már nincs sok idő hátra. 1967 óta már csak kölcsönbe kapott időből élünk. Jézus azt mondta, pogányok tapossák Jeruzsálemet, amíg be nem telik a pogányok ideje. És amikor 1967-ben a zsidók visszaszerezték Jeruzsálemet, betelt a pogányok ideje. A rendelkezésünkre álló idő tehát hamarosan lejár, már nem tart sokáig. Ha lépni szeretnél, bölcs dolog lenne, ha most lépnél. Máskülönben behatóan tanulmányozd csak át a Jelenések 6-18. fejezeteit, hogy megértsd, mi történik majd veled, amikor kezdetét veszi az a bizonyos hétéves időszak!

Az Úr legyen veletek, és töltsé be szíveteket szeretettel, imádattal, és az ő Szentlelkével, ahogy munkálkodik benneteket, Krisztus képére formál benneteket, és segít olyanná válnotok, amilyenné Isten tenni szeretne benneteket: az ő igaz képviselőivé ebben a szegény, szomorú és bűnös világban.

Jézus nevében, ámen.

EZÉKIEL KÖNYVE

40-48. FEJEZET

Mindjárt az elején szeretném bevallani, hogy a következő nyolc fejezetből álló igeszakaszt értem a legkevésbé az egész Bibliában. Mivel pedig nem értem teljesen ezt az ígérést, rendkívül nehéz belőle tanítanom.

Úgy érzem, a 40. fejezetig elég jól értettem Ezékiel könyvét is, de ma este a 40. fejezenél kell folytatnunk, inentúl pedig könnyen elveszitem a fonalat. Annyit tudok, hogy ez az ígérés a megépítendő templomot írja le.

A templom leírásából pedig azt látjuk, hogy ez a templom a királyság korában épül majd, vagyis miután Jézus Krisztus visszatér. Itt nem arról a templomról van szó, amelyet a közeljövőben építenek majd újjá az antikrisztus parancsára. Az ábrán, amit az alkalom elején mindenkinek kiosztottunk, ezt az új templomot igyekeztünk ábrázolni.

Megfigyelhetjük, hogy alapvetően négyzet alakú lesz, és a templom külső falai 500 könyök hosszúak, illetve 500 könyök szélesek lesznek. Ez tehát magára az épületre vonatkozik. Ezen kívül húzódik majd egy 500 mérőnád méretű fal.

Természetesen az ószövetségi időkben alkalmazott, de ma már nem használatos hosszmértékekről is szót kell ejtenünk, hogy értsük, milyen méretekről van szó.

Ezékiel könyvében az egy könyöknek egy könyök plusz egy tenyér felelt meg. Ezékiel könyvében 1 könyök mintegy 52 centiméternek felelt meg.

Ha most ismét megnézik az ábrát, láthatjátok, hogy a megadott számadatok alapján az épület külső fala mintegy 260 méter hosszában és szélteben is, vagyis egy nagyméretű épületről van szó, nagy belső udvarral.

És persze ne feledjük az épületet körülfogó falat, ami 500 mérőnád. Egy mérőnád 3 méter 11 centiméternek felel meg, vagyis a fal alapterülete 1555 négyzetméter. Jelenleg nincs Jeruzsálemben olyan hely, ahol ilyen méretű építményeket húzhatnának fel – a Templomhegyen pedig végképp nem.

Heródes király ugyan megnagyobbította a Templomhegyet, de még így sem áll ott rendelkezésre egy 1555 négyzetméteres terület.

Igazság szerint Jeruzsálem óvárosának alapterülete sem haladja meg az 1555 négyzetmétert. Így hát Jézus Krisztus visszatérése előtt számos világméretű természeti csapásnak kell bekövetkeznie. A Jelenések könyve például egy óriási földrengésről számol be, amely úgy megrázza Jeruzsálemet, hogy a város tizedrésze elpusztul. És a Jelenések könyvében több hasonló eseményről is olvashatunk.

Jézus Krisztus visszatérésekor mindemellett az Olajfák hegye is kettéválik majd középen, amelynek eredményeként egy új völgy formálódik, és ahogy megremeg a föld, a földkéreg felgyűrődik, és egy új hegység emelkedik a magasba. Ezt a hegységet nevezik majd a Sion hegyének, és nagy becsben tartják majd a földön az Ézsaiás és Jeremiás könyvében olvasható próféciaik értelmében.

Az új templom ezen az új hegyen, a Sion hegyén épül majd fel, amelyen elegendő szabad hely áll majd rendelkezésre egy ilyen méretű épülethez. Az ábrán a templom egyes részeit próbáltuk ábrázolni, ami remélhetőleg segít majd értelmezni a 40. fejezetet, melyben Ezékiel a Lélektől elragadva megpillantja Isten új templomát.

40. fejezet: *„Fogságunk huszonötödik évében”* – eszerint i.e. 572-ben - *„az év elején”* – vagyis áprilisban –*„a hónap tizedikén – tizennégy évvel azután, hogy bevették a várost – ugyanazon a napon megragadott, és elvitt engem az Úr. Isteni látomásban vitt el engem Izráel országába, letett egy igen magas hegyre, amelynek déli oldalán egy városhoz hasonló építmény volt”* – itt van tehát ez az új, rendkívül magas hegy, amely megjelenik Izráelben, mégpedig Jeruzsálem közelében - „

Odavitt engem, és én egy férfit láttam, amint állt a kapuban. Olyannak látszott, mintha ércből lett volna, kezében lenzsinór és mérőnád volt. Ez a férfi így szólt hozzám: Emberfia! Nézd meg a szemeddel, halld meg a füleddel, és véd az eszedbe mindazt, amit mutatok neked, mert azért kellett idejőnnöd, hogy meglásd ezeket a dolgokat. Mindazt, amit látsz, mondd el Izráel házának!” (1-4. vers).

Ezékiel tehát egy férfival találkozik, aki előbb bemutatkozik neki, majd így szól: „Nagyon figyelj oda arra, amit most megmutatok neked, mert azért kellett idejőnnöd. Utána pedig hirdesd Izráel házának mindazt, amit láttál!”. Ezek az igeszakaszok

tehát a királyság korával, illetve Izráel házával foglalkoznak, nem pedig az egyházzal. A megépítendő templom sem az egyházhoz kapcsolódik, hanem Izráelhez a királyság korában. A látottakat tehát Izráel házának kell elmondani.

„A templomon kívül körös-körül várfal húzódott. A férfi kezében egy hat könyöknyi mérőnád volt” –vagyis mintegy 52 centiméter –„Mégmérte az építményt: egy mérőnád széles és egy mérőnád magas volt. Azután a keletre néző kapuhoz ment,” – a mellékelt ábra alján megrajzoltuk a keletre néző kaput.

Mi csak három lépcsőt rajzoltunk, de valójában hét lépcső vezetett fel a kapuhoz, maga a kapu pedig egy folyosó szerepét is betöltötte, hiszen ahogy továbbsétálunk, mindkét oldalon termeket találunk. Így érkezünk el az úgynevezett kövezett részhez - egy boltíves-pilléres részhez. A pilléreket kerúbok, és egyéb faragott motívumok díszítették. Nem vesszük át versről-versre az egész fejezetet együtt, mert veszélyes lenne. Ehelyett inkább arra bátorítanálak benneteket, hogy ha szeretnétek magatokat átrágni ezen az ígerészen, nyugodtan vigyétek haza a kiosztott ábrát, és az ábra segítségével haladjatok végig ezen a fejezete igeversről-igeversre.

A 27. vers a belső udvart említi, melynek dél felé is volt kapuja. Vegyük csak észre, hogy három oldalról is nyílnak kapuk – a külső udvarba, illetve a belső udvarba is. A külső udvarba hét lépcső vezet felfelé, a belső udvarba pedig nyolc. Ez azt jelenti, hogy alacsonyabbról indulunk, és egyre magasabbra tartunk. Három irányból nyílnak a kapuk az udvarokba – nyugat felől nem, csupán kelet, észak és dél felől. Nyugat felől tehát egy kapu sem nyílik.

Előbb tehát a kapukon keresztül bejutunk a külső udvarra, majd felmegyünk a lépcsőkön és belépünk a belső udvarba. A belső udvarba azonban csak az emberek meghatározott csoportja léphetett be – azok, akik maguk mutatták be az áldozatokat. A égőáldozati oltár a belső udvar közepén helyezkedett el, a templom épülete pedig nyugatra feküdt. A szentek szentjét a templom épületén belül találjuk – 20 könyök szer 20 könyök.

Érdekesnek találom, hogy a templom kapcsán megadott számadatok közül több is a tizenkettő többszöröse. Biztos vagyok benne, hogy ennek is van valami jelentősége, bár nem tudom megmondani, mi lehet az. Sajnos nem tudom. Sok mindent belemagyarázhat az ember, de én inkább meg sem próbálok. Ehelyett inkább felolvasom nektek, ami az Igében áll, úgy ahogy az ott áll, és amit értek, azt elmagyarázom, amit pedig nem értek, arról szólok, hogy nem értem. Azt viszont észrevettem, hogy meglepően sok számadat a tizenkettő többszöröse.

A 41. fejezetben Ezékiel folytatja a templom leírását, és méréseket végez. A 4. vers a templom épületéhez kalauzol bennünket, illetve a szentek szentjéhez, melynek szélessége 20 könyök a templom felől. Maga a templomépület 40 könyök hosszú és 20 könyök széles volt, vagyis körülbelül 20 méter szer 10 méter, tehát meglehetősen nagy épület volt. A 18. és 19. versben azután a kerúbokról és a pálmadíszekről ír, amelyek a templom belsejében a falakat és az ajtókat díszítették. A 23. versben látjuk, hogy a templomnak és a szentélynek kétszárnyú ajtaja volt.

42. fejezet: *„Azután kivitt engem a külső udvarba északi irányban, és odavitt azoknak a kamráknak az épületéhez, amelyek az elkülönített helyel szemben és a melléképülettel szemben északra voltak”* (1. vers).

Ezt a részt sem olvassuk most végig, de arra bátorítanálak benneteket, hogy ha szeretnétek, otthon majd tegyétek meg, és nyugodtan vigyétek magatokkal ezt az ábrát, hogy a segítségetekre lehessen. Ha megnézik az ábrát, egy elkülönített helyet is felfedezhettek rajta, ami a templom épülete körül lett kialakítva. Ezt a fejezetet Ezékiel az elkülönített hely leírásával kezdi.

13. vers: *„Ott ehetik meg a papok, akik az Úrhoz járulnak, az igen szent áldozatokat”* – volt tehát négy külön kamra a papoknak az elkülönített hely előtt, ahol a papok az Úr színe előtt elfogyasztották a bemutatott áldozatok egy részét - *„ott helyezik el az igen szent áldozatokat: az ételáldozatot, a vétekáldozatot és a jóvátételi áldozatot, mert szent az a hely”*. *„Ha a papok bemennek oda, nem jöhetnek ki addig a szent területről a külső udvarra, míg ott bent le nem rakják ruháikat, amelyekben a szent szolgálatot végzik, mert szentek azok. Más ruhába kell öltözködniük, úgy mehetnek a nép számára kijelölt helyre”* (14. vers).

A papoknak tehát külön köntöst kellett viselniük, amikor erre a helyre beléptek, de le kellett vetniük, amikor onnan kiléptek.

43. fejezet: *„Azután odavezetett engem a kapuhoz, ahhoz a kapuhoz, amely keletre néz”* – ezt az ábra alján találjátok – *„És íme, Izráel Istenének a dicsősége közeledett kelet felől, zúgása olyan volt, mint a nagy vizek zúgása, a föld pedig ragyogott dicsőségétől”* (1-2. vers).

Ebben az igerészben arról olvashatunk, hogyan tér vissza Isten dicsősége Izráelbe. Korábban Ezékiel látomásban látta, ahogy Isten dicsősége elhagyja a templomot: lassan kivonult a templomból, elidőzött a keletre néző kapunál, majd felemelkedett az égbe, és Isten dicsősége eltávozott Izráelből.

Itt azonban azt látjuk, hogy Isten dicsősége visszatér Izráelbe. És ahogy annakidején Isten dicsősége a keletre néző kapun át távozott, úgy tér most vissza a keleti kapun át. *„Zúgása olyan volt, mint a nagy vizek zúgása”*.

A Jelenések könyvének 1. fejezetében, amikor János leírja Jézus Krisztust az ő dicsőségében, kijelenti, hogy *„hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása”*. Feltételezem, hogy Ezékiel itt Jézus Krisztus dicsőséges visszatérésére utal.

„Meveti majd lábát azon a napon az Olajfák hegyén, amely Jeruzsálemtől keletre van. Az Olajfák hegye pedig középen kettéhasad, kelet-nyugati irányban egy igen nagy völgy lesz, mert a hegy egyik fele északra, a másik fele délre mozdul el” (Zak. 14:4).

Emlékezzünk csak, hogy Jézus mennybemenetelekor tanítványaival az Olajfák hegyére ment, és amikor eljutottak Betániáig, ami az Olajfák hegyének túloldalán feküdt, Jézus a szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől. *„Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, és ezt mondta: Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe”* (Apcsel 1:10-11).

Jézus Krisztus tehát egy napon visszatér, és megveti lábát az Olajfák hegyén. Ekkor az Olajfák hegye közepén kettéhasad, és ennek eredményeként egy forrás is fakad majd onnan – egészen pontosan Isten templomából, és egészen a Holt-tengerig csörgedezik, de erről picit később. Mindez tehát részét képezi azoknak az óriási méretű geológiai változásoknak, amelyek az Olajfák hegyének kettéhasadásával következnek be. A város megrendül, Jézus Krisztus pedig visszatér, és megalapítja királyságát. A föld pedig ragyog majd az ő dicsőségétől – ahogy azt a 2. versben olvashatjuk.

Jézus angyali lények, kerúbok kíséretében tér majd vissza. Az Ige azt is megemlíti, hogy angyalok kíséretében, illetve hogy az egyházzal tér vissza – a felhőkön, dicsőségben. A felhők általában embertömegeket jelképeznek.

Pál ezt írja: *„Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben”* (Kolossé 3:4). Jézus tehát egy napon visszatér majd angyalaival és szentjeivel, hogy ítélkezzen a világ felett, és létrehozza királyságát, ezt látjuk a Jelenések 19. fejezetében is.

„Az Úr dicsősége pedig bement a templomba a kelet felé néző kapun át. Ekkor fölemelt engem a lélek, bevitt a belső udvarba, és íme, az Úr dicsősége betöltötte a templomot. Hallottam, hogy a templomból szól hozzám valaki – az a férfi pedig mellettem állt -, és ezt mondja nekem: Emberfia! Ez az én trónusomnak a helye és lábaimnak a helye, ahol Izráel fiai között fogok lakni örökre. Nem szennyezi be többé szent nevemet Izráel háza, sem ők, sem királyaik paráznasággal, a királyok holttestével és áldozóhalmokkal, meg azzal, hogy küszöbüket az én küszöböm mellé, és ajtófélfáikat az én ajtófélfáim mellé helyezték, úgyhogy csak egy fal volt köztem és köztük. Beszennyezték szent nevemet utálatos tetteikkel, azért elbántam velük haragomban” (4-8. vers). *„Most azonban felhagynak a paráznasággal, és elviszik előlem a királyok holttestét, én pedig köztük fogok lakni örökre”* (9. vers).

Isten tehát kijelenti, hogy eljön, hogy népével lakjon. Ezékielnek pedig megparancsolják, hogy mesélje el mindezt Izráel házának.

„Te, emberfia, mondd el Izráel házának, hogy milyen ez a templom. Ők pedig szégyenkezzenek bűneik miatt, és azután mértékül vehetik ezt a mintát” (10. vers).

A 13. versben az oltár méreteit kapjuk meg – a viszonylag nagy méretű oltár az egész épületkomplexum középpontjában helyezkedik el. Az oltárnak 4 sarva volt a sarkokon, a 19.versből a fejezet végéig pedig az áldozatok bemutatásáról van szó. A papok mutatták be a különféle áldozatokat: vétekáldozatot, égőáldozatot és békeáldozatot.

De van itt egy kis probléma: Vajon miért van szükség vétekáldozatok bemutatására a királyság korában? Tudjuk, hogy az ószövetségi áldozatok mind Jézus Krisztus áldozatára mutattak, mely minden bűnünket elmosta egyszer s mindenkorra. A zsidókhöz írt levélben pedig azt olvassuk, hogy Krisztus egyszer s mindenkorra szenvedett értünk, és ő volt a vétekáldozat, melynek az ószövetségi áldozatok árnyékai voltak csupán.

De akkor miért van ismét szükség áldozatok bemutatására a királyság korának új templomában? Erre a kérdésre is számos válasz született már. Egyes elképzelések szerint az áldozatok csupán jelképesen értendők, és valójában nem is mutatják be őket. Ezt a magyarázatot így elfogadhatatlannak tartom. Véleményem szerint az Igéből világosan kiderül, hogy a királyság korában is lesznek bemutatott áldozatok.

Az ószövetségi időkben bemutatott áldozatokról a következőket szögezhetjük le: először is, ezek az áldozatok nem mosták el a bűnöket. Az Úr maga mondja, hogy amikor bemutatják az áldozatot, olyan lesz az, mint egy takaró – a héber „kofar” kifejezést használja – vagyis az áldozatok nem elmosás, hanem csupán elfedezik majd a bűnt. A zsidókhöz írt levélben is azt olvassuk, hogy a bikák és kecskék vére nem mossa el a bűnöket. Ezek az áldozatok mindössze egy sokkal jobb áldozatra mutattak, egy eljövendő áldozatra, amely viszont örökre elmosa majd a bűnöket.

Szerintem a királyság korában felajánlott áldozatok egyetlen magyarázata az lehet, hogy emlékeztető áldozatokról lesz szó, melyek visszatekintenek Jézus Krisztus cselekedetére. Az ószövetségi áldozatok a jövőbe tekintettek. Nem mosták

el a bűnöket, hanem az emberek figyelmét az eljövendő áldozatra irányították. Ugyanígy a királyság korában bemutatott áldozatok pedig visszatekintenek majd Jézus Krisztus áldozatára.

Emlékezzünk csak, amikor Jézus fogta a kenyeret, megtörte, tanítványainak adta és így szólt: „Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem, mely értetek törtetett!”. Majd vacsora után fogta a poharat, és ezt mondta: „Vegyétek és igyatok ebből, mert ez az új szövetség vére, mely kiontatik a bűnök bocsánatára!”. „Mert ahányszor eszitek ezt a kenyeret és isszátok ezt a poharat, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön. Tegyétek azén emlékezetemre!”. Így hát, amikor úrvacsorát veszünk, megtörjük a kenyeret, és iszunk a pohárból, arra emlékezzünk, mit tett Jézus halálával a bűneinkkel.

Amikor pedig az áldozati rendszert ismét bevezetik a királyság korában, nem a bűnök bocsánatára mutatják majd be őket, hanem emlékeztetőül arra az áldozatra, mely elmosta bűneinket. Akkor visszaemlékezünk majd Jézus Krisztus áldozatára a kereszten. Láthatjuk tehát, hogy többek között vételáldozatot is bemutatnak majd a királyság korában. Véleményem szerint azonban az olvasottak alapján, úgy érzem, hogy a vételáldozatok emlékeztetőül szolgálnak majd azokban a napokban.

A 44. fejezetben egy gyakran tévesen értelmezett próféciához érkezünk, és bizony be kell vallanom, hogy a múltban én is számtalanszor tévesen magyaráztam ezt a próféciát. Ez alkalommal viszont még tüzetesebben elolvastam. Sajnos pont ez a problémám Ezékiel könyvének utolsó 8 fejezetével – minden alkalommal, amikor elolvasom, valami teljesen újat látok meg benne, és hirtelen radikálisan meg kell változtatnom az egész addigi elképzelésemet.

„Azután visszavitt engem a szent terület keletre néző külső kapujához, de az zárva volt” (1. vers).

Ha ma ellátogatunk Jeruzsálembe azt látjuk, hogy a jeruzsálemi fal keleti kapuja zárva van – pontosabban befalazták. Sokan pedig rámutatnak erre a kapura, és kijelentik, hogy mivel a kapu zárva van, ez tulajdonképpen az Ezékiel 44-ben szereplő prófécia beteljesedése. Majd hozzáteszik, hogy a kapu zárva is marad egészen addig, amíg el nem jön a fejedelem, hogy belépjen rajta.

Ha azonban az egészet figyelmesen elolvassuk, először is felismerjük, hogy a fejedelem ez esetben nem Jézus Krisztus. Ahogy ugyanis tovább olvasunk, azt látjuk, hogy a fejedelemnek vannak utódai, akikre ráhagyja az örökséget. Ez az igeszakasz tizenháromszor említi a fejedelmet – ez az ember fejedelem lesz tehát, de nem olyan értelemben, ahogy Jézus Krisztust annak tekintjük. A lezárt kapu pedig megnyílik majd a fejedelem előtt – ezen lép be, és ezen lép majd ki. A keletre néző kapuról van szó, amely csak a fejedelem belépésére szolgál az udvarba.

Mindenki más az északi, illetve a déli kapun keresztül érkezik. Az északi kaput nevezik ma az aranykapunak Jeruzsálem ősi falának keleti oldalán. Azt a kaput pedig azért falazták be, mert valaki sok-sok évvel ezelőtt tévesen értelmezte ezt a próféciát. Úgy értelmezték, hogy ez a keleti kapu, melyen keresztül belép majd a fejedelem, azaz a Messiás, így eljövételét megakadályozandó befalazták a keletre néző kaput.

De ha figyelmesebben áttanulmányozom ezt a részt, azt találok, hogy ez esetben a szentélybe vezető kapuról van szó az új templomban, így ez a kapu nem egyezik azzal a keletre néző kapuval, amelyet ma Jeruzsálemben befalazva találunk. Hadd bátorítsak mindenkit arra, hogy figyelmesebben olvassa végig ezt az ígérést! Ez a felismerés csalódást okozott, mert régebben boldogan mutogattam a befalazott kaput az embereknek, és felolvastam mellé az Ezékielben szereplő próféciát, és felhívtam a figyelmüket arra, hogy zárva van, és zárva is marad, amíg be nem lép rajta a fejedelem, a Messiás. Pedig a fejedelemre ez esetben nem a Messiásként utal az Ige, sőt nem is Dávidként.

Más ígérésekben a hasonló utalások esetében egyértelmű, hogy a fejedelem nem más, mint Jézus Krisztus. Ezékiel esetében azonban mindvégig más fejedelemről van szó – egyszer sem Dávidként utal rá az Ige -, sőt fiáról is szó esik, akikre az örökséget hagyja. Még szolgálai is említésre kerülnek, mindez pedig kizárja, hogy Jézus Krisztus legyen a fejedelem.

„Azután visszavitt engem a szent terület keletre néző külső kapujához, de az zárva volt. Akkor ezt mondta nekem az Úr: Ez a kapu zárva marad, nem nyithatja ki

senki, és nem mehet be rajta senki, mert az Úr, Izráel Istene ment be rajta, ezért marad zárva” (1-2. vers). Az Úr dicsősége a keleti kapun lépett be, ezért pedig zárva kellett maradnia.

„Csak a fejedelem tartózkodhat ott, mivel fejedelem, és étkezhet az Úr színe előtt. A kapu csarnoka felől menjen be, és arra is jöjjön ki” (3. vers). „Azután bevitt engem az északi kapun a templom elé, és láttam, hogy az Úr dicsősége betöltötte az Úr házát, én pedig arcra borultam” (4. vers).

Ezékielt tehát odavezették az északi kapuhoz, és egyszer csak meglátta, ahogy az Úr dicsősége betöltötte a templomot, ő pedig arcra borult.

„Az Úr ezt mondta nekem: Emberfia! Jól figyelj meg, nézd meg a szemekkel, hallj meg a füleddel mindazt, amit elmondok neked az Úr házára vonatkozó előírásokról és törvényekről! Jól figyelj arra, hogy kik mehetnek be a templomba, és kiket kell eltávolítani a szent helyről!” (5. vers). Az Úr tehát arra kéri, hogy jól figyeljen meg mindent. „Mondd meg Izráelnek, ennek az engedetlen népnek: Így szól az én Uram, az Úr: Elég volt már mindenféle utálatos dolgotokból, Izráel háza! Hiszen idegeneket, körülméletlen szívű és testű embereket engedtetek bejönni” –

Pál is ír a szív körülméletlenségéről. Gyakran előfordul, hogy az emberek bizonyos jelképes jelentéssel bíró szokásokban kezdenek bízni, a rítusok háttérben meghúzódó valóság viszont eltöpreng, így maguk a rítusok is értelmüket veszítik.

A körülméletlenség rítusa egy népet jelképezett, amely többé nem testben járt, hanem Lélekben. A testiesség megtagadását jelentette, hogy a Lélek szerint élhessenek. A rítus elvégzése azonban önmagában még nem garantálta, hogy valaki a Lélek szerint jár majd. Sokan ugyanis körülméletlenségtek, mégis a test szerint éltek tovább – ezzel viszont semmissé tették a körülméletlenség rítusát.

Mindez a bemelegítésről is elmondható. A bemelegítés azt jelképezi, hogy óemberünk már meghalt a kereszten, mi pedig új életet élünk Jézus Krisztusban. Az óemberünk, aki a test szerint élt, halott, bemelegítésünkör örökre elnyelte a mélység, nekünk pedig immáron új életünk van – Lélekben járhatunk. Ha azonban bemelegítésed után még mindig a testben jársz, és az óembered életét éled, akkor a bemelegítés értelmét veszíti. Nem számít, hányszor melegítettél be,

bemerítkezésed akkor is csak egy rituálé, sőt, értelmetlenné válik, ha mindaz, amit jelképez, nem válik valósággá az életedben. A kérdés tehát nem az, átestél-e egy adott rítuson, hanem hogy megtapasztaltad-e az általa jelképezett valóságot.

Isten itt Ezékiel könyvében is megemlíti a körülmetéletlen szívet, Pál pedig tovább fűzi a fonalat a Római levélben, megmutatva a zsidó hívőknek, hogy a körülmetélkedés rítusát tökéletesen semmissé tették azáltal, hogy továbbra is testies életet éltek. Isten ugyanis elsősorban körülmetélt szívekre vágyik - neki az számít, ami a szívünkben van, nem pedig az, hogy hány rítuson estünk már át.

És mégis, hány ember belesétál ebbe a csapdába, mert egy üres rituálét ismételtet. Az egyházban is számos rituálé alakult ki, melyek teljességgel értelmetlenek, ha nem válik valósággá az életünkben mindaz, amit jelképeznek. Így hát, ha azt mondod: „De én hétről-hétre veszek úrvacsorát!”. Igen, és? „De hát bemerítkeztem!”. Igen, és? Csodálatos szertartásokról van szó, amelyek mély jelentéssel bírnak, de csak akkor van igazán értelmük, ha a bennük rejlő igazságok konkrétan meg is valósultak az életedben.

Mégis hányan hiszik, hogy minden rendben van, mert a rituálét elvégezték - mert például úrvacsorát vettek, vagy bemerítkeztek. Pedig fontos, hogy ne csak a rituálék, hanem elsősorban az általuk képviselt valóság legyen jelen az életünkben! Isten tehát ebben az ígérésben azok ellen emeli fel hangját, akik körülmetéletlen szívvel és testtel járultak elé. A felépítendő új templomba egyetlen szennyezett, vagy másokat beszennyező dolog sem teheti majd be a lábát.

A 17. versben érdekes dolgot látunk: *„Ha bemennek a belső udvar kapuihoz” – a papok –„vászonruhába öltözzenek. Ne viseljenek gyapjúruhát, amikor szolgálatukat végzik a belső udvar kapuinál és a templomban”.*

Amikor tehát belépnek a belső udvarba, vagyis arra a területre, ahol a papok az Urat szolgálták és bemutatták az áldozatokat, csak vászonruhát viselhetnek, gyapjút nem.

„Vászonsüveget viseljenek a fejükön, és vászonnadrágot a derekukon. Ne öltözzenek úgy föl, hogy megizzadjanak!” (18. vers).

Rendkívül érdekesnek tartom ezt. Isten nem akarja, hogy verejtékezve szolgáljuk őt. Az izzadtság gyakran az ihlet hiányának jele. Ha pedig az emberből hiányzik az ihlet, sokszor erőlködéssel, tulajdon verejtékével kénytelen valamit megvalósítani.

Jézus azt mondta, az ő igája boldogító, és terhe könnyű. Isten nem akarja, hogy az emberek panaszkodva szolgálják őt, és keserűen hajtogassák, hogy mennyi mindent adtak az Úrnak. Ezért tanácsolja nekünk az Ige az Újszövetségben, hogy mi magunk döntsük el, mennyit szeretnénk adni Istennek. Senkinek sem szabadna rád nyomást gyakorolni, hogy adj – mindenki maga döntse el, hogy szeretne-e adni az Úrnak, és ha ad, adjon boldogan, örömteli szívvel, mert Isten az ilyen adakozót szereti.

Isten azt szeretné, ha mindazt, amit neki adunk, örömmel adnánk. Nem akarja, hogy morcosan adjunk neki kényszerből, és később panaszkodjunk miatta. Isten nem akarja, hogy verejtékezve szolgáljuk őt, és kényszerből adjunk. Így hát, ha úgy érzed, nem tudsz örömmel adni az Úrnak, akkor jobb, ha nem is adsz. Főleg, ha utána azon kapod magad, hogy csak panaszkodsz.

Ezért vagyunk mi nagyon óvatosak a gyülekezetben - sohasem intézünk felhívást az emberekhez, hogy adjanak az Úrnak, sőt, még csak nem is bátorítjuk őket. Még a szóhasználatunkra is igyekszünk odafigyelni, így nem „elveszünk” adományokat az emberektől, hanem csupán „elfogadunk”. Ha szeretnél adakozni az Úrnak, mi elfogadjuk azt, de senki sem kényszerít rá, ez egyedül a te döntésed – tégy úgy, ahogy azt az Úr a szívedre helyezte. Soha nem fogunk nyomást gyakorolni az emberekre, hogy adakozzanak, hiszen ez csak rád és Istenre tartozik, ha pedig adakozol, boldogan, örömteli szívvel tedd! Mert az ilyen adományt elfogadja az Úr, és megáld majd érte. Azt viszont nem akarja, hogy kényszerből adj, és utána panaszkodni kezdj: „Ó jaj, annyit adtam az Úrnak! Most mihez kezdek!”. Isten ki nem állhatja az illet, és nem vágyik ilyen adományra, sem kényszerből végzett szolgálatra, amikor valaki nyomás alatt, verejtékező homlokkal szolgálja az Urat.

Rendkívül fontosnak tartom, hogy az Urat szolgáló papok is csak vászonruhát viselhetek – semmi olyat, amitől izzadni kezdtek volna.

„Ha pedig kijönnek a külső udvarba a kint levő néphez, vessék le azt a ruhájukat, amelyben a szolgálatot végezték, és tegyék le azt a szent kamrákban. Öltözzenek másik ruhába, hogy a népet ne érintsék szent ruhájukkal! Fejüket ne borotválják kopaszra, de hosszú haját se növesszenek, hanem egyenletesen nyírassák a hajukat” (19-20. vers). „A papok nem ihatnak bort, amikor a belső udvarba mennek” (21. vers).

Isten nem akarja, hogy egy hamis serkentőszer befolyása alatt szolgálják őt. Emlékezzünk csak, hogy amikor a szentsátrat felhúzták a pusztában, Isten tüzet küldött az oltárra, az oltár széndarabkái azonnal lángra kaptak, a tűz pedig felemésztette az áldozatot. Izgalmas pillanat lehetett – spontán égés! Az áldozatot felrakták az oltárra, készen álltak mindenre, amikor Isten tüzet küldött a mennyből, és lángra kapott az oltár. Izgalmas pillanat lehetett, mert Isten dicsősége akkor ereszkedett le a szent sátorra. Az emberek pedig ezt látva mind arcra borultak.

Izgalmas és dicsőséges pillanat volt ez, amikor Isten megmutatta jelenlétét az emberek között. Áron két fia pedig fogta a maga szenesserpenyőjét, tüzet tettek bele, füstölőszert raktak rá, és áldoztak az Úr előtt. Igen ám, de Isten azt a tüzet, amivel áldoztak, idegen tűznek nevezi. Ekkor tűz csapott ki az oltárból, és megemésztette Áron fiait.

Ezután így beszélt Áronhoz az Úr: *„Bort és részegítő italt ne igyatok, te se, meg fiaid se, amikor bementek a kijelentés sátrába, hogy meg ne haljatok!” (3Mózes 10:9).*

Isten nem akarja, hogy valamiféle serkentőszer hatása alatt szolgáljuk őt. Azt szeretné, ha tiszta tudattal szolgálnánk őt. Tudom, hogy Isten megbocsátott nekem, de be kell vallanom, korábban én is megpróbáltam hamis motivációs eszközökkel arra indítani az embereket, hogy az Urat szolgálják. A gyerekeknek például kerékpárt ígértem, ha hoznak magukkal még pár gyereket a vasárnapi iskolába. Azt pedig, aki a legtöbb új gyereket hozza, ingyenes belépővel kecsegtettem a Disneylandbe!

De ezek mind hamis serkentőszeresek voltak. Isten arra vágyik, hogy egyedül szeretetből szolgáljunk neki. Pál azt írja, hogy Krisztus szeretete szorongatja őt – jó értelemben! Isten is csak azt a szolgálatot fogadja majd el, amelyet iránta való

szeretünk motivál. Ez az egyedüli serkentőszer, amire szükségünk van. Az egyik dicsőítődal refrénjében is ezt énekeljük: „Szolgálak, mert szeretlek” – erről szól a dolog! Ilyen szívvel kéne szolgálnunk az Urat.

Isten nem akarja, hogy bármi más indíttatásból szolgáljuk őt: azért például, hogy a lelkipásztor, vagy a vezetőség kedvére tegyünk. Isten arra vágyik, hogy csakis szeretetből szolgáljuk őt. Ezért is kerülünk mindenféle versengést, ami esetleg hamis serkentőszerként hat az emberekre. Ezért nem kérjük soha az embereket, hogy szolgálják Istent.

Sokan jöttek már oda hozzám ezekkel a szavakkal: „Régóta járunk már ebbe a gyülekezetbe. Az előző gyülekezetünkben is aktívan bekapcsolódtunk a szolgálatba. Nagyon szeretünk gyerekeket tanítani a vasárnapi iskolában. Hogyan kapcsolódhatnánk be itt a gyerekszolgálatba?”.

Hát pontosan így! Nektek kell kérjétek. Senki nem fog odamenni hozzátok úgy, hogy kezetekbe nyom egy vasárnapi iskolás tankönyvet azzal, hogy nem tanítanád-e a második osztályos kisiskolásokat. Ha szeretnéd szolgálni az Urat, számos lehetőség van itt rá a gyülekezetben, de kényszeríteni senki sem fog erre. Istennek majd elhív, és akkor Isten iránti szeretetedből szolgálod majd őt.

Ezért nem kell mindenkit hétről-hétre szinte megrugdosni, hogy tovább szolgálják az Urat. Nem kell nyomást gyakorolnunk az emberekre. Egyszer Texas államban szolgáltam egy hétig az egyik baptista gyülekezetben, és az egyik nap a lelkipásztor valami rendkívül érdekeset mondott. Így szólt: „A következőket határoztuk el: megengedjük, hogy minden gyülekezeti szolgálat természetes halált haljon. Elhatároztuk, hogy egy szolgálatot sem próbálunk meg többé mesterségesen életben tartani, és hagyjuk, hogy meghaljon, ha nem életképes. Mert túl sok éve tartunk már bizonyos szolgálatokat életben mesterségesen!”. És valóban ezt tették: engedték, hogy azok a szolgálatok kihaljanak, amelyek önmaguktól nem maradtak életben. Milyen bölcs döntés is volt ez!

Nagyjából mi is ezt tesszük itt a mi gyülekezetünkben. Egy szolgálatot sem próbálunk mesterségesen életben tartani. Ha Isten szeretné, hogy továbbra is folyjon az a szolgálat, akkor menni fog tovább, mert Isten tovább tudja működtetni. De ha

Isten szeretne elaltatni egy szolgálatot, nem fogjuk erőltetni. Megengedjük, hogy méltósággal, természetes úton haljon meg ahelyett, hogy mesterségesen életben tartanánk.

A papok tehát nem ihattak bort, amikor a belső udvarban szolgáltak.

„Özvegy vagy elbocsátott asszonyt nem vehetnek feleségül, csak Izráelből származó hajadont, papnak az özvegyét azonban elvehetik” (22. vers). „Tanítsák meg népemet a szent és közönséges közti különbségtételre, és kutassák őket a tisztátalan és tiszta közti különbségtételre” (23. vers). Milyen fontos, hogy különbséget tudjunk tenni a szent és a közönséges között – a papok feladata volt, hogy az embereket erre megtanítsák.

„Peres ügyekben ők álljanak elő ítélkezni: az én törvényeim alapján ítélkezzenek! Ünnepeimre vonatkozó minden törvényemet és rendelkezésemet tartsák meg, és szombatjaimat szenteljék meg!” (24. vers).

A továbbiakban pedig a papokra vonatkozó különféle törvényekről olvashatunk a királyság korában. Nem kaphattak például birtokot Izráelben, mert az Úr volt az ő örökségük – ez vonatkozott Józsué idejében is a papokra, amikor Isten népe bevonult az Ígéret földjére.

A 45. fejezetben a területek méretéről olvashatunk – a körülhatárolt terület hossza például 25 000 könyök, szélessége pedig 20 000 könyök.

„Ebből a szent helyé lesz egy ötszázszor ötszáz könyöknyi négyzet, körülötte pedig ötven könyök szélességű legelő lesz” (2. vers). „Ebből a megmért területből mérj ki egy huszonötezer könyök hosszú és tízezer könyök széles területet: ezen lesz a szent hely, amely igen szent. Az ország szent területe ez: a papoké, a szentély szolgálóié lesz, akik a szent szolgálat végzésére járulnak az Úrhoz. Itt lesz hely a házaik számára, és itt lesz a szentély szent területe” (3-4. vers) – ez tehát az a terület, amit Isten elkülönít a papoknak és szolgálóknak. Itt lesz a szentély szent területe.

„Adjatok a városnak birtokul egy ötezer könyök széles és huszonötezer könyök hosszú területet a felajánlott szent terület mentén! Izráel egész házáé lesz

ez” (6. vers). *„A fejedelemé lesz a föld a felajánlott szent területnek és a város birtokának mindkét oldalán a felajánlott szent terület mellett, meg a város birtoka mellett a nyugati szélétől nyugat felé, a keleti szélétől kelet felé. Hosszúsága olyan lesz, mint az egyes törzsek osztályrészeié, a nyugati határtól a keleti határig”* (7. vers) – most már értitek, miért nem olvassuk végig ezt a részt igeversről igeversre?

Bevallom, egy idő után elveszek benne. Ezekben a fejezetekben sok mindent egyszerűen csak elraktározok, és azt mondom, rendben Uram, egy napon, amikor meglátom, talán majd megértem, de most még nem értem. Ez az igazság.

A 9. versben az Úr a fejedelmekhez szól: *„Ezt mondja az Úr Isten: Legyen elég már néktek, Izráel fejedelmei! A törvényteleniséget és erőszaktételt távoztassátok el, és cselekedjétek törvény szerint és igazságot. Vegyétek le népemről sarczolásokat, ezt mondja az Úr Isten”* (Károli) – érdekes, hogy Isten azt parancsolja nekik, hogy ne vessenek ki adót a népére.

„Hiteles mérleget, éfát és batot használjatok! Az éfá és a bat azonos űrtartalmú legyen” –

A kereskedők abban a korban gyakran más súllyal vásárláskor és eladáskor. Gondoljunk csak bele, mit jelentette ez! Más súllyal adták portékájukat, és más súllyal vették. Isten viszont azt mondja, egyenlő súlyokkal áruljanak, illetve vásároljanak, majd pedig az alkalmazott súlymértékeket is megnevezi, amelyeket ma már nem használunk.

A 18. versben a szentély megtisztításáról olvashatunk: *„Ezt mondja az én Uram, az Úr: Az első hónap első napján végy egy hibátlan bikaborjút, és mutass be vétekáldozatot a szentélyért! A pap vegyen a vétekáldozat véréből, és kenje meg a templom ajtófélfáját, meg az oltár felső tömbjének négy sarkát és a belső udvar kapujának ajtófélfáját. Így kell tenni a hónap hetedik napján a tévedésből vagy tudatlanságból vétkezők miatt, és így végezzetek engesztelést a templomért!”* (18-20. vers). A páskaünnepet is újra bevezették. Érdekes lesz, amikor újra megülik ezt a csodálatos, dicsőséges ünnepet, akárcsak a múltban!

A 46. fejezet leírja, ahogy a fejedelem az új szentélyben imádja Istent:

„Ezt mondja az én Uram, az Úr: A belső udvar keletre néző kapuja legyen bezárva a hat munkanapon, de szombaton és újhold napján legyen nyitva” (1. vers). A belső udvarra néző kaput tehát, melyet az ábrán is láthattok, a hét hat napján zárva kellett tartani, a hetedik napon azonban ki kellett nyitni.

„Ha a fejedelem a kapu csarnokán át kívülről bemegy, álljon oda a kapunak az ajtófélfájához, és míg a papok elkészítik égőáldozatát és békeáldozatát, ő imádkozzék a kapu küszöbén, azután menjen ki, de a kaput ne zárják be estig” (2. vers). „Az ország népe is ennek a kapunak a bejáratánál imádkozzék szombaton és újholdkor az Úr színe előtt. Az az égőáldozat, amelyet a fejedelem mutat be az Úrnak a nyugalom napján, hat hibátlan bárány és egy hibátlan kos legyen” (3-4. vers).

Mivel tehát a fejedelem égőáldozatot mutat be az Úrnak, vagyis olyan áldozatot, mellyel odaszánta magát az Úrnak, mindez kizárja annak lehetőségét, hogy a fejedelem Jézus Krisztus. Ezután az ételáldozatokról olvashatunk, illetve egyéb felajánlott áldozatokról.

„Ha bemegy a fejedelem, a kapu csarnokán át menjen be, és ugyanazon az úton távozzék. De ha az ország népe megy be az Úr színe elé az ünnepeken, akkor aki az északi kapun át ment be, hogy imádkozzék, az a déli kapun át távozzon, aki pedig a déli kapun át ment be, az északi kapun távozzon” (8-9. vers) – a továbbiakban pedig az áldozatok elkészítéséről olvashatunk.

A 47. fejezetben arról a forrásról olvashatunk, amely a templom küszöbe alól kelet felől fakadt.

„Azután visszavitt engem a templom bejáratához. Ott víz fakadt a templom küszöbe alól kelet felől, mert a templom keletre néz. A víz a templom déli oldala mellől, az oltártól délre folyt tovább” (1. vers).

Isten házából tehát egy forrás fakad, majd kelet felé csordogál tovább. Zakariás is megemlíti ezt a forrást, sőt a Jelenések könyvében megtaláljuk a párját – ott egy mennyei forrásról olvashatunk, amely sokban hasonlít ehhez a forráshoz. A forrás tehát a templom küszöbe alól kelet felől fakadt, majd a templom déli oldala mellől, az oltártól délre folyt tovább.

„Azután kivitt engem az északi kapun át” – hiszen a keleti kapun csak a fejedelem közlekedhetett – „és körülvitt kívül a keletre néző külső kapuhoz”. Majd lemért 1000 könyököt – a víz bokáig ért. „Ismét lemért ezret, és átvezetett a vízen: a víz térdig ért. Újra lemért ezret, és átvezetett: a víz derékig ért. Amikor újabb ezret mért, már nem tudtam átkelni a patakon, mert annyira megnőtt a víz, hogy úszni kellett volna benne: a patakon nem lehetett átgázolni” (4-5. vers).

Érdekes dolgot látunk itt – a forrás, amely a templomnál fakad, majd keletre csörgedezik tovább a Jordán völgyének irányába, egyre csak duzzad. Ezer könyök, vagyis mintegy 520 méter távolságra még csak bokáig ért a víz, de újabb 1000 könyök után már térdig ért, majd derékig, és végül beterítette az ember. Ez a forrás tehát Jeruzsálem környékéről, a templomtól fakad, de több forrásból is táplálkozik, és valószínűleg azon a völgyön keresztül folyik át, amely az Olajfák hegyének kettéválásával keletkezik, majd tovább csörgedezik a Jordán völgyéig.

„Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e emberfia? Majd visszavezetett engem a patak partján. Visszafelé menve láttam, hogy a patak partján innen is, túl is igen sok fa van. Ezt mondta nekem: Ez a víz a keleti vidék felé tart, a pusztán folyik keresztül, és a tengerbe ömlik, a sóssá vált tengerbe, és meggyógyul tőle a víz” (6-8. vers). „Élni fog benne mindenféle élőlény, ami csak nyüzsög, és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz. Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak” (9. vers). „Halászok állnak majd ott és Éngeditől Én-Eglaimig hálók szárítóhelye lesz. Olyan sok hal lesz benne és annyiféle, mint a Nagytengerben” (10. vers).

Érdekes tehát, hogy ez az új folyó, mely a templomból ered, egészen a Holt-tengerbe torkollik majd, és meggyógyítja a tó vizét. Így a Holt-tenger nem lesz többé halott, hanem egy halászparadicsommá változik, melyben mindenféle hal úszkál majd. Így hát érdemes lenne odaköltözni és egy gilisztastandot nyitni – ebben az üzletágban nagy sikereket érhetünk majd el a királyság korában, hiszen halászok sorakoznak majd ott Éngeditől Én-Eglaimig. A Holt-tenger bizonyos ingoványos részei továbbra is sósak maradnak majd, de a tó nagyobb része meggyógyul.

„De a tócsák és pocsolyák nem gyógyulnak meg: sósak maradnak. A patak partján innen is, túl is mindenféle gyümölcsfa nő majd. Levelük nem hervad el, gyümölcsük nem fogy el, havonként új terem, mert a szentélyből folyik oda a víz. Gyümölcsük eledel, levelük pedig orvosság lesz” (11-12. vers).

Érdekes fák nőnek majd ott, és minden hónapban más és más gyümölcsöket teremnek. Az is érdekes, hogy egész évben teremnek majd ezek a fák, mégpedig könnyű, tápláló és rendkívül hasznos gyümölcsöt, tele fehérjével. A fák gyümölcse tehát eledelként, a fák levele pedig orvosságként szolgál majd.

A Jelenések könyvében egy olyan folyóról olvashatunk, amely Isten trónjánál fakad, és ennek a folyónak két partján szintén gyümölcsöt termő fákat találunk. Isten tehát mindezt meg tudja valósítani.

Lehet, hogy most arra gondolsz, de hát nincs is ilyen gyümölcsfa a földön! Persze hogy nincs, mert Isten még nem teremtette meg! De megteremti majd a királyság korában. Istennek nem jelent nehézséget megalkotni egy érdekes gyümölcsfát, mely rendkívül tápláló gyümölcsöt terem, sőt mi több, egész évben terem! Hát nem egy ilyen fára vágyunk mindannyian a kertünkben?! A fa levelei pedig gyógyító hatásúak lesznek – ugyanezt olvashatjuk a mennyei folyó kapcsán is a Jelenésekben. Az a folyó ragyogó, mint a kristály.

Arra bátorítlak benneteket, hogy ezt az igeszakaszt a Jelenések 22 fejezetével párhuzamosan olvassátok el, mert számos érdekes összefüggés fedezhető fel a két rész között. Ahogy a szent sátor is a pusztában a mennyei földi képe volt, úgy ez a forrás az Ezékiel könyvében is nagyjából az Isten trónjánál fakadó mennyei forrás földi képeként fogható fel.

A továbbiakban az Úr az ország határait jelöli ki északon Damaszkusztól délre, sőt keletre, majd kijelöli az egyes törzsek területeit: a legészakibb részt Dán kapja meg. Attól délre telepedhet le Ásér, majd Naftáli, Manassé, Efraim, majd pedig Rúben és Júda, és persze a Júdának kijelölt területen lesz a papoknak elkülönített hely, a templom, illetve az új szentváros, amelyet abban az időszakban építenek.

Az említett területet tartósan el kell különíteni az Úr számára és papoknak – ez a terület nem adható el. A fennmaradó rész a fejedelemé, attól délre Benjámin törzse telepedhet le, még délebbre Simeon, majd Issakár, Zebulon és Gád. Az egész terület zöldövezet lesz – egy dús, termékeny, jól megművelhető terület. Ekkor válik majd valóra a prófécia, melynek értelmében kivirágzik a sivatag, mint egy rózsa, a pusztában források fakadnak, mert Isten hatalmával helyreállítja a földet, sőt az egész világot.

A városnak 12 kapuja lesz, melyeket Izráel gyermekeinek törzsei után neveznek el. A három északi kapu Rúbené, Júdáé és Lévié, a három keleti kapu Józsefé, Benjáminé és Dáné, a három déli kapu Simeoné, Issakaré és Zebuloné, a három nyugati kapu pedig Gádé, Áséré és Naftálié.

„A város kerülete tizenhatalcezer könyök. A város neve pedig ez lesz: Ott van az Úr!” (35. vers). Az Úr városa csodálatos elnevezést kap: ott van az Úr!

Be kell vallanom, örülök, hogy sikerült átvennünk Ezékiel utolsó néhány fejezetét. Ahogy azt már az elején is említettem, sajnós nem értem teljesen mindazt, ami ezekben az ígérésekben szerepel. Ezen a téren töredékes az ismeretem, ezért prófétálásom is töredékes, amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes. Egyelőre azonban még nem értem ezt az igeszakaszt teljesen, sőt rájöttem, hogy egyelőre nincs is rá szükség. Miért is adna nekem pontos bepillantást ezekbe a dolgokba az Úr jelen pillanatban, amikor mindez egyébként is Izráelnek szól, és nem nekem.

Ráadásul még nem érkezett el a megfelelő idő. A királyság kora még a jövő zenéje. Így hát nem is szükséges, hogy én mindezt már most tökéletesen értem, bár tudom, hogy egy napon majd megértem. Amikor meglátom saját szememmel, amikor végigsétálok a városon, belépek a kapukon és körülnézek, akkor eszembe jut, amit Ezékielben olvastam, és hirtelen összeáll a kép! Nem is rossz, amit ez a fickó leirt! Jó kis leírás ez! Akkor majd tökéletesen érteni fogom, bár most még nagyon ködös minden.

De bezzeg a Dániel könyvében írottak! Dániel ugyanis olyan dolgokról ír, amelyek épp most kezdenek megvalósulni körülöttünk a világban. A Dániel

könyvében olvasottakat jobban értjük, hiszen ezek az események hozzánk, és korunkhoz kapcsolódnak.

Ezékiel könyvének első 39 fejezete is hozzánk, illetve korunkhoz kapcsolódik – ezek a fejezetek érthetőek is a számunkra. Az azt követő fejezetek viszont már a jövőre vonatkoznak, megértésüknek pedig még nincs itt az ideje, ezért Isten nem is nyilatkoztatta ki jelentésüket.

Sokan ez alapján érvelnek például az egyház elragadtatása ellen még a nagy nyomorúság időszakát megelőzően. Azt mondják, hogy az egyház nagy nyomorúság előtti elragadtatásának elmélete nem képezi részét a történelmi egyház tanításának, hanem csak később jelent meg. Mivel pedig a történelmi egyház nem tanította ezt az elméletet, alapból elutasítják azt, mintha nem lenne semminemű létjogosultsága.

Véleményem szerint azonban ez önmagában még nem kellő indok. Hiszen először is, a történelmi egyháznak is vannak olyan tanításai, amelyekkel egyáltalán nem értek egyet. Origenész például a keresztségi újjászületés tanát hirdette, vagyis hogy a keresztség üdvözít. Origenész ezen kívül a csecsemőkeresztséget is tanította. Szerintem azonban a kettő közül egyiket sem tanítja az Ige. E két elképzelés mégis része volt a történelmi egyház tanításának. Így hát a történelmi egyház tanításának is vannak nem biblikus részei.

Másodsorban pedig, vajon miért nyilatkoztatná ki Isten Luther Mártonnak az egyház elragadtatásának részleteit, ha erre nem az ő korában kerül majd sor? Ugyanígy mi sem értjük teljesen az Ezékielben olvasottakat, mert nem a mi korunkra vonatkoznak. Így hát nem szükséges, hogy Isten felfedje előttünk, mert más embereknek szólnak egy későbbi időben.

Az elragadtatás azonban a mi korunknak szól. Mit is mondott Dánielnek az Úr, amikor Dániel értelmezni próbálta a látottakat és hallottakat? Az Úr arra kérte Dánielt, hogy pecsételje le ezeket az ígéket a végső időkig, amikor majd növekszik az ismeret. A Zsoltárok könyvében is azt mondja az Úr, amikor a jövőről, illetve Izrael népének összegyűjtéséről szól, hogy mindez egy eljövendő generációnak íródott.

Bizonyos dolgokat tehát kimondottan nekünk irt Isten, és mivel mi most abban a korban élünk, világosan érthetjük szavait. És bár az egyház elragadtatása esetleg nem képezi részét a történelmi egyház tanításának, Pál tanításában mindenképpen szerepelt. És gondoljunk csak bele, mikortól is beszélhetünk egyháztörténetről! Pedig Pál bizony tanított az elragadtatásról.

De be kell vallanunk, hogy sok más csodálatos és dicsőséges igazsággal együtt ez is elveszett az egyház története során. És ne feledjük, hogy az egyház történetében is akadtak sötét időszakok. Maga az egyház is volt a sötét korszakok egyik kiváltója, hiszen a történelmi egyház elnyomta a tudományos kutatást, amikor a tudósok olyan felfedezéseket tettek, melyek ellentétben álltak a történelmi egyház tanításával, például amikor egyesek teleszkópokat építettek, és olyan dogákat fedeztek fel, melyek nem illeszkedtek a történelmi egyház tanításához.

Az egyház története távolról sem dicsőséges. Eszembe jut István, amikor a nagytanács előtt tart védőbeszédet, és végigveszi Izráel történetét. Ezek az emberek mindig atyáikkal kérkedtek, de István a falhoz szegezte őket. Előbb felelevenítette történelmüket, majd így szólt: „A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok?”. Majd rávilágított sötét történelmükre.

Hadd mondjam el, hogy véleményem szerint az egyház története is rendkívül sötét. Semmivel sem tudom szépíteni – és inkább csak szégyenkezem miatta. Így hát, ha bárki odajön hozzám, és elkezd velem a történelmi egyház tanításáról beszélgetni, mindig elszégyellem magam mindazért, amit az egyház a múltban elkövetett. Nem volt Jézus Krisztus igaz képviselője a világban, ez biztos, máskülönben sokkal több hívő élne ma szerte a világban. Az egyház inkább csak a megütközés köveként akadályozta az előrelépést, és elnyomta az embereket.

Szégyenkezem, ha az egyház történetére gondolok. Meg sem próbálom megvédeni, inkább csak bocsánatot kérek érte.

Sok egyetemistának is az a problémája, hogy úgy érzi, nem tud mivel védekezni, amikor az egyik órán a professzor felhossa az egyháztörténelmet, és mesélni kezd a háborúkról, illetve azokról a szörnyű atrocitásokról, melyeket a

múltban elkövetettek Jézus Krisztus nevében. Az ember ilyenkor nem tud mivel védekezni.

Jól emlékszem, milyen érzés volt ez egyetemista koromban. Ilyenkor mindig lesütött szemmel ültem a helyemen, amíg az Úr rá nem ébresztett, hogy nekem ezzel nem kell azonosuljak, mert ez nem én vagyok, és én nem így képzelem a kereszténységet. Az én szememben ugyanis nem erről szól az igaz kereszténység, vagyis nyugodtan felszólalhatok, és azt mondhatom, álljunk csak meg egy szóra, ez nem volt keresztény viselkedés! Pusztán azért, mert keresztényeknek nevezték magukat és az egyház égisze alatt tevékenykedtek, még nem szükségszerűen nevezhetők keresztényeknek. Olyan ez, mintha az ember valami mazsolamogyorót vásárolna. Mi lehet az? Se nem mazsola, se nem mogyoró. Meghatározhatatlan.

Én nem felelek az egyházatyák hibáiért – én csak saját hibáimért felelek. Ezért aztán a Szentlélek vezetésére kell támaszkodjak, hogy ne kövessek el hibákat. Mert a saját hibáimért én felelek. Ezzel azonban nagyobb felelősség is hárul rám, és még fontosabb, hogy Istent keressem, és igyekezzek a Biblia szerint élni, Lélekben járni, úgy szeretni, ahogy Krisztus is szeret bennünket, és arra törekedni, hogy jó példát mutassak az embereknek, hogy megláthassák, mit jelent valójában Isten gyermekének lenni.

Az emberek eddig is elítélték már az egyházat múltbeli hibáiért, és ez a jövőben sem lesz másként, de te javíthatsz az emberek látásmódján azáltal, hogy Isten szerint élsz és jó példaként élsz előttük, akire nyugodtan rámutathatnak, hogy na ő egy igazi keresztény.

Amikor évente Izraelbe látogatunk, érdekes dolgot tapasztalunk. Leállunk beszélgetni egy csoport zsidó emberrel, akik idővel elkezdik mondogatni, hogy az egyház ilyen meg olyan, és a keresztények ilyenek meg olyanok, mi pedig felkiáltunk, hogy mi is keresztények vagyunk! Ha már a keresztényekről beszélgetünk, hát itt vagyunk!

„Hogy értitek?” – kérdezik ők. „Á, ti nem keresztények vagytok! Ti a Calvary Chapel vagytok!”. Azt mondják rólunk, hogy mi mások vagyunk. Érdekes, hogy felismerik a különbséget. Mindenütt felismerik, és azt mondják, mi mások vagyunk.

Még nem igazán tudják, melyik kategóriába soroljanak bennünket, és még nem igazán értenek bennünket. Annyi szeretetet és érdeklődést tanúsítunk irántuk, hogy egyelőre rejtély vagyunk a számukra. Alig várom már, hogy lelkipásztorokat küldhessünk mindenfelé Izraelbe, hogy még több szeretetet önthessenek ki erre a népre.

December 3-án egyébként épp Izraelben leszek azon a bemerítkezési helyen a Jordánon, amit a gyülekezetünk vásárolt Izraelnek. A turizmusért felelős minisztériumnak biztosítottuk az anyagiakat, hogy egy bemerítkezési helyet vásároljanak, most pedig meghívást kaptam, hogy szóljak pár szót az átadóünnepségen. Kiváló lehetőség lesz ez arra, hogy megszólíthassam ezeket az embereket, és tudathassam velük, hogy miért szeretjük őket, és miért érdeklődünk annyira a földjük iránt, és miért vágytunk egy bemerítkezési helyre a Jordán folyón, illetve hogy miről is szól ez az egész.

Úgyhogy kérlek imádkozzatok értem december 3-án, mert kiváló lehetőség ez Istentől, hogy megszólíthassuk ezt a népet. Gondoljatok csak bele: ti vagytok az a könyv, amit napjainkban az emberek olvasnak, és az alapján alakítanak ki egy képet a kereszténységről, amit bennetek látnak.

Jézus ezt mondta: *„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”* (Máté 5:16).

Uram, kérlek segíts, hogy ne legyünk olyan keresztények, akik ha ránéznek az emberek, így kiáltanak: „Ha ez a kereszténység, nekem ugyan nem kell!”. Uram, segíts nekünk úgy élni, hogy valóban mi legyünk a föld sója, amely szomjúságot ébreszt az emberekben Jézus Krisztusra.

Isten áldjon benneteket és őrizzen, töltsön be Szentlelkével és szeretetével, és vigyázzon rátok. Hadd értsük meg mindannyian még jobban, kicsoda Isten, és mit szeretne tenni értünk. És hadd tudjunk mindenekeelőtt szeretetben járni.

Jézus nevében, ámen.